

ትርጓሜ መጋለፅ ፲ቱ ወጭቱ ነቢያት
አንድምታ
ወምቅናየ ነቢያት ሐተታ።

ከቀድሞ ሊቃውንት አባቶች ጀምሮ ሊወርድ
ሊዋረድ የመጣው
ንባቡና ትርጓሜው (በአንድምታ)

አዘጋጅ ሊቀ ጠበብት አስራደ ባያብል።

፲፱፻፺፯ ዓ.ም
አዲስ አበባ

መብቱ ቤትን የተጠበቀ ነው

ያለ አዘጋጅ ፈቃድ መለውጥም ሆነ በክፍል ማላተም
ቤትን የተከለከለ ነው።

አዘጋጅ ሊቀ ጠቡብ፣ አስራደ ባያበል

ረዳት አዘጋጆች
ተማሪ ይርጋ ዓለም ወለኑ
እና
ተማሪ ዘውድነሽ አዳነ

- ፩ ከገጽ ንባብ አስክ ትርጉም መርምረው አቃጥተው
ለንትመት እንዲበቃ ጊዜያቸውን መሥዋዕት አድርገው
ደከመኝ ሰለቸኝ ሳይሉ ለረዱኝ በጎንደር የአራቱ ጉባኤያት
መምህርና የትርጓሜ መጻሕፍት ምስክር ለሆኑት
እንዲሁም የመዝገብ መንግሥት መድኃኔዓለም
ቤተክርስቲያን አስተዳዳሪ ለታላቁ ሊቅ ሊቀ ሊቃውንት
ዕዝራ ሐዲስ።
በተጨማሪም ለትርጓሜ መጻሕፍት ተማሪዎቻቸው
ለመምህር ፍቅረ ማርያም ጌትነት እና ለመምህር ኃይለ
አግዚአ እስፋ።
- ፪ በምሥራቅ ጎጃም ርእሰ አድባራት መርብሉ ማርያም
ለቅኔ መምህሩ ለመሪነታ ዲበ ኩሉ ዳምጢ
- ፫ ለቤተ መዛግብትና ለቤተ መጻሕፍት ድርጅት በኢትዮጵያ
ጥናትና ጥናታዊ ሥነ-ጽሑፍ የጥንታውያን ጽሑፎች
ክፍል ባለሙያዎች።

የዚህ መጽሐፍ መታሰቢያነቱ

- ፩ በጎንደር ደበረ ኃይል ወደብረ ጥበብ የአቋቋም ምስክር
ለነበሩት ለታላቁ ሊቅ መጋቤ አዕላፍ ሄኖክ ወልደ
ማካኤል።
- ፪ ለታላቁ ሊቅ ለመምህር ዲበ ኩሉ አምባዬ የፈለገ ሰላም
ቅዱስ ጊዮርጊስ ቤተ ክርስቲያን አስተዳዳሪ ፍኖተ ሰላም።
- ፫ ለመምህር ገደይ ገብረ ሥላሴ የመጽሐፍ መምህር ሞጣ
ቅዱስ ጊዮርጊስ እንዲሁም ለትርጓሜ መጻሕፍት
መምህራን ይሁንልኝ።

ምስሉ ፍቁር ወልዳ

ብፁዕ ወቅዱስ አቡነ ጳውሎስ ፓትርያርክ ርእሰ ሊቃነ ጳጳሳት ዘኢትዮጵያ

ከ ፲፱፻፲፱ - ፲፱፻፺፯ ዓ.ም
የቤተ ክርስቲያን ዓይን የሆኑት የአቋቋም ምስክር
ታላቁ ሊቅ መጋቤ አዕላፍ ሄኖክ ወልደሚካኤል እኒህ
ነበሩ

እዘጋጅ ሊቀ ጠበብት አስራደ ባያብል

1. የ፲፭ቱ ነቢያት ማኅልይ የአርእስት ታሪክ.....	1-14
2. ጸሎተ ሙሴ	14-21
3. ጸሎተ ሙሴ ዘዳግም	21-31
4. ጸሎተ ሙሴ ዘሣልሰ	31-42
5. ጸሎተ ሐና ለመ፡ ሳሙኤል ነቢይ	42-52
6. ጸሎተ ሕዝቅያስ	52-57
7. ጸሎተ ምናሴ	57-61
8. ጸሎተ ዮናስ.....	61-65
9. ጸሎተ ዳንኤል	65-77
10. ጸሎተ ዮቱ ደቂቅ	77-83
11. ጸሎተ ዕንባቆም	83-95
12. ጸሎተ ኢሳይያስ	95-103
13. ጸሎተ እግዝእትነ፡ ማርያም	103-117
14. ጸሎተ ዘካርያስ ካህን	117-127
15. ጸሎተ ስምዖን ነቢይ.....	127-129

የአንድምታ ትርጉም ጥቅሶችና መገኛቸው

ከገጽ 129-133

1. ስለ መኅልይ ትርጉም	135-136
2. ስለ ነቢይ ትርጉም	136
3. ስለ ጸሎት	137
4. ስለ ሙሴ የልደት ዘመንና የግብጽ ተልዕኮ	137-139
5. ስለ እስራኤል ከግብጽ አወጣጥ	139
6. ስለ ባሕረ ኤርትራ	139
7. ከአብርሃም እስከ እስራኤል ነፃ መውጣት ድረስ ያሉት የሦስቱ ፈርዖኖች ልዩ ስም	140
8. ስለ ስማይ	140-141
9. ስለ ምድር	141
10. የእራቱ ወንዞች ስምና መነሻ መድረሻ	141-143
11. ስለ እሳትና ባሕርይው	143
12. ስለ ሲኦል	144
13. ስለ ኦሪት አጻጻፍ	144
14. ስለ ሙሴ አገልግሎትና ዕረፍት	145
15. ስለነቢይት ሐና የልደት ዘመን	145
16. ስለ በእስት	146
17. ስለ ሕዝቅያስ የትውልድ ዘመን	146-147

18.	ስለ ንጉሡ ምናሴ የትውልድ ዘመንና ንስሐ	147
19.	ስለ ውትያናስ	148
20.	ስለ ብሔሞት	148
21.	ስለ ንስሐ ትርጉም	148
22.	ስለ ነቢዩ ዮናስ የትውልድ ዘመን	148
23.	ስለ ዐንበራ	148
24.	ስለ መልሕት	149
25.	ስለ ነገዌ	149
26.	ስለ ነቢዩ ዳንኤል እና የትንቢቱ ፍጻሜ	149-150
27.	ስለ ኢየሩሳሌም ጥንታዊ ስም	150-151
28.	ስለ እናንድ አዛርያ ሚሳኤል ዘላለማዊ ምስጋና እና ስምቻቸው	151-156
29.	ስለ ዕንባቶም የትውልድ ዘመንና ዕረፍት ..	156-157
30.	ስለ ቴማን ትርጉም	157
31.	ስለ ፋራን	157
32.	ስለ መብረት	157-158
33.	ስለ ኢሳይያስ የትውልድ ዘመንና ትንቢቱ..	158-159
34.	ስለ ድንግል ማርያም ዘመንና ምስጋናዋ.....	159
35.	ስለ ካህኑ ዘካርያስ የልደት ዘመንና የልጁ ዮሐንስ ልደት	159-160
36.	ስለ ዘካርያስ አረፍትና የደሙ ጨሽት	160-161
37.	ስለ ካህኑ ስምያን የትውልድ ዘመንና ዕረፍቱ...	162

መቅድም

የመጽሐፉ ስም መክሥተ ነቢያት ወምቅናዩ ነቢያት በሚል ስያሜ ተሰይሟል።

መክሥት

፩. መክሥት፡- ማለት የሚገልጽ ገላጭ ማለት ሲሆን ነቢያትንና ሥራዎቻቸውን /ትንቢቶቻቸውን/ የሚገልጽ ማለት ነው። በተጨማሪም ነቢያትና ሥራዎቻቸው /ትንቢቶቻቸው / የሚገልጹበትና የሚታወቁበት ማለት ነው።

፪. ምቅናይ፡- ማለት በትርጉም መግዣ ማስተዋወቅ ማለት ሲሆን በምሥጢር ነቢያት የሚቃኙበት የሚዳሰሱበት ታሪካቸውም የሚገልጹበት ማለት ነው። ስለዚህ ምቅናዩ ነቢያት ተባለ። ወ፡ በመክሥትና በምቅናይ መካከል የገባ አጫፋሪና አገናኝ ቃል ነው።

ከዚህ በመቀጠል ከየአንድ አንዱ ነቢይ የኃይለ ቃል ጥቅስን አናቀርባለን።

ዘለቅደመ ነገረ በአፈነቢያቱ ወበመጸሐፍቱ። በነቢያቱ እፍና በቅዱሳት መጸሐፍት አስቀድሞ ተሰፋን የተናገረ ነው። ሮሜ ፩፥፪

ዳግመኛም አቅዲሙ ነገረ በአራት ከመ ይመጽአ ወልድ በስብሐት እንዲል ቅዱስ ያራድ ። በእነዚህ በጽቱ ጥቅሶች ፲፭ ቱ ሁሉ ይቃኛሉ /ይገለጻሉ/።

፫. በሊቱ ነቢያት መሴ፡- ወይቤ እብጸሐ ፡ዘ፡ ራእየ ዐቢየ አፎ ኢትውዒ ዛ ዕፀት። መሴም ይህች እንጨት እንዴት እትቃጠልም? ይህን ደግ ራእይ ከዚህ ደርሼ ልይ አለ። ዘጸ ፫፥፫ ዘዳ ፴፫፥፲፮

ይህ ማለት በምሥጢር መሴ በአምላላ ዕዕ ያያት ድንገል ማርያም እንደሆነች በመጀመሪያ አስቀድሞ ተናገሯል።

፪. በነቢይት ሐና፡- ወተፈሃሕኩ በአድገናትኩ።
ሰጊዜው ልመናዋን ስለሰማት፡ በትድግናህ /በማዳንህ/ ደስ አለኝ አለች እንጂ በመስቀል ተስቅሎ ዓለምን እንደሚያድን ተገልጾላት ትንቢትን ስትናገር ነው።
፳፻ ሳሙ ፪፡፪

፫. በይሁዳ ንጉሥ በሕዝቅያስ፡- ወአንግእካ ለነፍስዬ።
ነፍሴን ከሞት አዳኝነት የሚለው ሰጊዜው ለእርሱ በሆነም ፍጻሜው ግን የዕለቱ ዓርብገና የዕለቱ ትንሣኤን ትንቢት ያመለክታል።

፬. በንጉሡ ምናሴ፡- እስመ አኮ ሰጸድቅ ዘገበርህ ለንስሐ አላ ተመየጥ ንስሐ ዚእየ ሰጥኦ። ንስሐን የሠራሃው ሰጸድቅ ሰው አይደለም የእኔን የጥጥሩን ንስሐ ወደማየት ተመለስ /ይቅር በል/ እንጂ። ፪፻ ዜና መዋ በግእዙ ፴፫፡፳ የሚለው ቃል ከሐዲሱ ቃል ጋር የሚበማማ በመሆኑ።
ለዚህ ማሰረጃ ኢመጸእኩ እጸውክ ጸድቃኝ አላ ለንስሐ ገጥእኝ። ኃጢአተኞችን ወደ ንስሐ እንጂ ጸድቃኝን ልጠራ አልመጣሁም። ማቴ ፱፡፲፫

፭. በነቢዩ ዮናስ፡- ዮናስ የራሱ የክርስቶስ ምላሌ ስመሆኑ ፫ ቀን በክርሠ ዐንበሪ ማደርና ከባሕር መውጣት የክርስቶስ ፫ ቀን በክርሠ መቃብር አድር መነሣት በቂ ማሰረጃ ነው። ዮናስ ፪፡፪ ማቴ ፲፪፡፴፱-፵፪

፮. በነቢዩ ዳንኤል፡- ወትትሐነጽ ኢየሩሳሌም እስከ ክርስቶስ ንጉሥ።
ኢየሩሳሌም ቤተመቅደስ ሆና ትሠራለች። ስማያዊ አምላክም በሐዲስ ክርስቶስ እንዲባል ገልጿል። ዳን ፱፡፳፭ ማቴ ፩፡፲፮

፯. በቺቱ ደቂቅ፡- ለፈጣሪያቸው በጸሐይት ጸሎት ውስጥ ፴፫ ቃላትን መናገራቸው ክርስቶስ በዚች ምድር ላይ ለ፴፫ ዓመት ያህል እንደሚመላለስ ተገልጾላቸው ትንቢትን በመናገራቸው።

፰. በነቢዩ ዕንባቆም፡- በማዕከላ ፪ዓ እንሰላ ርእኩከ፡ ከመ ከመ ደቀርብ ንመቲሁ እእምረከ፡ ወከመ ከመ ይበጽኩ ጊዜሁ እሰብወከ። በሁለቱ እንስሳዎች /አድግና ላሰም/ መካከል አየሁህ ዘመኑ እንደቀረበ እንደቀረበ አድርጌ አውቅሃለሁ። ጊዜውም እንደደረሰ እንደደረሰ አድርጌ አውቅሃለሁ ብሎ የክርስቶስን ልደቱን ስቅለቱን ትንሣኤውን በመተንበዩ። ዕንባ ፫፡፪።

፱. በነቢዩ ኢሳይያስ፡- ናሁ ድንገል ትጽንሰ ወትወልድ ወልደ።
እነሆ ድንገል ትጽንሳለች ወንድ ልጅንም ትወልዳለች ብሎ ያረት ትንቢትን ስለተናገረ። ኢሳ ፮፡፲፱

፲. በቅድስት ድንገል ማርያም፡-ናሁ እምደእዚላ ያስተበዕውኒ ኩሉ ትውልድ።
እነሆ ከዛሬ ጀምሮ ትውልድ ሁሉ ብዕዕት ይለኛል በማለት ድንቅ ሥራንም ወርቁልኛልና ስሙ ትዱስ ነው ስትል። የጸንሰችውም የዓለም ፈጣሪ መሆኑን ይህንንም ክብር የሰጣት እርሱ መሆኑን ገልጾ ትውልድ ሁሉ ብዕዕት ይለኛል አለች። ትንቢቱም የተፈጸመላት አማካዊት ድንገል እርሷ ናትና። ሉቃ ፩፡፵፭ ዘፍ ፲፡፩

፲፩. በካህኑና በነቢዩ ዘካርያስ፡- አንሥእ ለነ ቀርኝ መድኃኒትኝ እምቤተ ዳዊት ገብሩ። ከባለሟሉ ከዳዊት ወገን የድሃነታችን ቀርን ክርስቶስን ያሰነሳልን ብሎ ክርስቶስ በመስቀል ተስቅሎ ዓለሙን ማዳኑን ተናገሯል።
በሣህሉ ወበምሕረቱ ለአምላክነ፡ ለዘሐወጸነ እምእርያም። ከስማየ ስማያት ወርዶ ከድንገል ማርያም ተወልዶ በፍጹም ይቅርታውና በቸርነቱ

መቅደም

ለጎበኝን ለእግዚአብሔር ምስጋና ይገባል ብሎ ተናግሮአልና። ሉቃ ፩፡፳፰-፸፱

፲፪. በነቢዩና በካህኑ ስምዖን፡- የነቢዩ ኢሳይያስን ትንቢት፡- ናሁ ድንገል ትጽግህ ወትወልድ ወልደ የሚለውን አማናዊ ትንቢት በሚጽፍበት ጊዜ ትንቢቱ ተፈጽሞ ጌታችን ተወልዶ በ፱ ቀን ቤተመቅደስ ገብቶ እንደሚታቀፈው በመንፈስ ቅዱስ የተነገረው ምስጢር ተፈጽሞለት እስመ ርእያ አዕይንትየ አድገናተክ፡ ዘአስተዳሉክ ቅድመ ኩሉ ሕዝብክ፡ ከሁሉ አስቀድሞ ያዘጋጀኸው ትድግናህን ወደም ማዳንህን ዓይኖቼ አይተዋልና ብሎ ያየውን ነገር መስክሮ በዕለተ ዐርብም እንደሚሰቀልና ዓለምን እንደሚያድን የተናገረው ትንቢት የነቢያትን ትንቢት ዑሉ አጠቃሉ ስለሚገልጽና ለትንቢቶቻቸው መጨረሻና መደምደሚያ የሚሆነውን ትንቢት በመተንበዩ፡

እኛም በዚህ ክመሌ አስከ ስምዖን በአሉት በ፲፭ቱ ነቢያት ውስጥ ያለውን የመክሥተ ቃላት መግለጫን እናጠቃልላለን።

ከዚህ በመቀጠል መጀመሪያ ወደተነሣንበት ስንመለስ ይህን መጽሐፍ ከዋናው አንድምታ ትርጉም ጎን ለጎን እንዲዘጋጅ ያደረግንበት ምክንያት ትንቢት ከትንቢት፡ ምስጋና ከምስጋና፡ ታሪክ ከታሪክ፡ ትርጉም ከትርጉም ምሥጢር ከምሥጢር ጋራ ነውና።

- ፩. ለዚህም አንድ አንድ ማሰራጀዎችን እናቀርባለን።
ከመዝሙረ ዳዊት፡ መዝሙረ ክርስቶስ
- ፪. ከትንቢተ ኢሳይያስ ዕርገተ ኢሳይያስ /ብሉይ አዋልድ/
- ፫. ከትንቢተ ኤርምያስ፡ ስቆቃው
- ፬. ከቅዱስ ጳውሎስ መልእክት፡ ሄርማ
- ፭. ከቅዱስ ኤፍሬም ድርሰት /ውዳሴ ማርያም/ መልክአ ውዳሴ፡ እንደተወጣጣ ሁሉ በዚህ መጽሐፍም ውስጥ እንደዚሁ የነቢያትን ኃይለ ቃልና ታሪክ እንቃኛለን።

ማብራሪያ

፩ኛ. ከዘወትር ምስጋና /ስብሐተ ነግሠ/ የተለመደው ምስጋና ከተደረሰ /ከተፈጸመ/ በኋላ ምቅናይ ተብሎ የመጀመሪያው መደበኛ ድርሰትን መሰሉ በውስጡ ስርዋጽ እየጠቀሰ ይሄዳል። ስርዋጽ ማለት ማቅኛ ማሰራጃ ማስታወቂያ በነገር መካከል የሚገባ ነው። ይህም ምቅናይ ይባላል።

፪ኛ. በዐቢይ ጾም እንደዚሁ በምቅናይ ውስጥ ስርዋጽ ይገኛል።

፫ኛ. በዘመነ ጽጌ፡

፬ኛ. በዕለተ ሰንበት፡

፭ኛ. በዘመነ ስብከት፡

ለሐዚህ ይህም ምቅናያ ነቢያት ተብሎ ከዋናው አንድምታ ትርጉም ቀጥሎ ኃይለ ቃሉን እየተረጎመና ታሪኩን እስከ ዘመነ እየቃኘ በግልጽ የሚያስረዳ በመሆኑ መክሥተ ነቢያት ወምቅናያ ነቢያት በሚል ስም ተለይሞ ቀርቧል።

ከዚህ በመቀጠል በምዕራፍ ሳይሆን በአንቀጽ በአንቀጽ ተከፋሉ /ተዘጋጅቶ/ የቀረበ መሆኑንም ለአንባቢያን እናሳስባለን።

የመግቢያ ማሳሰቢያ

አንቀጽ ማለት በር መውጫ መግቢያ ማለት ሲሆን ሌሎች ትርጉሞችም አሉት በተክታታይ ዝርዝርን እናቀርባለን።

፩. ቤትና ባለቤት፡- የመውጫና የመግቢያ በር ያስፈልጋቸዋል። ስለዚህ ለቤቱም መልክና ውበት የሚሰጠው ሰበሩ መውጫና መግቢያ ሲኖረው ነው። ባለቤቱም በቤቱ ውስጥ እንገዳን የሚቀበልና የሚያስተናግድ መውጫና መግቢያውን አልፎ ነው። እንግዳውም ግቢውን አልፎ ወደ በርና ወደ ቤት ገብቶ ይሰተናገዳል። ይህም የመጽሐፍ ክፍል የአንዱን ነቢይ ወይም የአንዱን ኃይለ ቃል ትርጉም ከተረጉመ በኋላ ወደዋናው ቋሚ ታሪክ ምሥጢርና ሐተታ ገብቶ ከመነሻው እስከ መድረሻው ያለውን ታሪክና ምሥጢር ያስረዳል።

፪. አንቀጽ፡- ማለት የመጽሐፍ ክፍል ምዕራፍ መዘኑን ያመለክታል። ስለዚህ አንቀጽና ምዕራፍ የተለያዩ አስመዘኛቸውን ከዚህ ትርጉም መረዳት አንችላለን።

፫. አንቀጽ፡- ማለት የዘማች ቃል ማሠራያ ማለት ነው። ይህም ክፍል የተፈላገውን ኃይለ ቃል ዘርዘሮ በመጨረሻ በበቲ ማስረጃ ለታሪኩ መነሻና መድረሻ፣ ማሠራያና መደምደሚያ ሰጥቶ ዝርዝርን ይጨርሳል።

፬. አንቀጽ ፡- ማለት የዜማ ስረዶ ማለት ነው። ለሌላ ዜማ ምልክት የሚሆን አብነት ማለት ሲሆን የዜማው ጠባይ ብዙ ዓይነትና ብዙ መንገድ /ድርብ/ ሲኖረውና ከአንድ በላይ የሚሆንዎት ሲገኝ አንቀጽ ይባላል። የመጽሐፉም አዘገጃጀትና መንገድ ተደራራቢ ትርጉም ምሥጢርና ታሪክ ያለው ስለሆነ።

፭. አንቀጽ፡- ሃሌታ ተብሎ በኢትዮጵያዊው ሊት ቅዱስ ያሬድ ድርሰት የተወሰነ ለያሜ አለ። ሃሌ /ሃሌታ/ ማለት ደግሞ አዲስ ምስጋና፣ መዝሙር፣ ቅኔ፣ ግናይ አገልግሎት ማለት ነው። አይነ ግናይ ወአይነ አኩቲት። ምን መዝገብ ነው ምን ምስጋና ነው እንዳለ የሐዘን ወልደ ነጉድጓድ በመጽሐፈ ቅዱሴ።

የመግቢያ ማሳሰቢያ

በዚህም ላይ መዝሙር በሃሌ

ነገር በምሳሌ

ጠጅ በብርሌ እንዲሉ። ስለዚህ ሃሌታና አልልታ /መንፈሳዊውን/ አንድ እንደሆነ ሁሉ የአንድምታ ትርጉሙን ተከትሎ የተዘጋጀው ይህ የመጽሐፍ ክፍል ለአንድምታው የትርጉም ልጅ ነው። ልጅ ከአባትና ከእናቱ አንደሚገኝ ሁሉ ይህም ክፍል መከሥተ ነቢያት ወምቅናሃ ነቢያት የሚል ስያሜ ተሰጥቶታል። በመጀመሪያው መቅድም ላይና በዚህ የመግቢያ ማሳሰቢያ ክፍል ያተረጠፍቸውን ማስረጃዎችንና ማስገንዘቢያዎችን በዚህ አጠናቀን ወደ ዋናው የነቢያት መኃልድ አንድምታ ትርጉም ገብተን እንመለከታለን።

ወስብሐት ለእግዚአብሔር አሜን።

በስመ አብ ወወልድ ወመንፈስ ቅዱስ ኢሐዱ አምላክ አሜን።
 መጋልፃፃፍ ነቢያት ወጸሎቱ ለሙሴ። ሙሴ ማለት ምልክአም
 ማለት ነው። ምልክአም ማለት መልአክ እግዚአብሔር ማለት
 ነው። ጌላ ግን ተርሙት ወለተ ፈርዖን ከውሃ ሰላገኘቸው ዕጻለ
 ማይ ተብሏል። እማይ ዘአውጸእከም አማይ ዘረከብከም ስትል።

ታሪክ

ሴሩህ የሚባል ሰው ነበረ። ብኑ/ብህኑ/ የሚባል ልጅ
 ነበረው።

ወእንዝ በቆዑ ተመስጦ ሕፃን። ወእንዝ ቆዑም ያላል። ገና
 በሕፃንነቱ ባለ ሞተበት። ገዝን ጸናበት ገዝን ሲጸናበት አያተው
 ዘመዶቹ እንጨት ጠርበው ዘይት ቀብተው ልብሱን አልብለው
 ልጅህ ብኑ ይኸውልህ አሉት። ልጄ ብኑ ነህ? አለው።
 ሲያከናውኑት /ሲያጥቡት ሲገንዙት/ ሰይጣን ከውስጡ አድሮ አ
 አለው። አምላክ ቢሆን ነው እንጂ አምላክ ካልሆነ ይናገራል?
 ብለው ሲያመልኩት ኖሩ።

ሴሩህ ናኮርን ናኮር ታራን ታራ አብርሃምን አራንን ናኮርን
 ይወልዳል። ይህ አብርሃም አባቱ ታራ ጣዖት እየጠረበ እየሰጠው
 እሱ እየሸጠ ይመለሳል። ከዕለታት አንድ ቀን ረከሰበት /የሚገዛው
 አጥቶ/ ሲመለስ ከዋዕዩ ፀሐይ የተነሣ ደክሞት ከዛፍ፡ ጥላ ሥር
 አርፎ ባለ አምላክ አይደለህምን? ራቦኝ አብላኝ አለው። ዝም
 አለው። ባይሆንም የደከመው ሰው ሲያጫውቱት ይጸናልና
 አሜውተኝ አለው። የማይመልሰለት ሆነ እንዚያ ደንጊያ ተሸክሜ
 እሄዳለሁ? ብሎ ያን ቀጥቅጦ ጥሎ ጊዜው ቀትር ነበርና አቅንቶ
 ቢያይ ፀሐይ መልታ ሰፍታ ስታበራ አይቶ አምላክስ ይቺ ናት
 አለ። ቀጥሎ ሲያስብ ደፈር ጠፈር ሲከላከላት አዩ ይቺ ስትገባ
 ማን ይገዛል ብሎ አምላክ ፀሐይ ተናጠረ ፀሐይን የፈጠርክ
 አምላክ ተገለጽልኝ አለ።

ያን ጊዜ ጌታ አብርሃም አብርሃም ነዐ ጸእ እምብሔርከ
 ወተፈለጥ እምእከማዲክ ብሎ ጸፂቱን ሥነ-ፍጥረት ነገረው። ሄዶ
 አባቱ ሰማዩን ምድሩን ባሕሩን የብሉን የፈጠረ አምላክ አለላ?

ወዲያውስ ምንት ውሐቱ ዘንረከብ እምንቤሁ ተድላ
 ወረድኤተ።

ከጣዖቱ የምናገኘው ጥቅም ምንድር ነው አለው። ልጄ
 ፈጣሪስ እንዳይደለ አውቃለሁ እንደሀገሩ ይናገሩ እንደወንዙ
 ይሻገሩ ብዬ ነው እንጂ። ነገር ግን የዚህ አገር ሰዎች ልቡናቸው
 በፋቅረ ጣዖት ተመስጧል። ይገድሉሃል ዝም በል አለው። አሺ ያለ
 መስሎ ሄዶ ቤተ ጣዖቱን አቃጠለው።

ወወረረ አራን ይላል። ጣዖቱን ሊያውጣ ገባ አላት ተሻምቶ
 አስቀርቶታል። ሰማዕተ ጣዖት ሆኗል። ያን ጊዜ አባቱን
 የወንድሙ ልጅ ለጥን ያዞ ካራን ወጣ። ከዚያ ፳፬ ዓመት ኖረ።
 አባቱ ሞተ አባቱን ቀብሮ ከነፃን ወጣ። ብሔረ ከነዓንን ከዚህ
 እስከዚህ አወርሰሃለሁ ብሎ በዓይነ ሥጋ አሳየው በእግረ ሥጋ
 አስረገጠው። ብሔረ እስራኤልስ ሰፊ ናት ብሎ ቅርብ ቅርቡን
 በዓይነ ሥጋ አሳየው በእግረ ሥጋ አስረገጠው። ሩቅ ሩቁን በዓይነ
 ንሊና አሳየው በእግረ ንሊና አስረገጠው። ከዚያ ሊኖር ሰወንድሙ
 ልጅ ለሎጥ የአባትህን ክብት ውስድ ብሎ ከፍሎ ሰጠው።
 ከብታቸው በዛ ኖሎተ አብርሃምና ኖሎተ ሎጥ /የአብርሃምና
 የሎጥ አረኞች/ በግር በውሃ ምክንያት ይጣሉ ጀመር።

ለምንት ንጸባዕ እንዝ አራው ንሕነ ተፈለጥ የማነ አው
 ፀጋመ። ቀኝ ግራ ብለህ ተለይ አለው።

ወርአየ አሕቃላትሃ ለየርጸዮስ ያላል። አሻግሮ ቢያይ ይቺ
 ሰዶም አምላሲሃ ለገነት ያላታል። እጅግ ልምልምት ነበረች ሄዶ
 ከዚያች ተቀመጠ። ሹቱ ነገሥተ ሰዶም ለፀቱ ነገሥተ ኮሎዶጎሞር
 ፲፫ ዓመት ሲገብሩ ኖሩ። በ፲፫ተኛው ዓመት በሰማይ የለ ዱር
 በሰዶም የለ ግብር ብለው ግብር አቀሰጡ /ከሰከሱ/። መጥተው
 ገጠሟቸው ሹቱ ነገሥተ ሰዶም ድል ሆኑ ሎጥ ተማረከ ሽረ
 የወንድምህ ልጅ ሎጥ ተማረከ ብለው ለአብርሃም ነገሩት።
 ቤተሰቡን ቢያወጣጣ /ቢያስቀየር/ ፫፻፲፰ ጭፍራ አገኘ። ኢስኬል
 መምሬ የሚባሉ አርበኞች ነበሩ። እነዚያን አርዱኝ ብሎ በቆላተ
 ሲዋ።

እንተ ይሕቲ ባሕረ ጼው ያላታል። ግዳይ /ምርከ/
 ሲያስጥል አደጋ ጥሎ ወንድሙን መልሷል። ይህ ምላሌ ነው።

አብርሃም የወልደ እግዚአብሔር፡ ሎጥ የሃይማኖት፡ የጀጌና የጀጌና ሲቃውንት ምሳሌ፡ ከፍቱ ነገሥተ ሰዶም ፍቱ ሞተው አንዱ ቀርቶ ነበር። ቀረብ ብሎ ገዝብ አልላህም አገር ያለ ሰው እንዳይሰማ ታውቃለህ ሰውን ስጠኝ አለው።

አሌዕል አደውየ ውስተ ሰማይ ከመ ኢይነሥእ እምገዋይክ ኢ ፈትሰ ወኢ ቶታን አማዕን ከመ ኢትብል እነ አብዕልክም ለአብርሃም አለው።

ባሕቱ ይንሥኩ መክፈልቶሙ ኢብኬል ወመምራ አለው።

አዘዘብን እንዳይሉ ጌታ ገዝብ በመጥላቱ ደስ አለው።

አብርሃም ብዙኅ ዐስብክ በገቢየ አለው። ምንት ይበቀራላል አኮኑ ኢያቡር ወልደ ዘመድየ ዘይወርሰኒ አለው። አኮ ኢያቡር ዘይወርሰክ ንዋየክ አላ ወልድክ ዘይወጽእ እምሐቋክ ውእቱ ይወርሰክ ንዋየክ አለው። ሌሊት ከተራራ አውጥቶ ጉልቱ ከዋክብተ ሰማይ አለው።

አንሰ ኢይክል ጉልቶቶሙ አለው። ከማሁ ኢይትጌለቀ ዘርዕክ /ኢይትጌለቀ ደቂቅክ/ አለው። ልጄህ የልጅ ልጄህ እንዲህ አይቆጠርም/ አይቆጠሩም/ ብሎታል። በከዋክብት የተመሰሉ አስራኤል ልጆቹ፡ በአሸዋ የተመሰሉ አሕዛብ ልጆቹ ናቸው። አንድም በከዋክብት የተመሰሉ በሥጋም በሃይማኖትም የሚወልዳቸው፡ በአሸዋ የተመሰሉ በሥጋ ብቻ የሚወልዳቸው፡ አንድም በከዋክብት የተመሰሉ ጸድቃን ልጆቹ፡ በአሸዋ የተመሰሉ ጋጥኦን ልጆቹ ናቸው። ይህስ የሚወርሱበት ምን ጊዜ ነው አለው።

እምጽኦ ላህመ ዘፎቱ ዓመቱ፡ ወአጣሌ ዘፎቱ ዓመቱ፡ ወበግዕ ዘፎቱ ዓመቱ፡ ርግብ ወማዕነቀ አለው። ይህን ስውተህ አንብር ዘተመትረ በአንጻር ቢጽ። ከሁለት ከሁለት ክፍለህ በአንጻር በአንጻሩ አኑረው። ሰአዕዋፍሰ ኢትምትርን አዕዋፍን ግን ገዝግዘህ ተዋቸው አትቁረጣቸው አለው። እንዳለው አደረገ። ወመጽኦ ድንጋጼ በአብራም ይላል። እንደ እንቅልፍ ወጀብ አደረገው በሥጋው ላይ አሳት ነፋስ ጨለማ ሲመላለስ አዕዋፍ እንበላለን ብለው ሲመጡ በዘንግ ሲከላከላቸው ያያል። ይህም ምሳሌ ነው። እሳት ነፋስ ጨለማ የመከራቸው፡ ሥጋ የአስራኤል፡ አዕዋፍ የአሕዛብ፡ ዘንግ የኪዳን አብርሃም። አዕዋፍ እንበላለን ሲሉ በዘንግ

ሲከላከላቸው ማየቱ አሕዛብ እስራኤልን እናጠፋለን ሲሉ በኪዳን አብርሃም ተጠብቀው የመኖራቸው ምሳሌ። ከዚ ክፈለው ማለቱ የጀጌና ዘመን በከነዓን የጀጌና ዘመን በግብፅ የመኖራቸው። በአንጻር አኑረው ማለቱ መከራው በጽርዕ በሚያን በፋርስ በባቢሎን ተበትነው እንደተቀበሉት አይደለም። በአንድ በግብጽ ሁነው ተቀብሰውታልና። ከዚያውም ዘንድ በምድረ ጌሌም። ዘፎቱ፡ ዓመቱ ማለቱ በደኘው ትውልድ በያዕቆብ ግብጽ የመውረዳቸው። አብርሃም ደሰሐቅ ያዕቆብን በላም መስላቸው። ላም ከሁሉ ትበረታለች በመጀመሪያው ፈርዖን በርትተው የመገባታቸው /የመኖራቸው/ በፍየል መስላቸው ፍየል ከላም ትደክማለች ከበግ ትበረታለች በሁለተኛው ፈርዖን እጅግም ላይበረቱ እጅግም ላይደክሙ የመኖራቸው በበግ መስላቸው። በግ ከሁሉ ትደክማለች በሦስተኛው ፈርዖን ፈጽመው የመደከማቸው። ርግብ የሙሴ ስለ የዋህነቱ። ማዕነቅ የአሮን። አንድም ርግብ የአሮን ርግብ ከተማ እንዳትለቅ አሮንም በዘመዶቹ መካከል ይኖራልና። ዋናስ መሥዋዕት እንድትሆን አሮንም መሥዋዕት ያቀርባልና። የአሮን ማዕነቅ የሙሴ ኑርዋ በረሃ ነው። ተስዶ ምድረ ምድያም የመሄዱ መገዝገዛቸው በእስራኤል መከራ የማዘናቸው አስመቆረጣቸው ሙሴን አሮንን ፈጽሞ መከራ እንደ እስራኤል አላገኛቸውም። ላህም የጌታ፡ ጠሊ የሐዋርያት፡ በግዕ የአርድኦት። አንድም ስለማዕረጋቸው፡ ጠሊ የአርድኦት፡ በግዕ የሐዋርያት፡ ርግብ የእመቤታችን፡ ማዕነቅ የዮሐንስ፡ ወልደ ነጉድንድ። መገዝገዛቸው በጌታ ሞት የማዘናቸው አስመቆረጣቸው እመቤታችን የሐንሰ በስማዕትነት አልሞቱም። አንድም ዘፎቱ ዓመቱ፡ ማለቱ ሦስት ላም ሦስት ፍየል ሦስት በግ ሲል ነው ብሎ አንድ ወገን የመሥዋዕትነቱ ምሳሌ። ይህን ከሁለት ሲከፍሉት ፲፮ ይሆናል። ርግብና ዋናስ ባሉበት /ሲጨመሩ/ ፳ ይሆናል። ተስፋውን ለአብርሃም በነገረው በሁለት ሺህ ዘመን ጌታ ከጌተ አብርሃም ሰው የመሆኑ፡ ሥጋ የመልበሉ ምሳሌ። በሦስተኛው ፈርዖን በጣም ጨርሰው የደክሙበት እንደምን ነው ቢሉ መምከርን መማከርን የሚባሉ የከነዓን ነገሥታት ነበሩ። እየወረዱ

ግብጻውያንን ይወጋቸው ነበር። ዛሬሳ ሳርቻችን አሰራሌል ይርዱን ብለው አስለፏቸው ግብጻውያን እንደልማቸው ድል ሆኑ። አሰራሌል ባሉበት ድል እድርገው ይዘፍኑ ያጨበጭቡ ጀመር። የአሕዛብ ምን ድንበር አለው ደርበህ በለው ብለው ወግተዋቸዋል አምቻችን አፈኛ ቢመለስ ወደእኛ ወይ እኛ ወይ እኛ ባመጣነው እዳ ሆን አሣረኛ ያለው እንጂ በእኛ ይደርሳል እንግዲህማ መውጫ መግቢያውን አውቀውታል ከጠላቶቻችን ጋራ ሆነው ወግተውን ሲኼዱ አይደለምን? ንዑ ንጠብብ በሙ ኖራ አናስወግጣቸው ጡብ /ጡብ/ እናስረግጣቸው ብለው ራምሴ ጋምሴ በሚባል ቦታ አንፈቶን /ፊቶም/ የሚባል ግንብ አሠርተዋቸዋል። እንዲህ ማድረጋቸው ሲደክሙ ሲወሉ አይገናኙም ካልተገናኙ አይባዙም ብለው ነበር። እነሱ ግን በጥበብ እግዚአብሔር እየበዙ ሔዱ። ፎህ ሲፓራ የሚባሉ ዐቀብተ መወልዳት ሾሙ። እናዋልዳለን እያላችሁ እየቀረባችሁ ወንድ ወንድ ሲወለድ ገርዎ ውስተ ባሕረ ተከዚ እያነቃችሁ ከባሕር ጣሉት አሏቸው።

ታሪክ በዚያ ወራት ጌታ ሙሴን ሲያድነው ቢወድ በፊቱ ብርሃን ተሰሎበት ተወለደ። ወተሰብሐ ንብረ ገዱ ለሙሴ እንዲል ወተራገርጋ እልክቱ መወልዳት ይላል። ይህንክ የፈጠረው ፈጣሪ ይገደለው ብለው ራርተው ትተውት ወተሐፅነ ፫ተ አውራጋ ውስተ ቤተ አቡሁ ይላል። በ፫ ወሩ ከእንግዲህ ወዲህ ልጅ ሲያለቅስ ሲአነጥስ ይታወቃል ንጉሥ የለማ እንደሆነ ለእናንተም ለእኛም መልካም አይደለም ለዚህ ነገር ብልህት ፈልጉለት አሏቸው። አባቱ አንበረም ሣጥን ጠርቦ አፍርዲጤ በሚባል የውሃ አረፋ ለብጦ ወስዶ ከጅብጅባ ስር ጣለው። ሌሊት ሌሊት እናቱ የካብድ አየወረደች ሲታጠባው ታድራለች። ቀን ቀን ማርያም እንቱ ስትጠብቀው ትውላለች። እንጨት የምትሰብር ውሃ የምትቀዳ እየመለለች። ከምን ትጠብቀዋለች ቢሉ አገዳሰበር የሚባል አሞራ አለ። እሱ ሽቅብ ሣጥኑን ይዞ ወጥቶ ከድንጋይ ላይ ይጥለዋል አጥንቱ ይከሰካል ደሙ ይፈስሳል ሥጋውን በልቶ ደሙን ጠጥቶ ይሄዳል። ከዚያ ትጠብቀው ነበር።

በጌተኛው ቀን ወወረደት ተርሙት ወለተ ፈርዖን ትትሐጸብ በማይ ይላል። ከባሕር ለምን ሔደች ቢሉ ኮብሽ የሚባል ደዌ ይሂት ነበርና ለመታጠብ። አንድም መንግሥት በጉርጉራ ባለ የነገሥታት የእፄ መልክ ስገድ ልጆች ይዋኙ እንደነበር ለመዋኘት። አንድም ባሕር ታመልክ ነበርና ለማሟረት። አንድም ዓሣ ዐንበሪ አዞ ጉማሬ ታመልክ ነበርና ለማሟረት ሔዳ። አንድም ደንገጥሮችዋ እየተመላለሱ ሲጫወቱ አይታ። አንድም ነጋዴ ወዳጅ ነበራት ለመገናኘት። በማናቸውም ምክንያት ከወረደች ዘንድ እሻግራ ዓይታ የነጋድያን እቃ /ወርቅ/ ማዕበል ሞገድ አስቀርቶባቸው /ያመጣው/ ይሆናል እምጡት ብላ አሰመጥታ ከፍታ ብታይ መልክ መልካም እንደ ፀሐይ የሚያበራ ልጅ አገኘች። ከዚህ በኋላ ዕብራውያን ፈርተው ጥለውታል ልጅ ይሆነኛል አሳድገዋለሁ ሞግዚት ፈልጉልኝ አለች ማርያም እንቱ ቀረብ ብላ ካልሸሰ ትናንትና ልጇ የሞተባት ዕብራዊት ሴት አለች ብላ እናቱን ወሰደችለት እናቱ ሞግዚት እንቱ የሞግዚት ደንገጥር ሆነው አሳድገውታል። አባቱ እንበረምም የሞግዚት ባል ሆኖ ቀረበ። እናቱ ዜና ስበውን አባቱ ተስፋ ስበውን እየነገሩት አደገ። ፳ ዓመት ሆነው። አንድም በ፳ ዓመቱ ቀስት ነፍጥ መጠረቅ መታጠቅ መፍታትን ይማር ተብሎ ከአያቱ ከፈርዖን ቤት ገባ። ፳ ዓመት ተቀመጠ። ፵ ዘመን ሆነው በ፵ ዘመኑ አስኪ በምድረ ጌሴም ያሉ ዘመዶችን ጠይቁ ልምጣ ብሎ ሄደ። ሲኼድ ዕብራዊና ግብጻዊ ተጣልተው አገኘ ጠቡ /የጠቡ ምክንያት/ ፩ኛ ዕብራዊ በበጠበጠው እንዶድ ግብጻዊ ልጠብ ብሎ። ፪ኛ በዕብራዊ ፈንታ ግብጻዊ ላጠጣ ብሎ ፫ኛ ዕብራዊ ያወጣውን ዓሣ ግብጻዊ ልውሰድ ብሎ። ምነው አንተ እንዲህ አድርገህ ትገደረዋለህን /ትበድለዋለህን? አለው አንተ በገዛ ባሪያዬ ገላውን እንደ ቆርበት /ቆርበቱን እንደ ፪ንዲ/ ሥጋውን እንደ እንዶድ ደሙን እንደውሃ አጥንቱን እንደ አለት አድርጌ ባጥብበት ታድነዋለህ? ብሎታል። ወነጸረ ሙሴ ለፌ ወለፌ ይላል። ቀኝ ግራ ብሎ አይቶ ይህ መምለኬ ጣዖት መምለኬ እግዚአብሔርን ይገደረዋልን ብሎ ክቡደ መዝራዕት ነውና እንድ ጊዜ በጡጫ ቢለው አረፈ። ወደፊኖ ውስተ ጥሃ ይላል። አሸዋ ጭሮ አልብሶት ሄዷል። ይህም ምሳሌ

ነው። ሙሴ የጌታ፡ ዕብራዊ የአዳም፡ ግብጻዊ የዲያብሎስ፡ ፍፃሜ የሦስቱ፡ እርእስተ ኃጣውእ። አንድም ፍፃሜ የመስቀል ከፎቱ በአንዱ ድል አንደነሳው። ጌታም በሦስቱ እርእስተ ኃጣውእ ቢመጣበት በሦስቱ እርእስተ ምግባራት ድል ነስቶታል። ከዚያ ጠይቆ ሊመለስ ዕብራዊና ዕብራዊ ተጣልተው አገኘ ጠቡ እንደዚሁ ነው። ወፈቀደ ይዕርቆሙ ይላል። ሲያስታርቃቸው ወደ ለምንት ትጸብዑ እንዘ አገው አንትሙ አላቸው። ይልቁንም በደለኛውን አይቶ አንተ ወንድምህን እንዲህ አድርገህ ለምን ትገፋለህ አለው። መኑ ሄመከ መልአከ ወመከጉን። በእኛ አለቃ ዳኛ አድርጎ ማን ሾሞህል ወሚመ ተፈቅድኑ ትቅትላሲ በከመ ቀተልክ ትማልም ለግብጻዊ አለው። ምነው አሁን ወንጸረ ሙሴ ለፌ ወለፌ አላልንም ነበር ቢሉ አሉ አላየም አልን /አሉ/ እንጂ ሌላ አላየውም አላለም። በዱር በገደል ተጠግቶ ያለ በቅጠል ቀዳዳ ሲመለከተው የነበረ ነው። አንድም ዛሬ ወንድሜ ሙሴ ባይኖር ያ ግብጻዊ ሲገለጽ ነበር ብሎ አመሰግኝ አማሳኝ እንዲሉ፡ ሙሴ ያዳነው ሰው ነው ባለጌን ካሳደገ ያነቀ ጸደቀ እንዲሉ፡ ፎቃንስ አፈወርቅ ግን ወንድሜ ሙሴ ባይኖር /ባይሆን/ ብሎ የተናገረው በትረ ፊሪ ጎሮ ወዳጅ /ብትር ፊሪ ጠብ ወዳጅ/ እንዲሉ፡ ያዳነው ሰው ያው ነው ብሏል። ወኮነ ዝንቱ ነገር ክሠተ ቅድመ አዕይንቲህ ለፈርዖን ይላል። ይህ ነገር በፈርዖን ፊት ታውቆ ቢሆንም ከታች ባቴን ከላይ አንገቴን አይሠራኝም አይቀጣኝም? ብሎ ተለዶ ምድረ ምድያም ሔደ በጎዳነኛ ልማድ ከውሃ ዳር ተቀምጦ ሳለ የካህን ምድያም የየቶር ፮ ሴቶች ልጆች ነበሩት በግ ሲያለቃቅሙ ዓይቶ ምነው እናንተ አታጠጡም አላቸው። ይህ ደንጊያ የሚከፈት ለሃምሳ ለስልሳ ነው ዘላኖች /አረኞች/ መጥተው አጠጥተው እኛስ የምናጠጣ በመጨረሻ ነው አሉት። ያንን ከፍቶ አየቀዳ ሲያጠጣላቸው ዘላኖች መጡ። ምነው እናንተ ወትሮን ዛሬ ከኛ ፊት ማጠጣታችሁ አሏቸው። ምነው ውሃ ለቀደመ ግዳይ ለፈለመ /ምርኮ ለጀመረ/ አይደለም? ብሏቸዋል። ፍትሐ ሙሴ ያለኛው ይህ ነው። ይኸውም ጸንቶላት ይኖራል። አጠጥቶላቸው ሄዱ የቶር የምለ አፋጠንክን መጸእ አዋልድዮ። ልጆቼ ዛሬስ ፈጥኖችሁ መጣችሁ አላቸው። አባታችን እንዲህ ያለ ሰው

አጠማጠሙ ግብፃዊ እነጋገሩ ዕብራዊ አግኝተን እርሱ አጠጥቶልን ነው አሉት። እንዲህ ያለ ሰው ስታዩ ለምን ትታችሁ መጣችሁ አላቸው። ሲጋራ ይላታል ሚስቱ የምትሆን ናትና አሁንም አላጣውም ብላ ሄዳ ይዛው መጣች። ራት በልተው ሲተሳስቡ አድረዋል በነገው ሲጨዋውቱ ነገድህስ ከማን ነው ነገርህስ እንደምን ነው አለው። ነገዱም ዕብራዊ ነኝ ነገራም እንዲህ ያለ ነው አለው። ጎዳና ቢጌዱት ቢጌዱቱ ውሃ ቢቀዱት ቢቀዱት ያልቃል? ከልጆቼ አንዲቱን አግብተህ በጎቼን እየጠበቅህ አትኖርም አለው ሲጋራን አግብቶ ፱ ዘመን በግ እየጠበቀ ኖሯል። ኤልዛር ጌርሳም የሚባሉ ልጆች ወልዷል። ኤልዛር ማለት ረዳኢ ረድኤተ እግዚአብሔር ማለት ነው። ጌርሃም ማለት ነግድ ወፈላሲ ዘወልድክም በስደት የ ማለት ነው። ኤልዛር በአባቱ ሥርዓት ተገዝረ ጌርሳም በእናቱ ሥርዓት ሳይገዝር ቀረ በእርባ ዘመኑ በጎቼን በደብረ ኮሬብ አስማርቶ ሊአበላ /ሊጠብቅ/ በደብረ ሲና ነበልባሉ ከሐመልማሉ ሐመልማሉ ከነበልባሉ ተዋሕዶ ነበልባሉ ሐመልማሉን ሳያቃጥለው ሐመልማሉ ነበልባሉን ሳያጠፋው አይቶ ወቀርቦ ይጠይቆ ይላል። ይህንስ ቀርቦ ሲረዱት ይገባል ብሎ በጎቼን አንድ ወገኑ ከፈረሰ ግንብ አግብቶ /አስጠግቶ/ ዘለሳ /አጥር/ ጥሎባቸው ከአፈረ ገደልም ቢሉ አስጠግቷቸው ይሄዳል። ስጊዜው ሳልረዳው እመለሳለሁ ብሎ ነው። ለጊላ ግን ምሳሌ ነው። ሙሴ የመናንያን፡ ምንና ሲጌዱ ገንዘብን ሰጥቶ መጽውቶ ሕዋሳትን ጠቅሎ መሄድ ይገባል ሲል ከአግረ ደብር ሲደርስ ፱ ከንድ ሲቀረው ሙሴ ሙሴ ፍቃሕ ቶታነ አሣዕኒክ እምእንሪክ እስመ ዘትከይዳ ምድር ቅድስት ይኢቲ የምትቆምባት ደብረ ሲና ከብርት ናትና ጫማህን አውልቅ አለው። ለጊዜው ስንኳን ከሰማያዊ ንጉሥ ሲቀርቡ /ሲገናኙ/ ከምድራዊ ንጉሥ ሲገናኙ /ሲቀርቡ/ ጫማን አውልቆ ባጭር ታጥቆ መገናኘት ይገባል ሲል ነው። ለጊላ ግን ምሳሌ ነው። ደብረ ሲና የቤተክርስቲያን አምሳል፡ ቤተክርስቲያን ሲገቡ ጫማን ፈትቶ በእጭር ታጥቶ መግባት ይገባል ሲል። አንድም የምትሄድባት ግብጽ ጽንዕት ናትና አሣዕነ ፍርሐትን /የልብ ፍርሐትህን/ ተው ሊል ነው። አንድም ፋል የሚባል ጥንቆላ ተምሮ ነበርና ያንን ተው ሊል

/ሲለው/ ነው። አንድም ልጆቹን ማን ይመግብልኛል ማለትን ተው ሲል ነው። አንድም ከግብጽ ስትመለስ በደብረ ሲና የምሠራልህ ሕግ ጽንዕት ናትና ልማደ ዮቶርን ተው ሲለው ነው። ይህም ምሳሌ ነው። ሐመልማል የአሰራሌል፡ ነበልባል የመከራቸው፡ ሐመልማሉ ነበልባሉን አንዳላጠፋው አሰራሌልም በገዝን መከራውን አላራቁትም፡ ነበልባሉ ሐመልማሉን አሰማቃጠሉ መከራውም ጨርሶ አላጠፋቸውም ጨርሶማ ካጠፋቸው ከሴት ከሕፃን ሴላ ሰድሶት መቶ ሺህ አጋር ይገኛል? ነዐ አፈኑከ ከመዝ በሎ ሰፈርዖን አለው። ፈንዎሙአ ለሐዝብየ ይገበሩ በዓልየ በሐቅል አለህ በለው አለው። ማን አለኝ ልበለው አለው አኸያ ሸራኸያ ሌልሻዳያ። አኸያ አምላክ ዕብራውያን፡ ሸራኸያ አምላክ ተሰፋ፡ ሌልሻዳይ ዘህሎ ወይሄሉ ማለት ነው። ምን ምልክት ይዘህል ቢለኝላ አለው። ምን ይዘህል አለው ለማናገር ቢሻ ነው። ብትር አለው ጣለው አለው ቢጥለው አባብ ሆነ ሙሴ ሸሽ ተመልሰህ እንላው አለው። ተመልሶ ቢያነሳው ብትር ሆነ ይኸውም ምሳሌ ነው። ብትር የአሰራሌል፡ አባብ መሆኑ የመከራቸው፡ መጣሉ ግብፅ የመውረዳቸው፡ ሙሴ መሸሹ ተሰዶ ምድረ ምድያም የመሄዱ፡ ተመልሶ ማንሳቱ ተመልሶ አሰራሌልን የማውጣቱ፡ አባብ ተመልሶ ብትር መሆኑ አሰራሌል የመዳናቸው ። ድገመኝ አለው። እጅህን ከብብትህ አግባው አለው። አገባው አውጣው አለው አውጣው ቢያወጣው ለምፅ ሆነ መልሰህ አግባው አለው አገባው አውጣው አለው ቢያወጣው ደኅና ሆኗል ወርቁ አይለወጥም። ዳግም ከቤተ መንግሥት የሚላክ አከናውኖ የሚናገር ነው። እኔ ምላሰ ዲዳ አፈ ለንባዳ ነኝ አለው። ጸያፍ እ እ የሚል ነው ዲዳ ረን ሰ የሚል ነው። አሮን አትከ ያኩንክ ነቢየ አፈም ይላል። አሮን ከራምሴ /ከጋምሴ/ ከደብረ ሲና ሙሴ፡ ተራከቡ በደብረ እግዚአብሔር /በደብረ ሥላሴ/ ይላል። ነገረ እግዚአብሔር ሰለተነገረባት ደብረ እግዚአብሔር አላት።

ቷሪክ ለዚህ ያበቃቸው ምክንያት ምንድነው ቢሉ በግብፅ ባሉ ራሔል የምትባል ሴት ነበረች ባልዋ (ምናሴ/ርቤል) ይባላል።

መድኃኒት ጠጥቶ ታሞ ይላሉ። በባሏ ተተክታ ኖራ ልትረግጥ ሄደች። ስትረግጥም ምጥ ተለማት ለሹሙ ወጥቼ

ልውለድ አለችው የንጉሥ ሥራ ይፈታ የለም? ብሎ ጀርባዋን በዘንግ ቢመታት መንታ ጸንላ ነበርና ወጥተው ወጥተው ወደቁ። ባይሆንም አውጥቼ ልቅበር አለችው የለው ደም ማሽጋ /ጡብ ግንብ/ ያፀናል እንጂ ምን ይጎዳል ምን ይል ብለሽ ነው? አርገጭ ብሎ ጨምሮ /አብሮ/ አስረግጧታል። ያን ጊዜ ደሚን ከእንባዋ ጋራ ቀላቅላ ኢህሎን በዝ ሰማይ አምላክ አሰራሌል አይናይ ብላ ወደሰማይ ብትረጨው ቅድመ እግዚአብሔር ደርሷል /ደርሶላታል/ አብርሃምም በነፍስ ተካሷል። ከጭቃ ተለውሰው ከናስ ተንለው ከቀሩማ አበዝጎ ዘርዐክ ያልከው ወዴት ነው ብሏል። ከዚህ በኋላ ሙሴ ሚስቱን ልጆቹን ይዞ ተነሳ ስለምን ቢሉ ተጠራጥሮ። ሕንድም እስከዚያ የሚመግባቸው የለም ብሎ መልአኩ ለይፋን መዞ ለሚለቱ ታያት ደመ ግዝርሁ /ግዝረቱ/ ለወልድየ ይኩን ቤላ ምትየ ብላ ያልተገረዘውን ጌርላምን ገዝረችው። ከዚህ በኋላ ያሉትን ይዘህ ትሄዳለህ አለው እስከዚያው የሚመግባቸው የለም ብዬ ነው እንጂ አለው። ከአጠገቡ ባሕር አሰ እጅህን ከባሕሩ አግባው አለው አገባው ያገኘኸውን ይዘህ ውጣ አለው ድንጋይ ይዞ ወጣ ከድንጋያው ምታው አለው ቢመታው ውስጠ ግብ /ውስጠ ክፍት/ ሆኖ መንታ ሠርዶ በቅላ ትል አንዲቱን ወገን ሲመገብ አንዲቱ ወገን ስትለመልምለት ደግሞ አንዲቱን ወገን ሲመገብ አንዲቱ ስትለመልምለት አሳይቶ ይህን የመገብ የአንተን ልጆች አይመግብም? ብሎት ትቷቸው ሄዷል። አሮን ከራምሴ ከደብረ ሲና ሙሴ ተራከቡ። በደብረ እግዚአብሔር /ሥላሴ/ ይላል። አዕሩን አሰራሌልን ለብሱብልኝ አለው። ተሰበሰቡ ላወጣችሁ መጥቻለሁ አላቸው። ምን ምልክት ይዘህል አሉት በትሩን ጥሎ ብትሩን አባብ አድርጎ አሳያቸው አውነት ነው ታወጣናለህ? አሉት አሮንና ሙሴ ከፈርዖን ቤት ገብተው ፈንዎሙአ ለሐዝብየ ይገበሩ በዓልየ በሐቅል አለህ አሉት። ማን አላችሁ አላቸው አኸያ ሸራኸያ ሌልሻዳይ አሉት። ምን ምልክት ይዛችኋል አላቸው። በትሩን ጥሎ አባብ አድርጎ አባቡን በትር አድርጎ አሳየው። ይህንሰ የእም ጠበብቶች ያደርጋሉ አሉ። ኢያኔሰ ኢያክሬሰ የሚባሉ ጠቢባን ነበሩት። ተጠርተው መጡ እናንተ ሙሴና አሮን ያደረጉትን

ማድረግ አይቻላችሁም? አላቸው። በትሩን በምትሐት እባብ አደረጉት እባቡን ግን በትር ማድረግ እልተቻላቸውም። የሙሴ በትር የእነሱን በትር ውጣ ወደ ባለቤቶች ገሠገሠች በትራችን አንሷት እኛን ልትደርበን ነው እያሉ ወጡ በስላቅ ይላል እየተዘበቡቱ ሄደዋል። ይህ ፈርዖን ምንም እባቡን በትር ማድረግ ቢላናቸው በትሩን እባብ በማድረጋቸው ልቡ ፀና። ከዚህ ሁሉ እንጂ እንደውጣን ያስቡበት አገዛዝ ብታቀሱላቸው አይደለም? በሉ እያሳዩ። ሲያልፉ አይተው አዩ ሙሴ አሮን ሳታወጡን እናወጣለን ብላችሁ እንደ ሽቱ ተወደን እንኖርበት በነበረ አገር መከራ ታጽኑብን እያሉ ይላቀሱ ጀመር። ሙሴ ወደ ጌታ አመለከተ። ሰምንት ትጸርሕ ንቤዩ ኩሉ ጊዜ አንሰ አከብድ ልቦ ሰፈርዖን ብሎ ዝብጣ ሰባሕር አለው። ውሃውን በብትሩ ቢነካው ተሰውጦ ደም ሆኗል። ዘጠኝ መቅስፍት አሥረኛ ሞተ በኩር አውርዶ ይፈጽማቸው ጀመር። እምበኩረ ፈርዖን ንጉሥ ዘይነብር ዲበ መንበረ መንግሥት እስከ በኩረ ዓመት ዊውውት ዘትነብር ዲበ ማሕረፅ ይላል። ፈርዖን በኩር ነው ነበርና። የግብጽ ሰዎች አንተ በኩር ሚስትህ ልጅህ በኩር እናንተ ካለቃችሁ መንግሥቱ ሰማን ይሆናል አትስዷቸውምን ብለዋቸዋል። ሙሴ አሮንን ሌሊት አስጠርቶ ይዛችሁልኝ ውጡ አላቸው። ያን ጊዜ ጌታ ሙሴን ሰይትወሀስ ጎር እምጎሩ ወዓመት እምእግዝእታ ወገብር እምእግዚአብሔር ብለህ አዋጅ ንገር አለው። ፫ ቀን በዓል አድርገን እንመጣለን መላሪያችሁን አውሱን አሏቸው ገንዘብ ያስወድዳቸው የነበረ ሰይጣንን አሰረው ሌቲቱ ድሪዋን ቀለበቷን ወንዱ ቤትዋውን ጨፋውን /ጋሻውን የራስ ባርኔጣ ጌጡን/ ሳይቀር አውሰዋቸዋል። ይኸውም እዳ እንዳልሆነላቸው ሀዩንተ ዘተቀንዩ ተቀንዩ ወሀዩንተ ዘገብሩ ግንፋሉ። ፪፻፲፭ ዘመን ያለ ደመወዝ ስለተገዙ ስለ ደመወዝ ሆኗቸዋል። በ፫ኛው ቀን ሰይጣንን ፈታው እስራኤል እንጂ ሲመሰሉ አልሄዱም ወይ ከገንዘባችን ወይ ከባርቻችን አልሆን አለ። ምታ ነጋሪት ክተት ሠራዊት ብሎ ተከተላቸው። ሦስት ቀን የተጓዙትን በአንድ ቀን ገሰገሰ

ደረሰባቸው። እነዚያ ልጅ ከብት ጓዝ ይዘው ነው። እሱ ግን ደረቅ ጦር /አርበኛ ብቻ/ ሆኖ ነው ዞረው /ዘወር/ ብለው ቢያዩ ደርሰባቸው አዩ ሙሴ አሮን ሳተወጡን እናወጣለን ብላችሁ ከዚህ ከምድረ በዳ እንደሻሽ አንጥፋችሁ እንደቅጠል አርግፋችሁ ታስቀሩን ብለው ይላቀሱ ጀመር። ሙሴ ወደ ጌታ አመለከተ። በሉሙ ሰእስራኤል ይንድኩ እንስሳቲሆሙ ንዱ በላቸው አለው። ከዚህ ቀደም በዓይነ ሥጋ እንደተያያችሁ ከእንግዲህ ወዲህ በዓይነ ሥጋ አትተያዩም ብሎ በፊታቸው የሚሄድ ደመና ነበር እኩር ጋርዷቸዋል። ግብፃውያንና እስራኤላውያን ሳይተያዩ ከአንድ ዛፍ ፈረስ በቅሏቸውን አሰረው አድረዋል። ከዚህ ዘጋላ ኤርትራ ደረሱ ዝብጣ ሰባሕር አለው። ከሦስት ተስፍላሰች ያሉ እንደሆነ አራት አራት እየሆኑ ከአራት ተስፍላሰች ያሉ እንደሆነ ሦስት ሦስት እየሆኑ ተሻግረዋል። በቀኝ እንደግድግዳ በግራ እንደግድግዳ በላይ እንደጠፈር እንደመሰከት ታቹ የለፉ መሰክ ሆኖላቸው ፈረስ በቅሏቸውን እያበሉ ተሻግረዋል። ፈርዖን ቢደርስ ተስፍላ የአገሪ ውሃ እነሱን የሰደደች እኔን የምትከሰክበኝ ናት? ብሎ ፈረው እንዳይቀር ሰኮ ሰለኮ አያይዞ ገባ። እስራኤል ጨርሰው ሲወጡ ግብፃውያን ጨርሰው ሲገቡ ዝብጣ ሰባሕር አለው። ከወደፊታቸው ነፋስ ያገናኘው ጀመር። እናንተ እስራኤል እንጂ ፈጣሪያቸው ይረዳቸዋል እንመሰስ አሉ። ከወደጋላቸው /ከጋላ/ ተገጥሞባቸዋል። ያን ጊዜ ሙሴ አሮን የወንዶች አቀንቃኝ ማርያም እንተ ሙሴ የሌቶች አቀንቃኝ፣ ሆነው ወባረኩ ዘ ቡራኬ በገብረተ ቃል ይላል። ቃለ ሽካራ ቃለ ጉሀና ሳይኖር በርትዓት ቃል ዲዳዎች ረትቶላቸው በፍትሐተ ቃል ሕፃናት ፈትቶላቸው አመስግነዋል። ሰገዘረ ነገር ምድሪቱ ሣር ሳታበቅል ትኖራለች ይህም ምሳሌ ነው። ኤርትራ የገሃነም፣ ሙሴ የጌታ፤ ፈርዖን የዲያብሎስ፣ በትር የመስቀል፣ እስራኤል የነፍሳት፣ እስራኤል ወዲያው ወጥተው ምድረ ርስት አልገቡም ጃ ዘመን በምድረ በዳ ኖረዋል። ነፍሳትም ከሲኦል ወጥተው መንግሥተ ሰማያት አልገቡም በገነት የመኖራቸው ምሳሌ። አንድም ግብፅ የጋጢአት፣ ኤርትራ የገምቀት፣ ደመና የመንፈስ ቅዱስ፣ ሙሴ የቀሳውስት፣ እስራኤል የምእመናን፣ እስራኤል ፊት ደብተራ አራትን ጋላ

ቤተመቅደስን ሠርተው አንደኛ ምእመናንም በዚህ ዓለም ቤተ
 አግዚአብሔር /ቤተክርስቲያን/ ሠርተው የመኖራቸው። ፱ ዘመን
 መና ከደመና እያወረደላቸው ውሃ ከድንጊያ እያፈለቀላቸው
 አንደተመገቡ ምእመናንም ሥጋውን ደሙን ተቀብለው
 የመኖራቸው ምሳሌ። ማገሻ መጋልፆ ነቢያት ይላቸዋል። መላው
 እስራኤልን ወላድያነ ነቢያት ናቸውና መጸእያትን ይናገራሉና።
 አንድም ደጎች ሲል ወይጼሲ ለከ አስመ ከመ ነቢይ ውክቱ
 እንዲል።

ወጸሎቱ ለሙሴ ሙሴ የተናገረው ይህ ነው። አንድም
 መጋልፆ ነቢያት የሚላቸው ከሐና አስከ ስምያን። ወጸሎቱ ለሙሴ
 ንሴብሐ ብሎ አስመ አሳት አስኪል ድረስ ነው። ይህን ቺቱ፤
 ንሴብሐን ከኦሪት ዘጸአት፡ አጽምዕ ስማይን አስመ አሳትን ከኦሪት
 ዘጸግም፡ ሐናን ከመጽሐፈ ነገሥት /ሳሙኤል/ ሕዝቅያስን
 በሴሲትን ከመጽሐፈ ኢሳይያስ፡ ምናሴን ከሕጽጽን፡ /ዜና መዋዕል/
 ዮናስን ዕንባቆምን ከደቂቀ ነቢያት፡ ስብሐት ዘአምአዛርያን ቺቱ
 ደቂቅን ንበ ባረኩን ከመጽሐፈ ዳንኤል፡ ጸሎተ ማርያምን
 ዘካርያስን ስምያንን ከሉቃስ ወንጌል፡ አምጥተው ጠርዘውልናል
 /ለጥተውናል/። ይህ አርእስት ነው። ቺቱ፤ ለመጸሕፍት ሁሉ
 አርእስት ሲሰጡ በዚህም አርእስት ለጥተዋል። እሱ ግን ነገሩን
 ንሴብሐ ለአግዚአብሔር ብሎ ያመጣዋል።

ጸሎተ ሙሴ ነቢይ ፩

፩. ንሴብሐ ለአግዚአብሔር ለቡሐ ዘተሰብሐ። ምስጉን ሆኖ
 የተመሰገነ አግዚአብሔርን እናመሰግናለን። ምስጉን
 የተመሰገነ አለ። ሰው በሐሰት ሆኖ ይመሰገናል። ንፋጉ
 ለጋስ፡ ደካማው ጋያል፡ ደህው ባሰጸጋ ተብሎ። እሱ ግን
 በለጋስነቱ ንፍገት በጋያልነቱ ደካማነት በባለጸግነቱ ድህነት
 የለበትም። ስቡሐ፡ ቅድመ ዓለም የተመሰገነ። ወዘተሰብሐ።
 ዛሬም በኤርትራ ግብጻውያንን አጥፍቶ እስራኤልን አድኖ
 የተመሰገነ አግዚአብሔርን እናመሰግናለን።

ፈረስ ወመስተፅዕነ ወረወ ውስተ ባሕር። ፈረሱን በፈረስ
 የተቀመጠውን በባሕር አስጠመ። አንድም ሠራዊተ
 አጋንንትን ሊቃነ አጋንንትን በባሕረ ገሃነም አስጠመ።

፪. ረዳኤ ወመሠውረ ኮነኒ ለአድኅኖትዮ። እኒን ለመርዳት
 /ለማዳን/። ረዳኤ። በደመ በግዕ። ወመሠውረ፡ በደመና።
 አንድም ረዳኤ። በደሙ። መወሠውረ በመንፈስቅዳሉ። ረዳት
 ሆነኝ።

ውክቱ አምላኪያ ወአምላክ አቡየ እሴብሐ ወአሌዕሎ።
 ፈጣሪያ ያባቶቹ ፈጣሪ ነው። አገነዋስሁ አክብረዋስሁ። አሁን
 ፍጡር ፈጣሪውን የሚያገን የሚያከብር ሆኖ አይደለም።
 ልዕልናውን እናገራለሁ ሲል ነው።

ሀቡ ዕበየ ለአምላክነ ብሎ እንዲያመጣው።

፫. አግዚአብሔር ይቀጠቅጥ ፀብአ ወአግዚአብሔር ስሙ። ፀባኤ
 ይላል። አርበኛ ፈርዖንን ያጠፈዋል ለሙ አግዚአብሔር
 ሲባል ይኖራል። **አንድም** ዲያብሎስን በመስቀል ድል
 ይነሣዋል። ለሙ አምላክ ወሰብአ ሲባል ይኖራል።

፬. ሠረገላቲሁ ለፈርዖን ወሠራዊቶ ወረወ ውስተ ባሕር።
 የፈርዖንን ሠረገላውን ሠራዊቱን በባሕር አስጠመ። **አንድም**
 ሠራዊተ አጋንንትን ሊቃነ አጋንንትን በባሕረ ገሃነም
 አሠጠመ። ጎሩያ። ለሹመት ለምክር የተመረጡትን።
 ወመስተፅዕናነ በመሥልስት። ሦስት ወገን ሆነው
 የተሰለፉትን። ባንድ ሠረገላ ቀስተኛ ጋሽኛ ነፍጠኛ
 ይቀመጣሉና። አንድም በመካከል ሠረገላ ቀኝና ግራ ፈረስ

ይሄዳልና። እንድም ከሦስት በተከፈሉት በኤርትራ አሠጠው።
እንድም ሦስት ወገን ሆነው ስመሰለፍ የተመረጡትን ድር
 እግር ሠረገላ አሠጠው። /ድር ትንሽ ጓዝና ትንሽ ሰው
 የሚይዝ እግር በእግር ብቻ የሚሄድ/ እንድም ጎሩን።
 በኢየሩሳሌም ለማያዊት ሊኖሩ የተመረጡትን አጋንንት።
 ወመስተዕዕናን በሦስት ወገን የሰፈሩ አጋንንትን በዓየር በዚህ
 ዓለም በመሠረተ ምድር። በ ዘወድቀ ውስተ አየር ወበ
 ዘወድቀ ውስተ ምድር ወበ ዘወድቀ ውስተ እንጦርጦስ
 /እንጦርጦስ/ ዘውክቱ መተሕተ ታሕቲት እንዲል። እንድም
 በነፍስ በሥጋ በልቡና ያደሩትን። እንድም በደቂቀ ሴም
 በደቂቀ ያፌት በደቂቀ ካም ያደሩትን አሠጠው።

ወተሰጥሙ ውስተ ባሕረ ኤርትራ። በባሕረ ኤርትራ
 ተሰጠሙ /ሠጠሙ/ እንድም በባሕረ ገሃነም ተሰጠሙ
 /ሠጠሙ/።

፩. ወደፈኖሙ ማዕበል። ማዕበለ ኤርትራ ቀበራቸው። እንድም
 ማዕበለ ገሃነም ቀበራቸው።

ወተሰጥሙ ውስተ ቀላይ ከመ አብን። ደንጊያ ሲጥሉት
 እንዲሰጥም ስጠሙ።

፪. የማንክ እግዚአ ተሰብሐ በኃይል። አቤቱ የማንህ ሙሴ ኃይል
 አድርጎ ተመሰገነ። እንድም አቤቱ ሥልጣንህ ኃይል አድርጎ
 ተመሰገነ። እንድም አቤቱ አብ! ልጅህ ኃይል አድርጎ
 ተመሰገነ። እንድም አቤቱ ወልድ! ሥልጣንህ ኃይል አድርጎ
 ተመሰገነ።

የማን እዴክ እግዚአ ሠረወቶሙ ለፀር። ለፀር ሠረወቶሙ
 ለማለት ደገመው።

፫. ወበብዝሃ ስብሐቲክ ቀጥቀጥሎ ለጸላእትክ። በብዙ
 ታምራትህ ጠላቶችህ ግበጸውያንን ጠላቶችህ አጋንንትን
 አጠፋህቸው።

ፌኖክ መዓተክ ወበልዖሙ ከመ ብርዕ። መዓትህን ላክህ እሳት
 ብርን እንዲበላ በላቸው።

፬. ወበመንፈስ መዓትክ ቆመ ማይ። መዓትህን በምትፈጽምበት
 በነፋስ ውሃው ተከፍሎ ጸና። እንድም በረቂቅ ሥልጣንህ

ውሃው ተከፍሎ ጸና። እንድም በቅዱስ ሚካኤል ውሃው
 ተከፍሎ ጸና። እንድም በረቂቅ ሥልጣንህ ገሃነም ተከፍሎ
 ጸና።

ወጠገዐ ከመ ዓረፍት ማይ። ውሃው ተከፍሎ እንደ ገድግዳ
 ጸና። እንድም ገሃነም ተከፍሎ እንደ ገድግዳ ጸና።

ወረገዐ ማዕበል በማእከለ ባሕር። በባሕሩ መካከል ማዕበሉ
 ረጋ። እንድም በባሕረ ገሃነም መካከል ማዕበለ ገሃነም ረጋ።

ዘ. ወይቤ ጸላዒ ዴግዝ እሕዝሙ። ጠላት ፈርዖን ተከትዩ
 እይዛቸዋለሁ ብሎ ነበር።

እትካፈል ምሕርካ ወእጸግባ ሰነፍስዩ። ምርኮውን እካፈላለሁ
 ሰውነቱን እጠግባታለሁ ብሎ ነበር።

እቀትል በመጥባሕትዩ ወእኳንን በእዴዩ። ወንድ ወንዱን
 እገድላለሁ ሴት ሴቱን እገዛለሁ ብሎ ነበር። እንድም እንቢ
 ያለኝን እገድላለሁ እሺ ያለኝን እገዛለሁ ብሎ ነበር። ምንም
 ቢሆን ነገር ያነቁ ናቸውና ሙሴ አርንን እገድላለሁ ሠራዊቱን
 እገዛለሁ ብሎ ነበር።

እንድም ወይቤ ጸላዒ ዴግዝ እሕዝሙ ጠላት ዲያብሉስ
 ግብራቸውን ተከትዩ ዕቄራኛቸዋለሁ ብሎ ነበር።

እትካፈል ምሕርካ ወእጸግባ ሰነፍስዩ። ምህርካ ነፍስን
 እካፈላለሁ ለባሕርዬ እጠግባታለሁ ብሎ ነበር።

እቀትል በመጥባሕትዩ ወእኳንን በእዴዩ። በሥልጣኔ ነፍስን
 ከሥጋ እለያለሁ ተቆራኝቼ እኖራለሁ ብሎ ነበር።

፲. ፈኖክ መንፈሰክ ወደፈኖሙ ባሕር። ነፋሱን ላክህ ባሕረ
 ኤርትራ ቀበራቸው። ፊትም የከፈለው ጌላም ያገኘው ነፋስ
 ነው። እንድም ረቂቅ ሥልጣንህን ገለጽክ ኤርትራ
 ቀበራቸው። እንድም ቅዱስ ሚካኤልን ላክህ ባሕረ ኤርትራ
 ቀበራቸው። እንድም ረቂቅ ሥልጣንህን ላክህ ኤርትራ
 ቀበራቸው።

ወተሰጥሙ ከመ ዐረር ውስተማይ ብዙጉ። እርሳስ ዕሙቅ
 ሰፋሕ በሆነ ውሃ ውስጥ ቢጥሉት እንዲሠጥም ሠጠሙ።

፲፩. መኑ ይመስላል እምነ አማልክት እግዚአብሔር። አቤቱ በበም አማልክት ከሚባሉ ከጣዖታት አንተን የሚመስልህ ማነው። ወመኑ ከማክ ስቡሕ በውስተ ቅዱሳን። በቅዱሳን በነቢያት በካህናት ዘንድ እንዳንተ ከቡር ምስጉን ማነው።

መንከር በብሐቲክ ዘትገብር መድምመ። ድንቅ ሥራ የምትሠራ አቤቱ ታምራትህ ድንቅ ነው። አንድም ታምራትህ ድንቅ ነው።

ወትገብር መድምመ። ከእንግዲህ ወዲህም ድንቅ ሥራ ትሠራለህ።

፲፪. ሰፋሕክ የማነክ ወውገጠቶሙ ምድር። መሴን ላክህ ኤርትራ ቀበረቻቸው። ምድር ይላታል በጊላ ግብር። አንድም ረቂቅ ሥልጣንህን ገለጽክ ኤርትራ ቀበረቻቸው አንድም ልጅህን ላክህ ገሃነም ቀበረቸው።

፲፫. ወመራሕመሱ ለሕዝብክ ለአለ ቤዘውክ። በደመ በግዕ የተቤዝሐቸውን በደመና መርተህ አወጣህቸው። አንድም በደምህ የተቤዝሐቸውን በመንፈስቅዱስ መርተህ አወጣህቸው።

ወአስተፍሃሕክ በኃይልክ ተረፈ መቅደሰክ። የአብርሃምን ልጆች ደስ አሰኘህቸው። አንድም በዚህ ዓለም ቤተእግዚአብሔር ሠርተው የሚኖሩ ምእመናንን ደስ አሰኘህቸው።

፲፬. ሰምዑ አሕዛብ ወተምዑ። አሕዛብ ይህን ሰምተው ተበሳጩ። አንድም አጋንንት ይህን ሰምተው ተበሳጩ።

ወአገዙ ማሕምም ሰአለ ይነብሩ ፍልስጥኤም። በፍልስጥኤም የሚኖሩ ሰዎችን ምጥ ያዛቸው። አንድም አጋንንትን ምጥ ያዛቸው።

፲፭. ወውሉት አሚረ መምዑ መሳፍንተ ኢዶም። በዚያ ወራት የኢዶም መሳፍንት ተሸበሩ። በኤዶም የነበሩ አጋንንት ተሸበሩ።

፲፮. ወአገዙሙ ረዓድ ለመላእክተ ሞአብ። የአሞብ አለቆችን ረዓድ እንቅጥቅጥ ያዛቸው። አንድም በሞዓብ ያሉ አጋንንትን ረዓድ እንቅጥቅጥ ያዛቸው።

ወተመስጪ ኩሎሙ አለ ይነብሩ ከነዓን። በከነዓን የሚኖሩ ሰዎች እንደ ሰም ቀለጡ። አንድም በኢየሩሳሌም ሰማያዊት ሊኖሩ ተፈጥረው የነበሩ አጋንንት እንደ ሰም ቀለጡ።

ወአገዙሙ ፍርሐት ወረዓድ። ፍርሐት ረዓድ ያዛቸው።

ንይለ መዝራዕትክ ፀንዐ እምኩኩሕ። በሥልጣንህ ኃይል የተፈጠረው ውሃ ተከፍሎ ከደንጊያ ይልቅ ጸና። አንድም በኃይለ መዝራዕትክ። በሥልጣንህ ኃይል ውሃው ተከፍሎ ከደንጊያ ይልቅ ጸና።

አንድም ኃይለ መዝራዕትክ ጸንዐ በኩኩሕ። የሥልጣንህ ኃይል በፈርዖን ላይ ጸናበት። ኩኩሕ አስው ፈርዖንን ስለ ጸናቱ አንድም ኃይለ መዝራዕትክ የልጅህ ኃይል ገሃነምን

በመክፈል ከደንጊያ ይልቅ ጸና። እንድም ኃይለ መዝራዕትስ ጸንዐ በኩኩሕ። የልጅህ ኃይል በዲያብሎስ ጸናበት። እስከ የጎልፋ ሕዝብከ አግዚአ። አቤቱ ወገኖችህ እስኪያልፉ ድረስ። አስከ የጎልፋ ሕዝብከ ዝንቱ ዘቤዘውኩ። በደመ በግዕ። በደምህ የተቤዝኘኛቸው ወገኖችህ ምእመናን እስኪያልፉ ድረስ።

፲፯. ወሰድኮሙ ወተክልኮሙ ውስተደብረመቅደስከ። ወሰደህ በምስጋናህ ማደሪያ በኢየሩሳሌም በገነት/በመንግሥተ ሰማያት አኖርህቸው።

ውስተ ድልው ማጎደርክ እግዚአ ዘገጠርክ። በተዘጋጀች በፈጠርሃት።

ቅዱስ እግዚአብሔር ዘአስተዳለዎ አደዌከ። ክቡር እግዚአብሔር አጆችህ ባዘጋጃት ሥልጣንህ በፈጠራት ሥልጣኑማ ያልፈጠረውን አለ? ብሎ በአዝርዕት በአትክልት ባዘጋጀሃት በዚህ ዓለም። አንድም ሰአብርሃም ከዚህ እስከዚህ አወርሲሐሁ ብለህ ባዘጋጀሃት /ባዘጋጀህለት/ በከነዓን። አንድም ልጅህ ሕይወትህ መንፈስቅዱስ በጣዕም በመዓዛ በብርሃን ባዘጋጃት በገነት በመንግሥተ ሰማያት አኖርሃቸው።

፲፰. ይነግሥ እግዚአብሔር ለዓለመ ዓለም እንዲህ አድርጎ አጥፊ ሰጥፋት የሚለው የለም። ለዘላለሙ ነግሥ /ጸንቶ/ ይኖራል። ወዓዲ ቢል ዘልፈ ያላል። ዘወትር ማለት ነው።

፲፱. እስመ ቦአ ሠረገላቲሁ ለፈርዖን ምስሰ አፍራሲሁ ወመስተፅዕናን ውስተ ባሕር። የፈርዖን ሠረገላው ከፈረሱ ጋር በፈረስ ከተቀመጡት ጋር ወደ ባሕር ገብተዋልና። ወእስተጋብአ እግዚአብሔር ላዕሌሆሙ ማየ ባሕር። ዋዌውን ጥሶ ውሃውን አጠራቀመባቸው። አንድም አጠራቅሞባቸዋልና። ይነግሥ።

ወደቂቀ እስራኤልስ ጎሰፋ እንተ የብሰ ማዕከለ ባሕር። እስራኤል ግን በባሕር መካከል በደረቅ እሰፋ።

ማይስ ሎሙ ዐረፍት በይምን ወዐረፍት በጽግም። ማይኒ። ውሃውም በቀኝ እንደግድግዳ ሆኖ ጸናላቸው። አንድም

ማይስ። ውሃውስ ትለኝ እንደሆነ ውሃውስ በቀኝ እንደ ግድግዳ በግራ እንደ ግድግዳ ሆኖ ጸናላቸው።

ሰፋሕከ የማነክ ካለውና እግዚአ ተስብሐ ባለው ሐዲስ ተርጉም የቀረውን ሳይተረጉሙ የመጡ እንደሆነ ይመስሏል። ሙሴ የጌታ፡ ፈርዖን የዲያብሎስ፡ እስራኤል የነፍሳት። ኤርትራ የገሃንም ምሳሌ።

ጸሎተ ሙሴ ዘፋፕም

ፋፕም ሕግ የተራ /ሰተራ/ ያሉ እንደሆነ ለአሪት ዘጉልቀ ለቋተኛው ብሔር ለፎተኛው ፋፕም አሰ። በምሥጢር /ሰምበጢር/ ያሉ እንደሆነ ለአሪት ዘጸአት ለደተኛው ብሔር ፎተኛውን ፋፕም አሰ። እንድም ሰንሴብሐ ፋፕም አሰ ሙሴ ደተኛ የተናገረው ይህ ነው።

፩. አፅምዕ ሰማይ ወእንግርከ። ሰማይ አድምጥ ልንገርህ።
ወትሰማዕ ምድር ቃለ አፋዮ። ምድር ከእንደበቱ የወጣ ቃልን ትሰማ። የሰማይ የምድር መስማት እንደምን ነው ቢሉ ጌታ ሰውን በተጣለበት ወራት ሰማይን ዝናም ሰዘር ጠል ሰመከር አትስጥ ይሰዋል። ምድርንም የዘሩብሽን አታብቅዩ የተከሱብሽን አታጽድቁ ይላታል። ይህን ማድረግ መስማት ነውና። እንድም ልዑላን መላእክት ትሐታን ደቂቀ አፋምን አታማልዱ ይላል።

፪. ወትሰፊዎ ከመ ዝናም ለነገርዮ። ምድር ዝናምን እንድትቀበል ነገራን ትቀበለው።
ወይረድ ከመ ጠል ነቢብዮ። ነቢብን ነቢቦትዮ ይላል። ጠል ከመስክ ወርዶ እንዲሰማማ ነገራ ከሰው ልቡና ይሰማማ።
ወከመ ዝናም ውስተ ገራህት። ልዝብ ዝናም ከእርሻ ወርዶ እንዲሰማማ ነገራ ከሰው ልቡና ይሰማማ።
ወከመ ጊሜ ውስተ ፀምር። ጠል ከመስክ ወርዶ እንዲሰማማ ነገራ በሰው ልቡና ይሰማማ። ወፈውሰ ኩሉ ፍጡር ጊሜ እንዲል።

፫. አበመ በመ እግዚአብሔር ጸዋዕኩ። የእግዚአብሔን ስም ጦርቼ ነገራዮቼዋለሁና። አንድም አጽምዕ ሰማይ። ገብርኤል አድምጥ ልንገርህ። ወትሰማዕ። ማርያም በአንተ እድሬ የምነግራትን ቃል ትሰማ።
ወትሰፊዎ ከመ ዝናም ለነገርዮ። ምድር ዝናምን እንድትቀበል ማርያም ነገራን ትቀበለው።
ወይረድ ከመ ጠል ነቢብዮ። ጠል ከሰማይ እንዲወርድ አካላዊ ቃል ሳይሰማ ሰው ይሁን። ወከመ ዝናም ውስተ ገራህት።

የቢዘን ዝናም ሳይሰማ እንዲወርድ አካላዊ ቃል ሳይሰማ ሰው ይሁን።

ወከመ ጊሜ ውስተ ፀምር። ጠል ሳይሰማ እንዲወርድ አካላዊ ቃል ሳይሰማ ሰው ይሁን። ሰው የሆነበትን ጊዜ ያወቀው የሰምና። መልአክኒ ኢያሕመረ ዕለተ ትሰብአቱ ለቃል ወአልቦ ዘአሕመረ እምእለ ሀለዉ ውስተ አርያም ዕለተ ምጽእቱ ለቃል ወሥርዓተ ዘገብር እግዚእ እንዲል።

አንድም ወከመ ዝናም ውስተገራህት። ዝናም ምሳሌው እንደመሆኑ ገራህት ምሳሌዋ በሆነች /በምትሆን/ በማሕፀን ማርያም ሰው ይሁን። ዝናም ምሳሌው እንደመሆኑ ገራህት ምሳሌዋ በሆነች /በምትሆን/ በማሕፀን ማርያም ሰው ይሁን። አንቲ ውእቱ ገራህቱ ሰክብርሃም እንዲል።

ወከመ ጊሜ ውስተ ፀምር። ጠል ምሳሌው እንደመሆኑ ፀምር ምሳሌዋ በሆነች በማሕፀን ማርያም ሰው ይሁን። ፀምር ዘጌዴዎን እንዲል። ፀምር ዘጌዴዎን ያሰኘው እንደምን ነው ቢሉ

ታሪክ የምድያም ሰዎች ጳጌልን ጿዓመት አገዛዝ እጽንተው ገሂቸው በዘር በመከር ጊዜ እየመጡ ይወጓቸው ነበር። ከዕለታት ባንድ ቀን ይህ ጌዴዎን ስንዴ ደርሶለት እየለበረ ሲያሻሽ መልአኩ መጥቶ ኦ ፅኑዓ ኃይል እግዚአብሔር ምስሌከ። ፅኑዓ ኃይል ጌዴዎን እግዚአብሔር በረድኤት ካንተ ጋር አለ አለው። ባባቶቻችን ዘመን ነበረ እንጂ በኛለ የሰም በረድኤትማ ካለ የምድያም ሰዎች እንዲህ እድርገው አገዛዝ ሲያፅኑብን መቼ ይተወን ነበር አሰው። አይዞህ ባንተ አድሬ አጠፋቸዋለሁ ብሉሃል አለው። ምን ምልክት ታሳየኛለህ አሰው በግ ሠውተህ ሥጋውን ባገልግል /በቅርጫት/ ደሙን በመንቀል እድርገህ እምጣ አሰው አመጣ። ካጠገቡ ንጽፍ ደንጊያ አለ ሥጋውን ከዚያ ላይ አኑረው ደሙን በላይ አፍሰስበት አለው። እንዳለው አደረገ። መልአኩ ዘንግ ይዞ ነበር። ያን ደንጊያ በዘንግ ቢመታው ከደንጊያው አላት ወጥቶ ሲበላው አይቷል /ያያል/ ይህ ምሳሌ ነው። አላት የሥልጣን እግዚአብሔር። ዘንግ የኩናተ ጌዴዎን። ሥጋ የአሕዛብ

ምሳሌ፡ ሄዶ ቤተጣምቱን አቃጠለው ተሰብስበው መጥተው የአስ ጸሎት የጌዴምንን እባት ልጅህ አምላካችንን ተበቅሎ-በናልና እምጣው አንበቀለዋለን ለጣምቱ እንሠዋዋለን አሉት። ለአምላካችሁ እናንተ ትበቀሉላችሁ? እሱ ተበቅሎ ያጥፋው እንጂ ብሎ ዘበተባቸው። ከዚህ በኋላ ፤ ዓመት እንደገዟቸው ለማጠየቅ ሰባት ዓመት የሆነው ወይሬን ነበረው ያን ሠዋ። ፀምር ልዘርጋ በፀምሩ ላይ ጠል ይውረድ /ይውረድበት/ በዳሩ በዳሩ ላይ አይውረድ /አይውረድበት/ እስ እንዳለው ተደረገ። ቢጠምቀው ወመልዐ አይገን ይላል። መንቀል/ትንሽ የውሃ እንበራ /ማድጋ/ ሙሉ ሆኗል /ሆነ/። ጠጥቶታል። ኃይል ቅሉ የሆነው ይህ ነው። ተፈታተኝ አትበል። ሁለተኛ ልዘርጋ በዳር በዳሩ ይውረድ በፀምሩ ላይ አይውረድ እስ እንዳለው ተደርጓል። ይህ ምሳሌ ነው ፀምር የእስራኤል። ጠል የረድኤተ እግዚአብሔር። በፀምሩ ላይ መውረዱ በዳር በዳር አለመውረዱ ረድኤተ እግዚአብሔር ስለእስራኤል የመሰጠቱ ለእስራኤል አለመሰጠቱ።

በ፪ተኛ ልግርኛ

ጠል የመፃተ እግዚአብሔር። በዳር በዳር መውረዱ በፀምሩ ላይ አለመውረዱ መፃተ እግዚአብሔር በእስራኤል የመታዘዙ። በእስራኤል አለመታዘዙ። **ልንድሮ** ፀምር የአመቤታችን። ጠል የጌታ። በፀምሩ ላይ መውረዱ ጌታ ከአመቤታችን ሰው የመሆኑ ሥጋ የመልሰሉ። በዳር በዳር አለመውረዱ ጌታ ከሌሎች ሴቶች ሰው ያለመሆኑ ሥጋ ያለመልሰሉ።

በ፫ተኛ ልግርኛ

ጠል የዘርዐ ብእሲ። በዳር በዳር መውረዱ ሌሎች ሴቶች በዘር በሩካቤ የመውለዳቸው። በፀምሩ ላይ አለመውረዱ አመቤታችንን ዘርዐ ብእሲ ሩካቤ ብእሲ አላገኛትም።

አስመ ሰመ እግዚአብሔር ጸዋፅኩ። የእግዚአብሔርን ስም ጠርቼ እነግራቸዋለሁና /ነግራቸዋለሁና/።

ሀቡ ዕበየ ለአምላክነ። ለፈጣሪያችን ዕበይ ስጡ እስ ዐቢይ አያላችሁ እመሰግኑ።

፩. እግዚአብሔር ጸድቅ በምግባሩ። እግዚአብሔር በሥራው ሁሉ እውነተኛ ነው።

ወርቁዕ ኩሉ ፍናዊሁ። ሥራው ሁሉ የቀና ነው። እግዚአብሔር ጸድቅ ወአልዐ ዓመፃ። እግዚአብሔር እውነተኛ ነው ሐሰት የለበትም ቸር ነው ግፍ የለበትም። ጸድቅ ወጌር እግዚአብሔር። እግዚአብሔር ቸር ነው እውነተኛ ነው። ለው ቸር ቢሆን እውነተኛ እውነተኛ ቢሆን ቸር አይሆንም።

፪. እበሱ ወእኮ ሎቱ ትውልድ **ርኩሳን**። **ርኩሳን** ትውልድ /ትውልደ **ርኩሳን/** ይላል። በደሉ የሱ ወገኖች አይደሉም እሱን የጎዱ አይደሉም ሰሱ ምላሽ አይደሉም። መና ከደመና አውርዶ ውሃ ከደንጊያ አፍልቆ ሰመገበ ሰሱ። ትውልድ ዕሉት ወገፍትዕት። አሉተኛ ግፍትዕት ወረተኛ ትውልድ አንድ ጊዜ ወደሕገ እግዚአብሔር አንድ ጊዜ ወደሕገ ጣዖት የምትል።

ከመዝኑ ተዐሥይዎ ለእግዚአብሔር። ለእግዚአብሔር እንዲህ ያስ ወረታ ትመልሱላችሁ? መና ከደመና አውርዶ ውሃ ከደንጊያ አፍልቆ ሰመገበ።

፫. ዝ ሕዝብ ዓብድ ወእኮ ጠቢብ። ዘአልዐ ጥበብ /ወአልዐ ጥበብ/። ይህ ወገን ጥበብ የሌለው ሰነፍ ነው። **ልንድሮ** ወአልዐ ጥበብ ይህ ወገን ሰነፍ ነው። ወእኮ ጠቢብ ብልህ አይባልም።

እኮኑ ዝንቱ አብ ፈጠረከ። ፈጣሪህን ትከድ ለጣዖት ትሰግድ። ከንድማ የፈጠረህ እግዚአብሔር አይደለምን?

ፈጠረከሂ ወንብረከ። ፈጠረከሂ። በነፍስ ወንብረከ በሥጋ። **ልንድሮ** ፈጠረከሂ በነፍስ በሥጋ። ወንብረከ ወገን ያደረገህ አይደለምን?

፬. ወተዘከር መዋዕለ ትካት። ይህንስ ማሰብ ትተህ የቀደመ ዘመንን አሰብ አሰ። የኖላን ዘመን አሰብ።

ወገሊ ዓመተ ለትውልደ ትውልድ። ለልጅ ልጅ የሚሆን የኖህን ዘመን አስብ።

ተለአሎ ለእቡክ ወይነግረክ። አንተም ባታውቅ አባትህን ጠይቅ ይነግርሃል።

ወለሊቃውንቲክ ይዜንዉክ። ሽማግሌዎችን ጠይቅ ይነግሩሃል።

፩. አመ ከፈሎሙ ልዑል ለአሕዛብ። ደቂቀ ኖህን በቦታ በለያያቸው ጊዜ ያደረገውን ነገር እንደለያያቸው ይነግሩሃል። ወዘከመ ዘርዖሙ ለደቂቀ አዳም። ደቂቀ አዳምን በቦታ በለያያቸው ጊዜ ያደረገውን ነገር እንደለያያቸው ይነግሩሃል። ሠርዖሙ ለአሕዛብ በበደወሎሙ። በየአውራጃቸው እንደሠራራቸው።

ወበበጉልቆሙ ለመላእክተ እግዚአብሔር። በመላእክተ ዑቃሴያቸው ቊጥር እንደሠራራቸው።

፪. ወኮነ ያዕቆብ መክፈልተ ሕዝቡ ለእግዚአብሔር። ያን ጊዜ ያዕቆብ ለእግዚአብሔር ወገንነት ያለው እድል ሆነ። ወእበራኤልኒ ሐብሰ ርሰቱ። አበራኤልም በርስቱ በኢየሩሳሌም የሚኖር ሆነ። ከማየ ዓይኅ በኋላ ኖህን ሽማግሌ መልአኩን ዳኛ አድርጎ አካፍሏቸዋል። ያን ጊዜ ቀኝ ቀኝ ለያፌት ግራ ግራው ለካም መካከሉ ለሴም ደርሷል። ኋላ እስ ደብረ ዘይት እስ ቀራንዩ እስ ደብረ ታቦር ጌታ ሥራውን የሚሠራባቸው አህጉር ላንተ እንዲደርሱህ ማድረጉ ቢወድህ አይደለም? እሱን ትተህ ለምን ጣዖት ታመልካለህ ለማለት። አንድም ተዘከር መዋዕለ ትካት። የቀደመውን ዘመን አስብ አለ የናምሩድን። ወገሊ ዓመተ ለትውልደ ትውልድ። የልጅ ልጅ የሚሆን የናምሩድን ዘመን አስብ።

ተስእሎ ለእቡክ ወይነግረክ። አንተ ባታውቅ አባትህን ጠይቅ ይነግርሃል ወለሊቃውንቲክ ይዜንዉክ። ሽማግሌዎችን ጠይቅ ይነግሩሃል።

አመ ከፈሎሙ ልዑል ለአሕዛብ። ደቂቀ ኖምሩድን በቋንቋ በለያያቸው ጊዜ ያደረገውን ነገር እንደለያያቸው ይነግሩሃል።

ወዘከመ ዘርዖሙ ለደቂቀ አዳም። ደቂቀ አዳምን በቋንቋ በለያያቸው ጊዜ ያደረገውን ነገር እንደለያያቸው ይነግሩሃል።

ሠርዖሙ ለአሕዛብ በበደወሎሙ። በየአውራጃቸው እንደሠራራቸው ወበበጉልቆሙ ለመላእክተ እግዚአብሔር።

በአለቆቻቸው ቊጥር እንደሠራራቸው ይነግሩሃል። ወከነ ያዕቆብ ትርጓሜ እንዳለፈው አይሰወጥም።
 ወአስራኤልኒ ሐብሰ ርስቱ። እስራኤልም በርስቱ በሰብራይስጥ ቋንቋ የሚናገር ሆነ።
 ቷሪክ እነዚህ ደቂቀ ናምሩድ አንድ ሁነው ወደምሥራቅ ሲጓዙ ሠናዖር ከምትባል ሜዳ ደረሱ። ከዚያ ላይ ሆኖ የውሃ ሻሻቴ አየስደደ የሚያጠፋቸው ያባቶቻችንን ጠላት እናጥፋ ብለው ግንብ ይሰሩ ጀመር።
 ፲፫ ምዕራፍ አድርገው ጀምረዋል። ዐቢይ ምዕራፍ ያሉ አንደሆነ ፳ ገመል ከነሳቢው /ከነመሳቢያው/ ለኮ አተርትሮ የሚያቆም የሴትና የወንድ መልክ /አካሄድ/ የሚሰይዙት፡ የፈረስ አፍታ የሚደክምበት፡ ንዑስ ምዕራፍ ያሉ አንደሆነ የወንጭፍ ደንጊያ የሚደርስበት፡ የፈተና ደንጊያ ተሸክሞ የሚያደርስበት፡ አርበኛ ፍላፃ ወርውሮ የሚያደርስበት ያህል አርቀው ጀምረዋል። አሠራታ ፎጂ አለቆች ሹመዋል ጡቡ አቆልቋዩ ፲ ከንድ ወርዱ ፫ ከንድ ሩሺ ከ፱፻፴፫ ከንድ ከ፪ ስንዝር ሠርተው ወጡ። ከዚያ ላይ ሆነው ፍላጻቸውን ሽቅብ ይወረውራሉ በአየር ያሉ አጋንንት በምትሐት ደም እየቀቡ ይሰዱላቸዋል። እኔ ንጉሡን ወጋሁት እኔ ቢትወደዱን ወጋሁት እያሉ ሲዘብቱ /ይዘባበቱ/ ጀመር። ሥላሴ ንዑ ንረድ ወንክዐሙ ነገሮሙ ለከሰዳውያን በነገርነ ብለው፡ ባንድ ቋንቋ ይናገሩ የነበረ ፎጂ ቋንቋ ጨመሩባቸው። ጭቃ ሲሰው ደንጊያ ደንጊያ ሲሰው ጭቃ እያመጣ የማይሰማሙ ሆነው ወርደዋል። ይህንንም እንዳያመልኩት በነፋስ በትኖታል። ያንጊዜ ፲፭ ሰሌም ጳጳ ለያፌት ሸ፪ ሰካም ደርሷል። ዕብራይስጥ ቋንቋ ሰሌም ደርሷል። ፊትም ዓለምን የፈጠረበት ጌላም ዓለሙን የሚያላልፍበት እንዲደርስህ ማድረጉ ቢወድህ እይደለምን? እሱን ትተህ ለምን ጣዖትን ታመልካለህ ለማለት።

፲. ወአጽገቦሙ በምድረ ገዳም። በምድረ በዳ አጠገባቸው መና ከደመና አውርዶ ውሃ ከደንጊያ አፍልቆ።

በብሔረ ጽምዕ ወሐፍ በብሔረ በድው። ጽምዕ ሐፍ ባለበት ቦታ አጠገባቸው።
 አንድም በብሔረ ሐሱል በብሔረ ፋሱል ይላል ጥራ። መገባሰሙ ወመርሐሙ። መገባቸው መርቶ አወጣቸው።
 ወዐቀቦሙ ከመ ብንተ ዓይን። እንደ ዓይን ብሌን ጠበቃቸው የዓይን ብሌን በሽፋሽፍት እንድትጠበቅ እርሷም ሕዋሳቷን እንድትጠብቅ።

፲፩. ወከመ ንስር ዘያስተጋብአ አጐሊሁ በታሕተ ከነፊሁ። ንስር ልጆቹን በክንፉ ውስጥ እንዲሠውር ሠወራቸው።
 ወከመ የሐቅፍ አጐሊሁ በገበዋቲሁ። በጎሱ እንዲያቅፍ አቀፋቸው። ወሐዘሉሙ በከነፊሁ። በክንፈ ረድሔቱ እጽናቸው /እዘላቸው/
 ወእርሙ በእንግድዓሁ በረድኤቱ እጽናቸው።

፲፪ አግዚአብሔር ባሕቲቱ መርሐሙ። አግዚአብሔር ብቻውን መርቶ አወጣቸው።
 ወአልቦ ምስሌሆሙ አምላክ ነኪር። ከነርሳቸው ጋር ጣዖት አልነበረም።

፲፫. ወአዕረጎሙ ዳቦ ኃይለ ምድር፡ ንብ ብዕሰ ምድር ይላል። አወጣቸው ወሴሰዮሙ አክሰ ገራውህ። እህሉን መገባቸው በታነጸ ግንባቸው በደረሰ አዝመራ መከራቸው ገብተዋልና።
 ወሐፀኛሙ በመዓር አምኩኩሕ። ከደበቅና ከማን /ከዋሻና ከእንጨት/ ውስጥ የተገኘውን ከዳቦ ቆሉ ከድንጊያ ይልቅ የጸናውን ወግሩን /ግግሩን/ ማር አየመገብ አላደጋቸው።
 በቅብዕ እምእብን ፅንዕት። ከድንጊያ ይልቅ የጸናውን ቅቤ እየመገብ አላደጋቸው የደጋ ላም ጦሰኝ የሚባል ሣር /ቅጠል/ ትባላለች ያ ቅቤው ፅኑ ነውና።

፲፬. በቅብዕ እኑልት ወበሐሊብ በግዕ። የጊደሩን ቅቤ የበጉን ወተት እየመገብ አላደጋቸው።
 ምስለ መቀዓለ ጠሊ ወላሕም። ከፍየሉ ከላሙ ወረሞ /ጮማ/ ጋራ።

ዕኑሉ አልሕምት ወአባግዕ። የላሙን ጊደር የበጉን ጠባቢ
 አየመገባ አሳደጋቸው። ምሰሉ ቂቅሐ ሥርዓይ። ልጦ ጉርጾ
 ከወጣው ሰንዴ ጋር /ከተፈተገና ከተጣራ/ ወደመ አስካላ
 ወይን ስትዩ። የወይኑን የዘለላውን ደም ጠምቀው
 /ላጩቀው/ ጠጡ። አንድም ወደመ አስካላ ስትዩ ወይን።
 የዘለላውን ወይን ደም ጠጅ አድርገው ጠጡ።

፲፭. በልዕ ያዕቆብ ወጽገብ። ያዕቆብ ያን በልቶ ጠገብ።
 ከረዮ ጽጋብ ለምዝኑ፣ ፍቁር ይላል። ድልድል ትምጥል
 ያዕቆብን ርዖጋብ አቀናጣው።
 ሰብሐ ወገዝፈ ወርጎብ። ለብሐ የወርድ። ወገዝፈ የቁመት።
 ወርጎብ የወል። ገደኝ ለእግዚአብሔር ፈጣሪሁ። ፈጣሪው
 እግዚአብሔርን ተለየው። አንድም ፈጣሪው እግዚአብሔር
 ተለየው።
 ወርጎብ እምእግዚአብሔር ሕይወቱ። ከሕይወቱ
 ከእግዚአብሔር ራቀ። አንድም ሕይወቱ ከእግዚአብሔር
 ራቀ።

፲፮. ወወሀኩኒ በዝ ነዚር። ሆኩኒ ይላል። በጣዖታቸው አወኩኝ
 ቅሠፈን ቅሠፈን አሉኝ። አሁን ቅሠፈን ቅሠፈን ብለው
 አይደለም። ኃጢአት ሠርቶ ንስሐ አለመግባት ቅሠፈኝ
 ቅሠፈኝ ማለት ነውና።
 ወእምረሩኒ በርኩሶሙ። በኃጢአታቸው አሳዛኑኝ በርኩሶሙ
 በጣዖታቸው አሳዘኑኝ።

፲፯. ሦሎ ለአጋንንት ወእኮ ለእግዚአብሔር። ለአጋንንት ሠጢ
 ለእግዚአብሔር የሠጡ አይደለም ለሱ ምላሹ አይደለም።
 መና ከደመና አውርዶ ውሃ ከድንጊያ አፍልቆ ለመገባ ለሱ
 ለአማልክት አለ ኢየሱም። ለማያውቋቸው ለጣዖታት።
 ለአማልክት ግብት አለ ኢይበቀዑ። ለማይረቡ ለማይጠቅሙ
 ድንገት ለተገኙ ለጣዖታት ሠጢ
 ወእኮ ኢየሱም አበዊሆሙ። አባቶቻቸው ለማያውቋቸው
 አባቶቻቸውን ለማያውቁ። ጌታ የሆነ አንደሆነ እነ ውእቱ

እምላክ አበዊክ እምላክ አብርሃም እምላክ ይሰሐቅ ወእምላክ
 ያዕቆብ ይላል።

፲፰. ገደኝ ለእግዚአብሔር ዘወለደክ። በሃይማኖት የወለደህን
 እግዚአብሔን ተለየኸው።
 ወረሳዕኮ ለእግዚአብሔር ዘሐፀነክ። በሕግ መጽሐፋዊ
 ያሳደገህን እግዚአብሔርን ዘነጋኸው።
 አንድም ሐደኝ ለእግዚአብሔር ዘወለደክ። ወልድየ ዘበኩርየ
 ብሎ በሐዲስ ተፈጥሮ የፈጠረህ እግዚአብሔርን ተለየኸው።
 ወረሳዕኮ። መና ከደመና አውርዶ ውሃ ከድንጊያ አፍልቆ
 የመገባህ እግዚአብሔርን ዘነጋኸው።

፲፱. ወርአየ እግዚአብሔር ወቀንዐ። እግዚአብሔር ይህን አይቶ
 ቀና።
 ወተምዐ መዓተ ላዕላ ደቂቆሙ ወአዋልዲሆሙ። በወንዶች
 በሴቶች ልጆቻቸው ፈጽሞ ፈረደባቸው።

፳. ወደቤ አመይጥ ገጽየ እምኔሆሙ። ገጽ ረድኤቴን ከነሳቸው
 እመልሳለሁ አለ።
 ወእራእዮሙ ዘይከውኑ በደጋሪቶሙ። በኋላ ዘመን
 የማሆኑትን አያለሁ አለ። እስመ ውሱድ ዓላውያን አሙንቱ።
 ከዳተኞች ልጆች ናቸውና። ውሱድ ዓላውያን ይላል።
 የከዳተኞች ልጆች ናቸውና።
 ውሱድ አለ አልቦሙ ሃይማኖት። ሃይማኖት የሌላቸው
 ናቸውና።

፳፩. አሙንቱስ አቅንዑኒ በዘኢኮነ እምላክ። እምላክ ባይደለ
 በጣዖት አስቀኑኝ። አንድም ባይደለ እምላክ አስቀኑኝ።
 ወእምዕዑኒ በአማልክቲሆሙ። በጣዖታቸው /በጣዖቶቻቸው/
 አሳዘኑኝ።
 ወእኑ አቀንዖሙ በዘኢኮነ ሕዝብ። እኔም ባይደለ ወገን
 አስቀናቸዋለሁ
 በዘኢኮነ ሕዝብ። ሕዝብ እግዚአብሔር ባይደለ በአሕዛብ አድሬ
 አስቀናቸዋለሁ።

ወእምዕሮም በሕዝብ በዘሊይሉብዉ። ሕዝቡን ሕገ
አግዚአብሔርን ልብ በማያደርጉ በእሕዛብ አስተናቸዋለሁ
/አሳዝናቸዋለሁ/ አለ እለማርኬ። እንደም በሕዝብ
በዘሊይሉብዉ በና በ የተደራረበ ነው። በሄኖን በቅሩበ ሳሌም
እንዲል። እንደም ይገዛናል ብለው ልብ በማያደርጉ ወገን
አሳዝናቸዋለሁ አለ። ተርታ ወገን አለነለኛ።
እንደም በሕዝብ በዘሊይሉብዉ። እይሁድን ሕገ
አግዚአብሔርን ልብ በማያደርጉ በእሕዛብ አሳዝናቸዋለሁ
አለ። ሊቃ ጳጳስ ጳጳስ አድርጌ ሹሜ። እንክሰ ብኩርና ለነ
ወእኮ ለእይሁድ እያሉ ወሰደውባቸዋልና።

፫ ጸሎተ መሴ ዘማልሰ

ማልሰ ለንሴብሐ ነው። መሴ ሦስተኛ የተናገረው ይህ
ነው።

- ፳፪. አለመ አባት ትንድድ አመዓትየ። ከመዓቲ የተነሣ አባት
ትንዳለኝና ወእምዕሮም ላለው /ባለው/። እንደም ከመዓቲ
የተነሣ አባት ትንዳለኝ እኮን። አባት አባር ቸነፈር ጦር።
ወታውዱ እስከ ሲኦል ታሕተ። ሲኦል። ታሕተ እንደ
ወገን። አባር። እስከ ታሕተ መሠረተ ምድር ታቃጥላለች።
ወትበልዓ ለምድር ወለኩሉ ፍሬሃ። የምድርን ፍሬዋን ሁሉ
ትበላለች። እንደም ወታውዱ እስከ ሲኦል ታሕተ። ቸነፈር
ሲኦል አናት አባት። ታሕተ እያት ቅድመ እያት
ታጠፋለች።
ወትበልዓ ለምድር ወለኩሉ ፍሬሃ። ምድር እናት አባትን።
ወለኩሉ ፍሬሃ ልጅ የልጅ ልጅን ታጠፋለች።
ወያድለቀልቅ ኩሉ መሠረታተ እድባር። የተራርቸ
መሠረት በአባር ይነዋወጣል። እንደም የልዑላኑ መሠረት
በሞት ይነዋወጣል።
- ፳፫. ወእስተጋብእ ሳዕሌሆሙ እኩየ። መቅለፍትን
አበበሰብባቸዋለሁ።

- ወእንልቅ እሕዓየ በሳዕሌሆሙ። እሕዓ መዓቲን
እፈጽምባቸዋለሁ።
ወየንልቁ በረጉብ። እሕዓ ካለው /ካላቸው/ እንዱን አመጣ
በረጉብ ያልቃሉ።
ወይከውት መብልዐ ለእዕዋፈ ለማይ። ለእዕዋፍ ምግብ
ይሆናሉ። በዘመነ ረጋብ እዕዋፍ ይሠለጥናሉ።
- ፳፬. ወያደክም ዕንዖሙ። ጉልበታቸው ይደክማል። እንደም
አርበኛቸው ይደክማል።
ወእፈኑ ሳዕሌሆሙ ለነነ አራዊተ ምድር ምስለ ጎምዝ።
መርዝ ያላቸው አራዊትን አስደባቸዋለሁ /አሰዳለሁ/።
በዘመነ ረጋብ አራዊት ይሠለጥናሉና። እንደም ከሠራዊቱ
ጋራ ነገሥታቱን አሰዳለሁ። ዘነኪር ጎምዙ እንዲል።
ከመ ይጉየዩ እምድር። ከዚህ ዓለም በሞት ይርቁ /ይለዩ
ዘንድ/።
- ፳፭. በአኖኔ ያጸምቶሙ መጥባሕት ለውሉደሙ። ልጆቻቸውን
በዘመቻ ጦር ያጠፋቸዋል። ጸምታ /ጸሚታ/ እንዲል
ትገራ።
ወውስተ እብያቲሆሙ ድንጋጼ በቤታቸው ልቅሶ ይለማል።
ለወራዙቶሙ ምስለ ደናግሊሆሙ ከቆነጃጅቱ ጋር
ጎልማሶችን በዘመቻ ጦር ያጠፋቸዋል።
ለሕፃናቲሆሙ ምስለ አዕሩጊሆሙ። ከሽማግሎች ጋራ
ሕፃናቱን በቤት ልቅሶ ያገኛቸዋል። እንደም ለወራዙቶሙ
ምስለ ደናግሊሆሙ። ከቆነጃጅቱ ጋር ጎልማሶችን በቤት
ልቅሶ ያገኛቸዋል አለ። የማይዘምት ጎበዝ የማትዘምት
ቆንጆ።
ለሕፃናቲሆሙ ምስለ አዕሩጊሆሙ። ከሽማግሎች ጋራ
ሕፃናቱን በዘመቻ ጦር ያጠፋቸዋል። የሚዘምት ሕፃን
የሚዘምት ሽማግሌ። እንደም እንድ እንድ ወገንም
ይለጣል።
- ፳፮. ወእቤ ከመ እዝርዎሙ። አጠፋቸው ዘንድ አጠፋቸዋለሁ።
ወእለቦር እምድር ዝክሮሙ። ለም አጠራራቸውን ከዚህ
ዓለም ላጥፋ አልሁ።

- ወእምዕንለእመሕደው። ከሰው ለይቼ ላጥፋ አልሁ።
- ፳፮. በመዓት ፀረ ኮነኒ። ጣዖቱን በማምለክ ጠላት ሆነውኛልና። መዓተ አረሚ እንዲል። ከመ ኢይትዐቡ ሀር። ሀር እስራኤል እንዳይታቦዩ። ወኢይበሉ እዲነ ፀንዓት። ሥልጣናችን በእሕዛብ በረታች እንዳይሉ።
- ፳፯. እስመ ሕዝብ ኅጉላነ ምክር አመንቱ። እስራኤልም ምክር ያጡ ወገኖች ናቸውና። አልበሙ ምልሕ ወኢ ሃይማኖት። የበጀ ምግባር የበጀ ሃይማኖት የላቸውምና በከንቱ ይታበደሉ እንጂ እንዳይታቦዩ። አኮነ እግዚአብሔር ዘገብሮ ለዝ ኩሉ። የእሕዛብን ጥፋት የእስራኤልን ድንኑት ያደረገ እግዚአብሔር ለይደለምን ለምን ይታበደሉ። አንድም ከመ ኢይትዐቡ ፀር። ፀር እሕዛብ እንዳይታቦዩ። ወኢይበሉ እዲነ ፀንዓት። ሥልጣናችን በእስራኤል በረታች እንዳይሉ። ወእምዕንለእመሕደው። በመዓት ተቆጥቼ ከሰው ለይቼ ጠላታቸውን ባጠፋላቸው ፀረ ኮነኒ። እስራኤል ጠላት ሆነች። አኮነ እግዚአብሔር ዘገብሮ ለዝ ኩሉ። እስመ ሕዝብ ሕጉላነ ምክር አመንቱ። እሕዛብ ምክር ያጡ ወገኖች ናቸውና። አልበሙ ምልሕ ወኢ ሃይማኖት። ምግባር ሃይማኖት የላቸውና የእሕዛብን ጥፋት የእስራኤልን ድንኑት ያደረገ እግዚአብሔር ለይደለምን ተቆጥቶ ከሰው ለይቶ ጠላታቸውን ቢያጠፋላቸው ለምን ጠላት ሆኑት።
- ፳፱. ወኢሐለይዎ ከመ ያእምርዎ ለዝንቱ። እሕዛብ ይህን ደውቁት ዘንድ አሳለቡትም። ወኢየለምሩ /ወኢየለምሩ/ በመዋዕል ዘይመጽእ። በሚመጣው ዘመን የሚሆነውን አደውቁትም /አያውቁም/።
- ፴. እፎ ያነትያሙ ፩ዱ ለ፲ቱ ፫። ከእስራኤል አንዱ ከእሕዛብ ሺሁን ድል እንዲነሳ አላወቁም /አደውቁም/። ለምሶን በተናቀች መንለክ አድግ ሺሁን ሰው እንዳጠፋ።

ታሪክ ከነገደ ዳን የተወለደ ማኑሄ የሚባል ሰው ነበረ። ሚስቱ እንትኩ ትባላለች ልጅ ባለመውለዳቸው /በለሌላቸው/ ዘወትር ያዘኑ ነበር። ከእለታት በአንድ ቀን ይች እንትኩ /እንትኩይ/ ውሃ ለመቅዳት እንጨት ለመስበርም ቢሉ ከወጣች ዘንድ መልአክ አገኛት /አገኘች/። ልጅ ትወልዳለችና መሥዋዕት የማይሆነውን አትብዩ ራሱን አይላፍ አላት። ሂዳ ለባሏ ነገረችው ለሚስቱ የገለጽክላትን ለእኔም ግለጽልኝ ብሎ ጸለየ። በነጋው ብትሂድ እገኘችው ሂዳ ያን ሰው እንጂ አገኘሁት አለችው። ሂዶ ትናትና ሚስቱን እንዲህ ያልሃት አንተ ነህ? አለው ያንገራገረው ይመስላል ለምን የነገርኋትን ሁሉ አታሰፈርሳት አለው። ምን ምልክት ታላየኛለህ አለው በግ ሠውተህ ሥጋውን ባገልግል ደሙን በመንቀል አድርገህ አምጣ አለው። አመጣ ካጠነቡ ነጥፍ ድንጊደ አለ ሥጋውን ከዚያ ላይ አድርገው ደሙን በላዩ አፍሰሰበት አለው እንዳለው አደረገ። ከለማይ አላት አውርዶ አብልቶለታል እንዲረዳው። መልአክ አላቱን ተረግጦ አረገ። ወእእመራ ለእንትኩ ይላል። በግብር አወቃት ተጸነለ ተወለደ ሶምሶን አሉት ፀሐይ ማለት ነው። ሸምሽ እንዲል ዓረብ አደገ። በዚያ ወራት እስራኤል ለኢሉፍሊ ግብር ይገብሩ ነበር። ይህ ማኑሄ ግብር ይዞ ሲሄድ አብሮ አባቱን ተከትሎ ሄደ። መልክ መልካም ሕፃን አይቶ ተመለሰ አግባ አሉት። አግባ ካላችሁኝማ እንዲህ ያለች ብላቴና ለይቻለሁና እሷን አጋቡኝ አለ። እንዴት ግዙራን ሰንሆን ሥርዓት አፍርለን ከቆላፋን /ካልተገረዙት/ ጋር እንጋባ አይሆንም አሉት። እንግዲያስ እኔም አይሆንም አለ። ምን እናደርጋለን ብለው ሶምሶን ያለውን ነገር ሊደቆሙ /ቃል ሊገቡ/ ሲሄዱ እንበላ መደብ /ዓይነ ምድር ለመቀመጥ/ ወጣ። እንበላ አፋን ከፍቶ መጣበት። አንድ ጊዜ በጡጫ ቢለው አርፏል። እንድም መንጋጋውን ይዞ ሰነጠቀው ነገር አቁመው /ቃል ተገብተው/ ተመለሱ። ሊሞሽር ሁለተኛ ሲሄድ ከዚያ ቦታ ንብ ንብቶ ማር ሠርቶ አገኘው። ቆርጦ

በልቶ የተረፈውን ለዘመዶቹ ይዞላቸው ሄደ። አልነገራቸውም ምንም ቢሆን ኃይሉ ተሰምቷልና ሰላሳ አላማጅ /ሚዜዎች/ ሰጡት። ከጨዋታ የተነሣ ምሳሌ መስዩ ነገራቸው በጃዩቱ ቀን ፀሐይ ላትገባ ብትነግሩኝ ፆ መጎናጸፊያ ከነቀሚሉ አለጥ እናንተ ምን ትሰጡ እላቸው። እኛም እንሰጣለን ብለው ተወራረዱ። መስል ምሳሌክ እሉ። እምአፊ በላዒ ተረክበ መብልዕ ወእምአፊ ጽኑዕ /ግሩም/ ወጽኦ ጥዑም አላቸው። የማይሆኑባቸው ሆነ ይህን ሰው እኛን ልታደክዩ እምጥታችሁታል ጠይቀሽ ንገሪን እሏት። ብትጠይቀው አይሆንም አላት። እንደ ማኩረፍ አለች ምንም ቢሆን ሴት ታሸንፋለችና ከአፈአንበሳ ማር እግኝቼ በልቼአለሁ አላት። ሄዳ ነገረቻቸው በሰባተኛዪቱ ቀን ፀሐይ ላትገባ መጥተው ሰምሶን ምሳሌህን እንንገርህ አሉት። በሉ ንገሩኝ አላቸው። እምአፊ በላዒ ተረክበ መብልዕ ወእምአፊ ፅኑዕ ወጽኦ ጥዑም። ከአንበሳ የበረታ አለን? ከማርስ የጣራጠ አለን? ከአፊ አንበሳ ማር እግኝተህ በልተሃል አሉት። ወሰበሰ እምኢያሥራኸምዋ ለዕጉልትየ እምኢረከብከምዋ ለምሳሌየ። ሚስቴን ባትዘበዝቧት ምሳሌዬን ባላገኛችኋትም ነበር ብሎ ተቆጥቶ በረሀ ወረደ። ከነሱ ወገን ፆ ሰው ገድሎ ልብላቸውን ገፎ እምጥቶ ጥሎላቸው ሄደ። አሏንም ካላማጆቹ ሳንዱ ድረዋታል። በሦስት ወሩ የበግ ጠቦት አያሳበ መጣ /ሄደ/ ሚስቴን ስጡኝ አላቸው። አሏንስ ለሌላ ሰጥተናታል ትወድ እንደሆነ ከሷ የምታምር ትንሽ እገቷ አለች አሏን አግባ አሉት። ሚስቴን እንደ ሌላ አልሻም /አይሆንም/ አለ። አሏንስ እንድ ጊዜ ሰጥተናታል እይሆንም አሉት። በሩጫ ፫፻ ቀበሮ አያባረረ ይዞ ፻፶ ዳቦት እንደመስቀል እያደረገ ሠራ። ያን እያቃጠለ እንዱን ከሁለቱ ጅራት እየቋጠረ ለደዳቸው። ምን ተከተለን እያሉ እዝመራቸውን ቁመናውን ከምሩንም እቃጠሉት። ይህን ያደረገ ማነው አሉ። ሰምሶን እላቸው ምን ቢሆን አሉ። እማችቼ በድለውት አሏቸው። ሄደው ዘረፏቸው ሰምሶን እንተን ደስ ይበልህ ብለን እንዲህ

አደረግን አሉት መልካም እደረጋችሁ ይህን ባታደርጉ ጠቤ ከእናንተ ጋራ ነበር አላቸው። ማን መብት ሰጠውና እንዲህ ይለናል ብለው ሲያንገራጉሩ ለምቶ ምን ያንገራጉራሉ ብሎ ጎመዱን እንስቶ ጭን ጭናቸውን ሰብሮ ሄደ። በዓተ ሌጣም /ኤላም/ ተሠወረ። ተለብሰበው ሄደው ዘመዶቹን ያዟቸው ስታመጡ ለምሶንን እምጡ በቀረው እናንተን እናጠፋችኋለን አሏቸው። ጽሌል ከሦስት መቶ የሚበዙ ሆነው ሄደው ሰምሶን እባክህን ባንተ ምክንያት እንጥፋ አለፋልን አሉት። በሉ እናንተ ላታጠፉኝ ማሉልኝ አላቸው። እንዲህ ማሉቱ ኃይሉ በአሕዛብ እንጂ በጽሌል አፈታዘዘምና ማሉላት። በጃት ላመ ገመድ /ባልደረቀ እርጥብ ጠፍሮ/ አሥረው ያዘውት ሄዱ ከአስራሌል አጅ ሲጠጣ /ወጥቶ/ በአሕዛብ አጅ ሲገባ ያችን እንደፈትል ክር ቶርጢ ግራ ቀኝ ቢያይ መንለክ አድግ አገኘ። ያን ቢያምዘገዝግ ሺህ ስው አርስ በርሱ ተሰጋግቶ እልቋል። ከዚያው ውሃ ፈልቆለት ጠጥቷል። ወጅቱ ያለድድዎመ ለየ። ከአስራሌል ሁለቱ ከአሕዛብ እልፉን /አሥር ሺሁን/ ድል እንደነሷቸው እላወቁም። በሳኦል ጊዜ ተማምሰው ተሰፋራሩ /ተሰለፉ/። ታሪክ እስራኤል አሕዛብን ሳንወጋ አህል ውሃ እንቀምስም ብለው አሕዛብም እስራኤልን ሳንወጋ አህል ውሃ እንቀምስም ብለው። የሳኦል ልጅ ዮናታን ብላቴናውን አስከትሎ ወጣ። እስራኤል ድሮ ወባት ሲገቡ /እምነው አጅ ሊሰጡ/ አንድ አንድ እያሉ መጡ ያሉን እንደሆነ በእጃችን ጥሏቸዋል ዝም ያሉን እንደሆነ በእጃቸው ጥሉናል አለው። ያህን ለብላቴናው ሲነግረው እስራኤል ድሮ ወባት ሲገቡ አንድ አንድ እያሉ መጡ አይዞላችሁ ኑ እንነካችሁም አሏቸው። ያሉበትን ተራራ በእጁም በእግሩም ብሎ ወጥቶ ሃያ ሰው ገደለ። ሳኦል አሻግሮ በመንጥር ቢያይ እንደወፍ ሲነጣጠቁት እይቶ ከኛ ወደ አሕዛብ ለፈር የሄደ ሰው አለን? እስኪ ሰው ቀጠሩ /ፍቀዱ/ አለ ልጅህ ዮናታን የለም አሉት። ሄደው ገጠሙ ከአሕዛብ ሰባት ሺህ ፈረሰኛ

ሦስት ሺህ ባለ ሠረገላ አልቋል። ምክንያት መሆናቸውን መናገር ነው።

እስመ እግዚአብሔር ፈደዮሙ። እግዚአብሔር ፍጻሜን እምጥቶባቸዋልና።

ወእምላክነሂ እግብአሙ። ፈጣሪያችን እግዚአብሔር ጥሏቸዋልና።

፴፩. እስመ አብሃ እምላክነ ከመ እማልከቲሆሙ። ሆኖም ያ ግን እንደነሳቸው እንደ ጣዖቱ አይደለምና።

ዐርነሰ ዐብዳኑ። ጠላቶቻችን አሕዛብ ሰነፎች ናቸው ይላሉ እስራኤል። አንድም ጠላታለያዎ። እስራኤል ይህን ያውቁት ዘንድ አላለቡትም።

ወእያክምሩ በመዋዕል ዘይመጽኑ። በሚመጣ ዘመን የሚሆነውን እያውቁትም /እያውቁም/።

እፄ፣ ያነትያሙ አሐዱ... ከአሕዛብ አንዱ ከእስራኤል ሺሁን ድል እንዲነሣቸው አላወቁም።

ወክልኦቹ ይሰድድዎሙ ሰአልና፣ ከአሕዛብ ሁለቱ ከእስራኤል አልፉን ድል እንዲነሳቸው አላወቁም።

ወያሚምዑ እምድምፀ ቆጽል ይላል። ቅጠል ኮሸሽ ባለ ቁጥር ኢሉናሊ መጡ እያሉ ገደል ወድቀው ባሕር ጠልቀው ይቀሩ ነበር አይለውጥም።

ዐርነሰ ዐብዳኑ። ጠላቶቻችን እስራኤል ሰነፎች ናቸው ይላሉ ነዘያት ካሠናት።

፴፪. እስመ ከመ ዐዐደ ወይን ሰዶም ዐዐደ ወይናሙ። የሕግ ማደሪያ ልቡናቸው የሰዶም ሕግ ማደሪያ እንደሆነ እንደ አሕዛብ ልቡና ሆኗልና።

ወሐረጎሙኒ እምነ ገሞራ። ግብራቸው የገሞራ ነው።

እንድም ትውልዳቸው ከገሞራ ነው። ወሐረገ ሰዶምኒ ትእንዝ በሊዓ እንዲል።

ወእስከሉሙኒ አስካላ ሐምት። እስካላቸው /ፍሬያቸው/ የሐምት እስካል ነው። እንድም ግብራቸው መራራ ነው።

ወቀምሐሙኒ መሪር። ግብራቸው መራራ ነው።

፴፫. ጎምዘ አርዌ ምድር ወይናሙ። ወይናቸው የእጣብ መርዝ ነው። ያ እንዲያጠፋ የሚያጠፋ ነው።

ጎምዘ አፍያት ዘይቀትል። ከዚያም ዘንድ የሚገድል የእፋኝት መርዝ ነው። ያ መድኃኒት የሌለው ነው።

፴፬. እኩነ ዝንቱ ትእዛዝ ዘእምንቤየ ውእቱ። ይህ ትእዛዝ ከእኔ የተገኘ አይደለም። የእሕዛብ ጥፋት የእስራኤል ድንኳን ጠቀሱት መውሰድ መዛግብትየ። በሣጥን ልቡናዬ ለጥፋት ተቆጠሩ።

፴፭. በዕለተ ኩነኔ እትቤቀሉሙ። በፈረድኩበት ቀን አጠፋቸዋለሁ።

ወበጊዜ ይድሕፅ እግሮሙ። ልቡናቸው በገቢረ ኃጢአት በእምልኮ ጣዖት በተሰነካለ ጊዜ።

አንድም ወበጊዜ። ይድሕፅ እግሮሙ ይላል ሳይናበብ። በጊዜው ጊዜ ለውነታቸው በመቅሠፍት ይሰነካላል።

እስመ ቀርቦ ዕለተ ጥልቆሙ። ለጥፋት የተቆጠሩበት ቀን ደርሷልና። ጥልቆሙ ባለው ገልቀቶሙ ይላል።

የሚያልቁበት ቀን ደርሷልና።

እስመ በጽሐ ድልው ውእቱ ለክሙ። በእናንተ የተዘጋጀ መቅሠፍት ደርሷልና።

አንድም እስመ በጽሐ። መቅሠፍቱ ደርሷልና።

ወድልው ለክሙ። በእናንተም የተዘጋጀ ነውና።

፴፮. እስመ ይኳንን እግዚአብሔር ሕዝቡ። እግዚአብሔር ለእስራኤል በአሕዛብ ይፈርዳልና።

ወይትናበብ በእንተ አግብርቲሁ። ስለባሮቹ ለሰነቢያት ስለካሠናት ብሉ ለእስራኤል ይፈርዳልና።

እስመ ርእዮሙ ከመ ተመስጧ ወገልቁ። በመከራው እንደተፈጸመ አይቷቸዋልና።

ወተዘንጉጉ በገብ ሀላጪ ባሉበት እገር ግብግጠጫ /መሸግጠጫ/ እንደሆኑ አይቷቸዋልና።

፴፯. ወሶበ ሠርሐ ይቤ እግዚአብሔር። በመከራው በደክሙ ጊዜ እንዲህ አለ።

አይቲ እሙንቱ አማልክቲክሙ እሳትትዊክሉ ቤሙ።
የምትታመኑባቸው አማልክቶቻችሁ ወይት ደረሱ።

፴፮. ወእለ ትበልዑ መሣብሕተ መሥዋዕቶሙ። ሰቡን
መሥዋዕት የምትበሉላቸው።

ወትሰትዩ ወይን ሞፃሕቶሙ። ከወይኑ ፍልት አድርጋችሁ
አፍሰላችሁ የምትጠጡላቸው።

ይትነሥኡኪ ወይርድኡከሙ። ይነሷ ይርዷችሁ!
ወይኩትከሙ መድኃኒክሙ። ይድኗችሁ!

፴፱. አእምሩ አእምሩ ከመ እነ ውስቱ እግዚአብሔር።
እግዚአብሔር እኔ እደሆንኩ እወቁ እወቁ።

አልቦ ባዕድ አምላክ ዘእንበሌየ። ያለ እኔ ሌላ አምላክ
እንደሌለ እወቁ እወቁ።

እነ እቀትል ወአሐዩ። የምገድል የማድን እኔ እንደሆንኩ
እወቁ እወቁ።

እቀሥፍሂ ወእሣሀል። በመከራ የምገርፍ መልሼ ይቅር
የምል እኔ እንደሆንኩ እወቁ እወቁ።

ወእልቦ ዘየመሥጥ እምአዴየ። ከሥልጣኔ የሚደመልጥ
እንደሌለ እወቁ እወቁ።

፵. አስመ አሌዕል ውስተ ሰማይ እዴየ። አጀን ወደ ሰማይ
ከፍ አድርጎ እምላለሁና።

እምሕል በየማንዩ ወእብል ሕይው እነ ሰዓለም። አማንዩ
በርእሰዩ ብዩ እምላለሁና።

፵፩. ወአበልሐ ከመ መበረቅ ለመጥባሕትዮ። ሾተሌን
እንደመብረቅ አፎት አፋጥናታለሁና /አቀናጣታለሁና/

ወትቀውም እዴየ በኩነኔየ። በፈረድኩበት ቀን እደ መዓቴ
ትፀናለች። ከፍርዴ ጋራ እደ መዓቴ ትፀናለች።

ወእትፈደሩ በቀለ ለፀርየ። ከጠላቶቼ በቀልን
እከፈላቸዋለሁ። ወእትቤቀሱ ለጸላእትዮ። ጠላቶቼን
ተበትዩ አጠፋቸዋለሁ።

፵፪. ወአለከርን በደሞሙ ለእሕዌ። ፍላጾቼን በደማቸው
ለሰከሩቸዋለሁ። ወትበልዕ ሥጋሆሙ መጥባሕትዮ። ሾተሌ

ሥጋቸውን ትበላለች። አምደመ ትቱላን ወዲውዋን።
ከሞቱት ከተማረኩት ደም።

አለከርን ከሞቱትህ ይሁን ከተማረኩት እንዴት ነው ቢሉ
የፈለማ /መለያ ምልክት/ እያሉ ይወንቸዋልና።

አርእስተ መላእክተ ፀር።
የጠላቶችን የአለቆችን ቸብቸቦ ትበልዕ። አንድም የአለቆችን
አለቆች ትበልዕ።

፵፫. ይትፈሥሐ ኩሱን ሰማያት ጎቡረ። ሰማያት ተባብረው
ደስ ይላቸዋል። አንድም ልዑላት ተባብረው ደስ ይላቸዋል።

ወይሰግዱ ሱቱ ኩሱሙ መላእክተ እግዚአብሔር።
መላእክት ይሰግዱለታል።

ወይትፈሥሑ ሕዝብ ምስለ ሕዝቢሆሙ። ሁለቱ ነገድ
ከአሥሩ ነገድ ጋራ ደስ ይላቸዋል። ወይብሉ ኩሱሙ

ውሱደ እግዚአብሔር ፅኑዕ ውስቱ። ጽኑል ከሃሊ ነው
ያላሉ።

አስመ ይትቤቀል ደመ ደቂቁ። የእስራኤልን ደም አስቦ
አሕዛብን ይበቀላልና።

ይትቤቀል ወይትፈደይ በቀለ ለፀሩ። ከጠላቶቼ ከእሕዛብ
በቀልን ይከፈላል።

ወይትቤቀሱ ለጸላእቱ። ጠላቶቼን ተበትሱ ያጠፋቸዋል
ወያነጽሕ እግዚአብሔር ምድረ ለሕዝቡ። ሰወገኖቹ

ለእስራኤል ምድረ ርስትን የምትዝ አድርጎ ያወርላቸዋል።
ጥንቱንም የሴም ዕፃ ናትና።

አንድም ወይትፈሥሑ ሕዝብ ምስለ ሕዝቢሆሙ። ሊቃነ
መላእክት ተባብረው ደስ ይላቸዋል።

ወይሰግዱ ሱቱ ኩሱሙ መላእክተ እግዚአብሔር።
ሠራዊተ መላእክት ይሰግዱለታል።

ወይትፈሥሑ ሕዝብ ምስለሕዝቢሆሙ። ፍሉት ከፍሉት
ጋራ /እረኞች ከእረኞች ጋራ/ ደስ ይላቸዋል።

ወይብሉ ኩሱሙ ውሱደ እግዚአብሔር ፅኑዕ ውስቱ።
እኑም /ሥሩዕ/ እኑም በሥጋ ሰው የሆነ ሥሩዕ ከሀሊ

እንደማለት ነው። ከእግዚአብሔር አብ የተወለደ ወልድ ከሃሊ ነው ይላሉ።

፱፻. አስመ ይትቤቀል ደመ ደቂቁ። የምእመናንን ደም አስቦ አጋንንትን ይበቀላልና። ይትቤቀል። ከጠላቶቹ ከአጋንንት በቀልን ይከፈላል። ወይትቤቀሉሙ ሰጸላዕቱ። ጠላቶቹ አጋንንትን ተበትሉ ያጠፋቸዋል። ወያነጽሕ እግዚአብሔር ምድረ ለሕዝቡ። ለወገኖቹ ለምእመናን መንግሥተ ሰማይን የምትገባ አድርጎ ያወርሳቸዋል።

፱. ጸሎተ ሐና እመ ሳሙኤል ነቢይ

ሐና ማለት ፍሥሐ ወሐሤት ማለት ነው።

ወሀሉ ሹዱ ካህን አምእርማቲም ዘመሌፋ ዘደብረ ኤፋሬም ዘለሙ ሕልቃና ይላል።

ታሪክ የኤፋሬም ዕፃ የምትሆን መሌፋ የመሌፋ ክፋል የምትሆን አርማቲም ከአርማቲም ለሙን ሕልቃና የሚሉት አንድ ካህን ነበር።

ወሀለዋሁ ክልዒቲ አንስት ይላል። ሁለት ሚስቶች ነበሩት።

ለአሐቲ ሰማ ሐና ወለካልዕታ ፍፍና። አንዲቱ ሐና አንዲቱ ፍፍና ትባል ነበር። አሁን ካህን ነበር አለ ሁለት ሚስቶች ነበሩት አለላ። አንደኛን ቢሉ ጌታ በዚያ ወራት /ጊዜ/ በዛታቸውን እንጅ ሥርዓት አላፀናባቸውም ነበርና። አንደ ዛሬም እስከሆነ አልሰፋም ነበር።

ወለለዓመት የዐርማ ሮተ ጊዜ። ከዓመት ሦስት ጊዜ ኢየሩሳሌም ወጥቶ በዓል ያደርግ ነበር።

ለያስተርኢ ተባዕትከ ሮተ ጊዜያቱ ለለዓመት ትላለችና አሪት። ከተረፈ መሥዋዕቱ አንድ ዕፃ ለሐና ሁለት ዕፃ ለፍፍና ይለጥ ነበር። ምነው ሐናን ጠልቶ ፍፍናን ወዶ ነው ቢሉ መውደድህ ሐናን ይወዳል። ያቺ ፍፍና ልጆች አሏት ከልጆቿ ጋር ትጠላዋለች። ይህቺ (ሐና) ልጅ የላትም። እርሷም ወጥታ አስክትመለለ ድረስ አትበላም ነበር። ይህስ አይቻልም ብሉ ደስ ብሏት አትጠላም ነበር። ይህስ ስለምን ልጅ ያልለጣት ቢሉ የብስጭት ገዝን ታዝን ነበርና። ይህስ ቢሆን በጊላም ባልለጣትም ነበር ብሉ አዝና ታገኘው ብሉ። አዝና ያገኘት ልጅ ይረባል ይጠትግልና።

ኃላፊ ለእግዚአብሔር በጊዜሁ እንዲል። ይቅርታውን ያለጊዜው አይሠራውምና ከሌለታት ባንጹ ቀን ለታዝን አይቶ።

ሐና ለምን ትተሥራ ልበኪ በዝዝን። ልብሽን በንዘን ወጊዝር ለምን ትገርፈያለሽ ኢይጊይለኪን እም፤ቱ ትውልድ ከ፤ ልጅ እኔ አልበልጥም /አልሻልምን? አላት። ጌላ ከቤተ እግዚአብሔር ገብታ እግዚአብሔር ጸባዖት ኤሱሄ አላች። ጸባዖት

መዋዲ፡ እግዚአ ገደላት፡፡ አዶናይ፡ ገዡ፡፡ ሌሎሄ፡ ፈጣሪዬ ማለት ነው፡፡

ለእመ ነጽሮ ነጸርክ ሳላሰ ሕግግ ለዓመትክ፡፡ ገዘኔን ዓይተህ

ወወሀብክ ዘርዓ ብሕሌ፡፡ ልጅ ብትሠጠኝ፡

እነሂ እሁብ ሀብተ በቅድሜክ፡፡ እኔም ለጠታ አድርጌ ላንተ እለጠዋለሁ አለች፡፡

ኢይሰቲ ወይነ ወሜሰ፡፡ የማር ጠጅ ወይን ጠጅ አይጠጣም፡፡ የማር ጠጅሰ በእገራቸው የሰም ብሎ ጉሽ የወይን ጠጅ ወይም ደረቅ የወይን ጠጅ አይጠጣም፡፡

ወአየፀርግ ሐፂን ዲበ ርእሱ፡፡ ምላጭ ከራሱ እይወጣም ይኸውም ልማድ ነው፡፡ የሰእሰት ልጅ እይላጭም፡፡ ይን ጊዜ ዓሊ በኖጎተ ደብተራ ወንበር እዘርግቶ ተቀምጦ ነበር፡፡ ሰሰምን ቢሉ መሥዋዕተ ነግህ እሰፈ መሥዋዕተ ሠርክ እቅርቡ ለማሰት፡፡ እንድም ኢይባዕ ሞዓባዊ ወዓምናዊ ያለውን ሰመጠበቅ፡፡

እንድም እሥራቱን በኩራቱን ቀዳምዶቱን ለመቀበል በኩራት የለው የእንሰላ መጀመሪያ የተወሰደው ቀዳምዶት የእህል እስቀድም የደረሰው በማናቸውም ምክንያት ከተቀመጠ ዘንድ ገብታ ስትጸልይ አይቶ፡፡

ወእምሰላ ዓሊ ከመ ሰክርት ይላል፡፡ ሰካር ሴት እስመሰላት ሥርዓት ብትሰወጥበት፡፡ ለልማዱ ነገር ሊያገኛቸው ለሊቀ ካህናቱ ይነግሩታል ሊቀካህናቱ ልብሰ ተከህኖ ለብሶ ዕጣን አጥኖ ቃሰ እግዚአብሔር ጠይቆ ይነግራቸዋል፡፡ አሏ ግን ለእሩቅ ብእሲ ቢነግሩት ምን ግዳጅ ይፈጽማል ብላ እንደ ለብእ ሐዲስ ገብታ ስትጸልይ አይቶ፡፡

ወይቤላ ንጌ ጸሊ እምቤተእግዚአብሔር ወእስሰሊ ወይነኪ በንዋም፡፡ ሰካርሽን በእንቅልፍ እሳልፈው አላት፡፡ ወይን አለው በግብሩ፡፡ አልቦ አለችው ኢትረባያ ለዓመትክ ከመለዋልድ ርኩላት፡፡ እኔን ባርያህን እንደቅሬ እንደ ደንገጥር አታድርገኝ ቅሬ ደንገጥር ሥርዓት እፍራሽ ናት በልታ ጠጥታ ትገባለች፡፡ እንድም እንደ አሕዛብ ልጆች አታድርገኝ፡፡ እነዚያ ሥርዓት አልተሠራላቸውም፡፡

እላ እኪተ መዋዕል እነ፡፡ ቀን የባሰኝ ወራት ያዋረደኝ ነኝ እንጂ አለችው፡፡ ደኅና ከሆንሽ

ሐራ በሰላም አምላክ እስራኤል የዓሉ ምስሌኪ ብሎ ስደዳት፡፡

ናሁ ረከበት ዓመትክ ሞገስ በቅድሜክ ብላለች፡፡ ደኅ ሰው ሲመርቅ ደስ ያሰኛልና ደኅ ሰው የተናገረው አይተርም ብላ ሄዳ አትበላም ቢሉ በላች ደስ ብሏት አብዝታ አትበላም ቢሉ ደስ ብሏት በላች በበኋላታው ቤተእግዚአብሔር እጅ ነበተው ሂዱ፡፡

ወእእመራ ሐሐና ይላል፡፡ በግብር እወቃት ተፀንሰ ተወሰደ ስሙን ሳሙኤል አለችው፡፡

እስመ እምገበ እግዚአብሔር ሰአልኩ ትቤ፡፡ ከእግዚአብሔር ሰምኜ አገኘሁት ለትል፡፡ ባመቱ እንሂድ አላት መልሼ እንዳላመጣው ተስዬ ወልጄዋለሁ ትቼውም እንዳልመጣ መዋዕሉ ጥብ አልተፈጸመምና (መዋዕሉ ጥብን አልፈጸመምና) ጡት አልጣለም አለችው፡፡

ግበሪ ዘይኢድመኪ ሰእሶይንትኪ ባሕቱ አቅማ ዘወጽኦ እምአፋኪ አላት፡፡ ከሴቶች ጽንት እይታጣምና በጅኛ ዓመቱ ፪፻ ዓበ ፪፻ የበሰሰ ቋንጣ ሙዳይ ሙሉ ዘቢብ ማድጋ ሙሉ ስልቅ አድርጋ ሂደች፡፡ ፊት ጥንተ መሥዋዕቱን ሠዋ ሂላ ሳሙኤል በተወሰደ ጊዜ የተወሰደ ወይራን ነበር ያን ሠዋ ልጄን ከመሥዋዕት ይቆጠርልኝ ቢል ሂዳ ዘፊቱ ቆመች፡፡

ለምዓኒ እግዚአ ሕይወተ ነፍስክ፡፡ በረከትህን ሰማኝ፡፡ የሰውነትህ ሕይወት መንፈስ ቅዱስ ቢመርቀኝ ልጅ ያገኘሁ እኔ እንደሆንኩ ሰማኝ፡፡ እንድም ሕይወት ነፍስክ፡፡ በመንፈስቅዱስ ሕይወት የሆነች ሰውነትህ ብትመርቀኝ ልጅ ያገኘሁ እኔ እንደሆንኩ ሰማኝ፡፡

ከመ አንታከቲ ብእሲት ዘቆምኩ ቅድሜክ ወበዓዕኩ ወጸሳይክ፡፡

ወወሀብኒ እግዚአብሔር ለእለትየ እነሂ ወሀብከም ሀብተ በቅድሜክ፡፡ ከመ ይትቀነይ በኩሉ መዋዕሉ ሕይወቱ፡፡ እስከ አመ ይመውት ብላ ከዚያ ይህን ተናግራለች፡፡ በዚህም ሦስት ነገር አለበት፡፡

- ፩ኛ. ትገባህ፡ እግዚአብሔር ዐርገ ውስተ ሰማያት እንጉድጉድ፡
- ፪ኛ. ምዕዳን ኢትትመክሁ ወኢትንብቡ ዐቢያተ፡፡
- ፫ኛ. አኩቲ፡ አስመ አልቦ ቅዱስ ከመ እግዚአብሔር፡ ወአልቦ ጸድቅ ከመ እምላክነ ወአልቦ ቅዱስ ዘእንበሌክ እግዚአ፡
- ፬ኛ. ፀንዐ ልብዩ በእግዚአብሔር፡ በጎንጆ አብነት ሃይማኖት፡፡ የነቢዩ የሳሙኤል እናት ሐና የተናገረችው ነገር ይህ ነው፡፡ ጸሎትን ነገር ያላል ወጸለዩ ጦቢት፡፡ ጸሎተ ትፋሥሲት ጸሎትስ ተናግሮተ ስብእ ምስለ እግዚአብሔር እንዲል፡፡ ነቢይ ቢል ሰላሙኤል ነቢይት ቢል ሰሐና ይቀጽላል /ይቀጽላል/፡፡
- ፭. ፀንዐ ልብዩ በእግዚአብሔር፡፡ ሐራ በሰላም እምላክ እስራኤል የሃሉ ምስሌኪ ብሰህ በስደድክኝ ጊዜ ልቡናዬ በእግዚአብሔር እምኖ ፀና፡፡
- ወተሰባሰ ቀርንዮ በእምላኪዩ ወመድንዝዮ፡፡ በፈጣሪዬ በመድኃኒቴ እምኝ ሥልጣኔ ከፍ፡ ከፍ፡ አለ፡፡
- ወርገበ አፋዩ ዲበ ጸላኢትዮ፡፡ በጠላቶቼ ላይ አፈ ሰፋ አለ በእፍ ላይ እፍ ጨመርክልኝ ማለት አይደለም፡፡ ልቡተ ማእዘን ይብስተ አጥባት ጎጥአተበረከት እያሉ ለማለድዘኝ ለሦቶ ርጉተ ማሕፀን ልምልምተ አጥባት ምልዕተ በረከት ነኝ ብዬ እንድመልስላቸው አደረግኸኝ ስትል ነው፡፡
- ወተፈጣሕቡ በእድገናትክ፡፡ በትድግናህ ደስ አሰኝ በናርቃኝክ ያላል፡፡ እድገናት ማለት ነው፡፡
- አስመ አልቦ ጸድቅ ከመ እምላክነ፡፡ እንደ እግዚአብሔር ከቡር የለምና፡፡
- ወአልቦ ጸድቅ ከመ እምላክነ፡፡ እንደ ፈጣሪያችን አውነተኛ የለምና፡፡
- አስመ አልቦ ቅዱስ ዘእንበሌክ እግዚአ፡፡ እቤቱ ያላንተ ክቡር የለምና ሦስት ጊዜ መላልሳ ተናገረች ሰለፀንዎተ ነገር፡፡ እንድም ሰለጠይቀተ ቺቱ አካላት፡፡
- ፮. አስመ አልቦ ቅዱስ ከመ እግዚአብሔር፡፡ እብ፡ ወአልቦ ጸድቅ ከመ እምላክነ ወልድ፡ ወአልቦ ቅዱስ ዘእንበሌክ እግዚአ መንፈስ ቅዱስ፡፡
- ፯. ኢትትመክሁ ወኢትንብቡ ዓቢያተ፡፡

- እናንተ የፍናና ዘመዶች እትመኩ ፅኑ ፅኑ ነገር አትናገሩ ዕውተ ማሕፀን ይብስተ አጥባት ጎጥአተ በረከት እያላችሁ፡፡
- ወኢይጸእ ዐቢይ ነገር እምእፋክሙ፡፡ ይብስተ አጥባት ጎጥአተ በረከት እያላችሁ ካፋችሁ ፅኑ ፅኑ ነገር እይውጣ፡፡
- አስመ እግዚአብሔር እምላክ ማእምር ውእቱ፡፡ እግዚአብሔር አዋቂ ነውና አውቆ ያጠፋችኋልና /ይፈርዳልና/፡፡
- እግዚአብሔር አስተደሰወ መንበሮ፡፡ እግዚአብሔር መንበረ መንግሥቱን አበጋጀ በፍናና ዘመዶች ሊፈርድባቸው ሰሐና ዘመዶች ሊፈርድላቸው፡፡
- ፬. እድከመ ቀስተኃያላን፡፡ የፍናና ዘመዶች ስልጣንን እደከመ፡፡ ወአቅነቶሙ ኃይለ ሰድኩማን፡፡ ሰሐና ዘመዶች ኃይልን እንደ ዝናር አስታጠቃቸው፡፡
- ሰንብነ እክል ርገቡ፡፡ ፪ ዕጣ ተቀብሰው ጠግበው ይኖሩ የነበሩ የፍናና ዘመዶች ተራቡ፡፡
- ወርትባን ፀንቡ፡፡ እንደ ዕጣ ተቀብሰው ተርበው ይኖሩ የነበሩ የሐና ዘመዶች ጠንቡ፡፡
- አስመ መካን ወሰደት ፯ተ፡፡ መካን ሐና ፍጹም ሳሙኤልን ወልዳላችና፡፡
- አስመ ጉልቄ ሳብዕ ፍጹም ውእቱ በገበ ዕብራውያን እንዲል፡፡ እንድም ወሐወጸ እግዚአብሔር ሰሐና ወወሰደት ዓዲ ቺተ ደቂቀ ወጀተ አዋልደ ያላል፡፡ ሳሙኤልን ስሰሁሳት ቆጥሮ፡፡ ምስፍና የሙሉን ክህነት የኦሮንን ይዟል፡፡
- ወወላድስ ስእነት ወሲደ፡፡ ወላድ ፍናና ግን መውስድ ተሳናት በቅናት ማሕፀኗ ደርቋል፡፡ እንድም እንደ ሳሙኤል ያለ፡፡ እንድም ልጅ መውስድ ተሳናት፡፡ እንድም የወላድ መሐን ሆነች፡፡ ልጆቿ አልቀውባታል፡፡
- እግዚአብሔር አስተደሰወ መንበሮ፡፡ እግዚአብሔር መንበረ መንግሥቱን አበጋጀ፡፡ በግብፃውያን በባቢሎናውያን ሊፈርድባቸው ሰለሰራኤል ስትሩፋን ሊፈርድላቸው፡፡
- እድከመ ቀስተ ኃያላን፡፡ የግብጻውያንን የባቢሎናውያንን ሥልጣን እደከመ፡፡ ወአቅነቶሙ ኃይለ ሰድኩማን፡፡ ሰለሰራኤል ስትሩፋን ኃይልን እንደ ዝናር አስታጠቃቸው፡፡

፩. ፅጉባን እክል ርኅቡ። ግብጻውያን ተራቡ አንበጣ በልቶባቸው በረድ መትቶባቸው። አንድም ባቢሎናውያን ተራቡ የቂሮስ የዳርዮስ ጦር ዘርፏቸው።

ወርተባን ፀግቡ። በግብጽ ተርበው ይኖሩ የነበሩ እስራኤል ጠገቡ። መና ከደመና ወርዶላቸው ውሃ ከድንጊያ ፈልቆላቸው። በባቢሎን ተርበው ይኖሩ የነበሩ ትሩፋን ጠገቡ።

ኧ እህጉር ወግተው ብዕለ አሕዛብን ዘርፈው ወጥተዋል።

እስመ መካን ወለደት ኧተ። መካን ቤተ እስራኤል ፍጹም ሙሴ እሮንን የሴዕ ዘሩባቤልን አስገኝታለችና።

ወወላድስ ስእነት ወሊደ። ወላድ ግብጽ ግን እንደ ሙሴ አንደ አሮን ያለ ልጅ ማስገኘት ተሳናት። አንድም የወላድ መሐን ሆነች ባሕር አስጥምባት ቸነፈር ፈጅቶባት ወላድ ባቢሎን እንደ የሴዕ ዘሩባቤል ያለ ልጅ ማስገኘት ተሳናት። አንድም የወላድ መሐን ሆነች የቂሮስ የዳርዮስ ጦር ፈጅቶባት።

አንድም አግዚአብሔር አስተዳለው። አግዚአብሔር መንበረ መንግሥቱን /መንግሥተ ሰማይን/ አዘጋጀ። በአይሁድ በአጋንንት ሊፈርድባቸው ሰነፋላት ለሐዋርያት ሊፈርድላቸው።

አደከመ ቀስተ ኃያላን። የአይሁድን የአጋንንትን ሥልጣን አደከመ። ወእቅነቶሙ ኃይለ ሰድኩማን። ሰነፋላት ለሐዋርያት መንፈሳዊ ኃይልን እንደ ዝናር አስታጠቃቸው።

ዕጉባን እክል ርኅቡ። አሥራቱን በኩራቱን ቀዳምያቱን ተቀብለው ጠግበው ይኖሩ የነበሩ ሐና ቀያፋ ተራቡ። አንድም እከሰ ሥልጣንን ጠግበው ይኖሩ የነበሩ አጋንንት ከእከሰ ሥልጣን ተራቡ።

ወርተባን ፀግቡ። ከትምህርት ተርበው ይኖሩ የነበሩ ሐዋርያት ልጅነቱን ትምህርቱን አንድም ከልጅነት ከክብር ተርበው ይኖሩ የነበሩ ነፍሳት ልጅነቱን ክብሩን አግኝተው ጠገቡ።

እስመ መካን ወለደት ኧተ። መካን ወንጌል ፍጹም ክርስቶስን አስገኝታለችና። መካን አላት ሥርዓቷ በመልክጼዴቅ ጊዜ ታይቶ ኖራ ኖራ ተሠርታለችና።

ወወላድስ በእነት ወሊደ። ወላድ ኦሪት ግን እንደ ክርስቶስ ያለ ልጅ ማስገኘት ተሳናት።

አንድም የወላድ መካን ሆነች። የጥጦስ የአስባስያናስ ጦር ፈጅቶባት።

፪. አግዚአብሔር ይቀትል ወየሐዩ። አግዚአብሔር ይገድላል ያድናል።

ይቀትል፡ በሥጋ፡ የሐዩ፡ በነፍስ፡ አንድም ይቀትል ጠላቶቹን፡ የሐዩ ወዳጆቹን። አንድም እንድ እንዱን ሰው ገድሎ ያድናል። እንደ ወልደ መበለት እንደ ወለተ ኢያሊሮስ ያሰውን።

ያወርድሂ ውስተ ሊኦል ወየዐርግ። ወደ መቃብር ያወርዳል ከመቃብር ያወጣል እንደ አልዓዛር ያሰውን።

፫. አግዚአብሔር ያነዲ ወያብዕል። ያደኸዋል ያከብራል እንደ ኢዮብ።

የገሥርሂ ወያከብር። ያዜጋል /ያዋርዳል/ ያከብራል።

፬. ዘያሥኦ እምድር ሰነዳይ። ደሀውን ከንዴቲ የሚያነሣው እሱ ነው። ማናቸውንም ደሃ፡አንድም ሳሙኤልን ሳያልን ዳዊትን። ወያሌዕሎ እመሬት ለምስኪን። ምስኪኑን ከንዴት እንሥቶ ከፍ ከፍ የሚያደርገው እሱ ነው።

ከመ ያንብሮ ምስሰ ዐብያተ ሕዝቡ። በወገኖቹ ከተሾሙ ከእለቆች ጋር ያኖረው ዘንድ።

ወያወርሶ መንበረ ክብር። መንበረ ክብርን ያወርሰዋል። ሰሳሙኤል መንበሩን ለሳኦል ለዳዊት ዙፋኑን።

አንድም ዘያሥኦ። ነዳየ እእምሮ አዳምን ከንዴተ ነፍስ የሚያነሣው እሱ ነው።

ወያሌዕሎ እመሬት ለምስኪን። ምስኪኑን እእምሮ አዳምን ከንዴተ ነፍስ አንስቶ ከፍ ከፍ የሚያደርገው እሱ ነው።

ከመያንብሮ ምስሰ ዐብያተ ሕዝቡ። ከእለቆች ጋር ያኖረው ዘንድ።

ወያወርሶ መንበረ ክብር። መንበረ ብርሃንን ያወርሰዋል።

ወይሁብ ጸሎቶ ለዘጸለየ።

በጸሎቱ ጸሎቱን ይሰጠዋል አለ። እንዲጸልይ ያደርገዋል።
አንድም የጸሎቱን ዋጋ ይሰጠዋል ሀሰን። ዘወትር ጸሎተን
እንዲል።

፩. ወባረክ ዓመተ ጸድቃት። የወዳጆቹን ዘመን አበዛ አከበረ አሰጀ።
እስመ ኢኮነ ፅኑዓ ኃይለ ሰብአ። የሰው ኃይሉ ፅኑ አይደለምና
አለ። ሰው የገዛ ዘመኑን ማብዛት ማክበር ማበጀት
አይቻለውምና። አንድም የሰው ኃይሉ ፅኑ አይደለምና።

፲. እግዚአብሔር ያደከምሙ ለህሩ። እግዚአብሔር ጠላቶቹን
ያደከማቸዋል።

እግዚአብሔር ባሕቲቱ ቅዱስ። ብቻውን ክቡር ምስጉን
የሚሆን እግዚአብሔር ጠላቶቹን ያደከማቸዋል።

ኢይትመካህ ጠቢብ በጥበብ። ብልህ በብልህቱ አይመካ ዓየረ
ዓየራትን ሙጸአ ነፋሳትን ምሕዋረ ከዋክብትን አውቃለሁ ብሎ
አይባል።

ኢይትመካህ ኃያል በኃይሉ። ኃይሉኛ በኃይሉ አይመካ።
ብሮጥ እቀድማለሁ ባስር አጠብቃለሁ ብመታ አደቃለሁ ብሎ።
ኢይትመካህ ባዕል በብዕሉ። ባለጸጋ በብዕሉ አይመካ ወርቁ
ብሩ በሣጥኔ እህሉ በጎተራዩ ሳሙ በፊው በበረቱ አለ ምን
አግኝቶኝ ብሎ። ፫ አርእስት ተናግሯል። ለሦስቱም ያመጣል።
ዘሰ ይትሜካህ በዝ ለይትመካህ። የሚመካ ሰውስ በዚህ
ይመካ በዝ ያለውን ያምጣው።

፲፩. በአእምሮ ወበለብዎ እግዚአብሔር። እግዚአብሔርን በማወቅ
ይመካ ጠቢብ ሳለው።

በዝረ ፍትሕ ወርትዕ በማዕከለ ምድር። የተበደለውን
በማስከሰ የተቀማውን በማስመለስ ይመካ። ኃያል ሳለው።

ወጽድቅ። በመመጽወት ይመካ። ባዕል ሳለው። ይህ ቅሉ
ይመካበት ማለት አይደለም ደስ ይበለው ሲል ነው።

፲፪. እግዚአብሔር ዐርገ ውስተ ሰማያት አንጉደጉደ። እግዚአብሔር
አንጉደጉደ ውስተ ሰማይ ወዐርገ ይላል። እግዚአብሔር
በሳሙኤል ጊዜ በሰማይ ድምፅ አሰማ ልዕልናውን ገለጠ።
ሳሙኤል በመሲፋ ጉባዔ ሠርቶ ሲያስተምር ኢሉፍላውያን
ጸጠላትነት ተነሱባቸው። ጸሊ ወኢታርምም በእንቲእነ አሉት።

መሐሰዐ እጣጢ ሠውቶ ቃለ እግዚአብሔር ጠየቀ መብረቅ
ነጉድጓድ አሰምቶታል። ወአገዙ ይትቃተልምሙ። ወዲያው
እበራኤል ድል አድርገዋል። ጸድቅ ሳሙኤል ከዳን እስከ
ቤርሳኤህ ይገዛል።

ወይሁሰሙ ኃይለ ለነገሥትነ። ለነገሥት ለሳኦል በዳዊት
ኃይልን ይሰጣቸዋል።

ወያሌዕል ቀርነ መሲሐ። ይልቁንም የዳዊትን ሥልጣን ከፍ
ከፍ ያደርጋል። ይልቁንም አለ። አንገሥ ለነ አንገሥ ለነ
አያሉ ቢዘበዝቡት ዘመነ መሳፍንት ሳይፈጸም ዘመነ ነገሥት
ሳይደርስ ንጉሠ መዐት ሳያልን አንገሥባቸዋል። ኢያጠፍኦ
ምስፍና ወምልክና እምአባሉ ለይሁዳ ተብሎ ትንቢት
ከተነገረለት ሱባዔ ከተቆጠረለት ነውና።

አንድም እግዚአብሔር ዐርገ ውስተ ሰማያት አንጉደጉደ።
እግዚአብሔር በዳዊት ጊዜ በሰማይ ድምፅ አሰማ ልዕልናውን
ገለጠ።

ታሪክ ዳዊት በነገሠ ጊዜ ኢሉፍላውያን በጠላትነት
ተነሱበት ልሸሸ ልዋጋ? አለው እስከ ቀላውትሞን ሸሸ ከዚያ
በኋላ መብረቅ ነጉድጓድ አሰማሃለሁ ዙሪህ ግጠም ድል
ታደርጋለህ ብሎታል።

ወውኦቱ ጸድቅ ይኳንን እስከ አጽናፈ ምድር። ዳዊት ከዳን
እስከ ቤርሳኤህ ይገዛል።

አንድም እግዚአብሔር ዐርገ ውስተ ሰማያት አንጉደጉደ።

በ፱ ቀን ሰማየ ሰማያት ዓረገ።

ወውኦቱ ጸድቅ ይኳንን እስከ አጽናፈ ምድር። ጸድቅ ክርስቶስ
ጽንፍ እስከ ጽንፍ /ከእድማስ እስከ እድማስ/ ይገዛል። እኛ
ባወቅን እስከ እድማስ ከዚያ ወዲያ አሉ ባወቀ።

ወይሁሰሙ ኃይለ ለነገሥትነ። ለሐዋርያት ኃይልን ልጅነትን
ይሰጣቸዋል። ነገሥት ይላቸዋል ሐዋርያትን። ነገሥታት
ዓይን በፍላት እጅ እግር በሰለት እንዲሰሩ እንዲቀጡ ዐይነ
ነፍስ እደ ነፍስ ይነሳሉ።

ነገሥታት ርስት ጉልት እንዲተክሉ ሰማያዊ ርስት ይተክላሉ።

ወያሌዕል ቀርነ መሢሐት፡ ቀርነ መሢሐናሁ ቢል የክቡርነቱን ሥልጣን ከፍ ከፍ ያደርጋል።

ቀርነ መሢሐት ቢል፡ የጴጥሮስን ሥልጣን ከፍ ከፍ ያደርጋል።

፩. ጸሎተ ሕዝቅያስ ንጉሠ ይሁዳ

ሕዝቅያስ ማለት ለዚህ ፅኑ ሕይወት ጋራ ማለት ነው። እንደምን አንበሳ ማለት ነው። ሕይወት ካለው ይገባል።

ወላጅ ፤ቱ ወፅኑ ዓመተ መንግሥቱ ለሕዝቅያስ ንጉሠ ይሁዳ ዐርገ ሰናክራም ንጉሠ ፋርስ በአህጉረ ይሁዳ እሰ ቦን ቅዕር፡ ጥቅምም ይላል። ሕዝቅያስ በነገሠ በ፻ ዓመት ለናክራም ዘምቷል፡ ሕዝቅያስ በነገሠ በ፮ ዓመቱ ፤ሩ ነገድ ተማርክዋል። ፤ሩ ነገድ በተማረኩ በ፲ ዓመት ለናክራም ዘምቷል። ሰለምን ዘመተ ቢሉ ባሰገ ገንዘቡን ለከፈለ አያዝንም ባልንጀራው ለቀረ ነው እንጂ አንዲሉ። የ፤ሩ ነገድ ንጉሥ ሆሎ ወልደ አላ አባትህ አኛን ማርኮ ንጉሠ ነገሥት ተባለ። እንተሰ አንዚህን ማርኮህ ንጉሠ ነገሥት አትባልም? አለው። እንደምን አራሱ በአባቱ ተገብ። እንደምን ጌታ በ፪ቱ ነገድ ቢያዝን እንዲዘምት አደረገው። ይኸውም ሊታወቅ ሚካኤል በነጭ በግ ተመስሎ እየመራ ለኪሶን አደረሰው። ለኪሶን ሊደርስ ተሠወረው።

ቡን ግልፍ ዘያድገና ለኢየሩሳሌም በከመ ረለደክዋ ለሰማርያ ከማሁ እራሰያ ለኢየሩሳሌም ወለኩለ ሕዝቅ ጣዖት ብሎ እግዚአብሔርን ጣዖት ብሎ ሰደበ። መልአኩ ሰይፋን መዞ በታየው በ፩ ቀን ሌሊት ፤፮ አልፍ ከአምስት ሺ /አንድ መቶ ሰማኒያ አምስት ሺህ/ ሠራዊት አልቆየት አድሯል። ይህ ቅሱ አበጋዝ ነው። እርሱ /ለናክራም/ ግን ወዘይጌልቅዎ ሕፃናት ይላል። ሕፃናት የሚቆጥሩት ፭ም ፪ም ሆኖ አጋንንት የፈረሰ የሠረገላ ድምፅ እያሰሙት ነፃ ወርዶ ወእዝ ይሰገድ ውስተ ቤተ ሊድራክ አምላኩ፡ ተታልዎ አድራማሌክ ወሰርሶር ደቂቁ። ያን ሁሉ ሠራዊት አስጠፍቶ በማን ፈንታ ሊነግሥ መጥቶአል ብለው ተቀብለው ገድለውታል። ሰለምን ነፃ ወርዶ እንዲሞት አደረገ ቢሉ በኢየሩሳሌም የመምላኬ ጣዖት ይም አይፍሰስባት /አደፈለባትም/ ብሎ። ምንው ሠራዊቱሰ መምላክያን ጣዖት አይደለም? ቢሉ በሱ ይፀናበታል /ይፀናል/ አጋንንት መከራ

ደፅኑበት ብሎ የፈረሰ የሠረገላ ድምፅ እያሰሙት የጣዖቱን ደካማነት ሰማጠየቅ። ነቢዩ ተናግሮበት ነበርና።

እሬሱ ሰለብከክ መቃብሪክ ብሎ።

ወውእቱ እማረ ደወየ ሕዝቅያስ ወበጽሐ እስከ ለሞት ይላል። በዚያ ወራት ታመመ ሰሞት ደረሰ አሁን ጠላት ጠፋለት አሁን ታመመ እሰ እንደምን ነው ቢሉ። ነቢያተ ሐሰት ተነሥተው ድንግል የተባሰች ኢየሩሳሌም ናት የአሕዛብ የፈረሳቸው ኮቲ ያልረገጣት አለንጋቸው ያልሙዝባት። ወልድ የተባልህ አንተ ነህ አሉት። አሁን ይሆናል አሉ። ከዚህ የተነሳ ታመመ ይህን ዳኛው ሳይለወጥ ሽንጎው ሳይመለጥ አንዲሱ ይህን የተናገረ አሳይሃሽ በዘመኑ እሰ አይደለም ይሰዋል ብሎ ሕገ ሰብሳብን ቢንቅ ታመመ። ከሕገ ሰብሳብ ሳልለይ እንዲህ ያለ ሥራ የተሠራልኝ ከሕገ ሰብሳብ ብለይ እንዴት ያለ ሥራ ይሠራልኝ ብሎ ከሱ ምናሴ ከምናሴ አመቤታችን ከአመቤታችን ጌታ የሚወለድ ነውና። በዚህም አይታመምም የሕጋውያን ፃህፍትን የመነካሳት ፎ ነው ኩብራቸው ብሎ በመካ ታመመ። እንደሄ ያለ ንጉሥ የሌሊት ግሥግሥ የቀን ዘሰሳ /እጥር/ ሳይመታው ጠላቱን የሚያጠፋ ወዴት ይገኛል ብሎ በመካ ታመመ።

ኢሳይያስን ከመዝ ብሎ ሰሕዝቅያስ ንጉሥም ለሕዝቡ ሥራዕ ቤተክ እሰመ አንተ ትመውት ወእተሐዩ ሰሰው አለው። ሄዶ ነገረው። መዞር ቢሳነው ከነአልጋው አዘሩኝ ብሎ ፊቱን ወደ ቤተ አግዚአብሔር መልሶ አለቀለ።

ተዘክር እግዚእ ዘከመ ሐርኩ ቅድሚክ በጽድቅ ወበርትዕ ወበፍጹም ልብ ገበርክዋ ለሠናይት እሰ። ጌታ የልብን መመለስ እንጂ ብዝኅ ጸሎት እይሻም /አያሻውምና/። ወበጽሐ ኢሳይያስ ማዕከሰ ዐዐድ ይላል። ንጉሡና ሲቀ ካህናቱ በእንድ ወጥተው ከፎቱ ከፎቱ ቆመ ብእሲ ሲደርሱ የሚለዩበት እሰ። ከዚያ ሲደርስ ተመየጥ አለው። ከመዝ በሱ ሰሕዝቅያስ ንጉሥም ለሕዝቡ ሰማዕኩ ጸሎተክ ርኢኩ እንበዕክ ወተሐዩ እምደዌክ ወእስከ ለሉስ ዕለት ተዐርግ ውስተ ቤተ እግዚአብሔር አለው ሄዶ ነገረው በምንት እእምር እሰ።

ናሁ ይወርድ ጽላሎት ዲበ ፤ቱ መዓርጋት። ፤ኛውን እርከን ጥላ አልብሶታል። ሰእመ ይገበእ ፀሐይ ድገሬሁ ፤ተ ማዓርጋት። ተመልሶ ፀሐይ ቢሆን እወቅ አለው። እባቱ አካዝ የሠራው ፱ ግንብ ነበር። የቤተ መቅደሱም ነው ይላሉ ኢይፈቅድ ዘንተ ትእምርተ። ይህንን እኔና አንተ ብቻ እውቀነው እንቀራለን ያለኛል።

እመሰ ይትከህል፡ የሚደረግልኝ (የሚቻልሰ) ከሆነ፡

ለይግእ ፀሐይ ድገሬሁ ዲበ ፤ቱ መዓርጋት። ሠርክ ሁኗል ፤ሩን ኬክሮስ ተመልሶ ዘጠኝ ይሁንልኝ አለ።

ይኩን ከመ ትቤ አለው። ተሰዓት ሆኗል። እንድም ጽላሎት ያለው ፀሐይ ነው። በግብሩ ሠርክ ሆኗል ተሰዓት ቢሆን እወቅ አለው።

ኢይፈቅድ ዘንተ ትእምርተ። ይህን ያንሰኛል።

እመሰ ይትከህል፡ የሚደረግልኝ (የሚቻልሰ) ከሆነ፡

ለይግእ ፀሐይ ድገሬሁ ፤ተ መዓርጋት። ፤ሩን ወደ ጊላው ትቶ ፱ ኬክሮስ ተመልሶ ፤ ሰዓት ይሁንልኝ አለ።

ይኩን በከመ ትቤ አለው። ፤ ሆኗል። ያን ጊዜ መሮዳህ የሚባል የባቢሎን ንጉሥ ነበር። ዛሬ እንዲህ የሆነበት ምን ቢሆን ነው ብሎ ጠየቀ /እንዲህ ያለ ሥራ የተሠራበት ምንድን ነው/ አለ። እንዲህ ያለ ደግ የአበራኤል ንጉሥ ከደዌው የተፈወሰበት ቀን ነው አሉት። ለዚህስ ሊገብሩለት ሊቀቅሉለት ይገባል ብሎ ወፈነው መሮዳህ በልዳንሃ ወልደ በልዳን መዲሕፍተ ወተናብልተ ዘምስሰ እምጋ ብዙኅ እንዲል ገብርሰታል። እምጽኦ ፍሬ በሰሰ ቆጽሰ በሰሰ ደመ በሰሰ እፅቀ በሰሰ። ሁሉም እፅቀ ባለው ይክታል /ይካታተል/ ይህን እምጥታችሁ ትብው ሀበጦ ለእግዚአብሔር ብሏቸዋል።

ወናሁ ወሰኩክ ፤ተ ወፎተ ክራማተ በዲበ ክራማቲክ አለው። የሱስ ቢመካ ነው ተነስቶ የነበረ ቢሉ የሱን ጨርሰታል። የሱስ እልቆ ነበር ቢሉ የሰናክሬምን ደርሶላታል።

እመ ደወየ ሕዝቅያስ ወሐይወ እምደዌሁ። ሕዝቅያስ በታመመ ጊዜ ከደዌውም በተፈወሰ ጊዜ የተናገረው ነገር ይህ ነው።

- ፩. አንሰ እቤ በኑን መዋዕልየ። ባለ በዘመኔ የማይገባ ነገር ተናገራ ማለት ዕድሜዬ ይጠር ብዬ ውስተ እናቅጽ ሲኦል ገደጉ ዘተርፈ ዐመትየ። የቀረው ዘመኔን በመቃብር አጣሁት ብዬ ነበር። ወእቤ ኢይሬኢ ሰብእ እምአዝማድየ። ከዘመዶቼ ሰው አያለሁ አሳልሁም ነበር። ወገኑልኩ ዘተርፈ ሕይወትየ። የዘመኔን ቅሬታ በመቃብር አጣሁት ብዬ ነበር።
- ፪. ወጽአት ወገሰፈት እምኔየ። ነፍሴ ከሥጋዬ ተለይታ ሔደች ብዬ ነበር። ከመ ዘየገድር ወይተክል ደብተራሁ፡ ከመ ዘይተክል ደብተራሁ ይደረር ወየገድር ሲል ነው። ድንኳን ተክሎ ራቱን ተመግቦ አድሮ ያ ድንኳኑን ነትሎ እንዲሄድ። ከማሁ ኮነት ነፍሰየ በሳዕሊየ። ነፍሴ ከሥጋዬ ተለይታ ሄደች ብዬ ነበር። ወከመ ዕጡፈ ፀምር ዘአልጸቀ ይገምድዎ፡ ዕጡፍ፡ ፀምር ሲል ነው። ሊቆርጡት የቀረበ ሸማ ዘለሰ /ዘነፍ/ ብሎ ወደጉድጓድ እንዲወድቅ ሥጋዬ በመቃብር ወደቀች ብዬ ነበር። እንድም ቁጢቱ /ዘሀው/ ስላይ እንዲቀር ነፍሴ ከሥጋዬ ተለይታ ሄደች ብዬ ነበር።
- ፫. ወውአተ እሚረ ተሀወኩ ከመ አንበሳ አስከ ይጸብሕ። አንበሳ እስኪጠባ /እስኪነጋ/ ድረስ ምግብ በመሻት እንዲታወክ በዚያ ወራት ታወክሁ እንዘሳ ርሀብ ወተኩላ ጽሙዕ ይለዋል። ከማሁ ተቀጥቀጣኒ አዕፅምትየ። ሰውነቴ በመከራው ቆሰለች /ጎሰቆለች/። እነዚህ እምነግህ እስከ ሠርክ። ከጧት እስከ ማታ ይዘች ቀን ቀን ይጸናበት ነበር። እንድም ከቺቱ ቀን አንዱ ቀን ጸንቶበት ነበር።
- ፬. ወከመ እድገ መረብ ከማሁ እነቱ። እንደ ምድረ በጻ እህያ እሙሃለሁ ይህ የበጻ /የምድረበጻ/ እህያ ሲርበው ከተራራ ወጥቶ ይሙሃል። ነፋስ መግዛ ሳዕር መግዛ ማይ ያሸተዋል። ሄዶ በልቶ ጠጥቶ ሰፍራውን አይለቅም።

- ወከመ ርግብ እነብብ። እንደ ርግብ እናገራለሁ ይህች ርግብ የምትናገረው በጉሮሮዋ ነው እሱም ውጋቱ እሳናገረው አያለ።
- ፭. ደክማ እዕይንትየ ወስዕንኩ ነጽሮ ገብ እግዚአብሔር ለማየ። ዓይኖቼ ፈዘዙ ወደ ሰማይ ወይም ወደ እግዚአብሔር አቅንቶ ማየት ተሳነኝ።
- ፮. ተሣሃለኒ ወእእትት ሕማማ ለነፍሰየ። ይቅር በለኝ ለሰውነቴ ደዌዋን እርቅላት።
- ፯. እግዚአ በእንቲአሃ አቤለክ። ለሰእሷ እንዲህ አልሃለሁ። ወእንሣእካ ለነፍሰየ። ሰውነቴን ከደዌዋ ፈወሰነት አልሃለሁ።
- ፰. ተፈሣሕኩ ወሐዮኩ። ሐዮኩ ጡተፈሣሕኩ ያሳል። ከደዌዬ ተፈወሰኩ ወተፈሣሕኩ በዚያው ደሰ አለኝ። እንድም ወተፈሣሕኩ በሞተ ለናክሬም ደሰ አለኝ ወሐዮኩ። ከደዌዬ ተፈወሰኩ። ወተሣሃለካ ለነፍሰየ ከመኪትትነጉል። ነፍሴ በመቃብር ፈርሳ በሰብሳ እንዳትቀር ለውነቴን ይቅር አልካት። ወገደፍክ ድጎሬየ ኩሎ ንጠእትየ። ንጠእቱን ሁሉ በጋላዬ ጣልክ በጋላ የጣሉት እንዳይታይ እንዳይታሰብ አላሰብክብኝም።
- ፱. እስመ አኮ እሰ ውስተ ሲኦል ዘይሲብሐኩ። በመቃብር ያሉ የሚያመለግኑህ አይደለምና። ወእኮ እሰ ይመውቱ ዘይባርኩክ። የሞቱት ለዎች የሚያመለግኑህ አይደለምና።
- ፲. ወኢይሴፈጤ ሣህለክ እሰ ውስተ ሲኦል። በመቃብር ያሉ ለዎች ይቅርታህን ተስፋ እያደርጉምና። ዘናም ሰዘር ጠል ለመከር ይሰጠናል ብለው። ሕያዋን ከመ ይባርኩክ ስመ እነ ይእዜ። እኔ እንዳመለግንህ ሕያዋን ያመለግኑሃል እንጂ። ዛቲ ተግሣጽ ትኩነኒ እምየም እግዚአ። ይቺ ተግሣጽ አቤቱ ትሥራኝ ትቅጣኝ ትዝ ትዝ ትበለኝ አልደገምም። እንድም ሕዝቅያስ ቢጨንቅህ ትቀባጥራለህ እንጂ የቀደመ ግብርህን መች ትተዋለህ ትለኝ እንደሆነ አቤቱ ይቺ ተግሣጽ ትሥራኝ ትቅጣኝ ትዝ ትዝ ትበለኝ አልደገምም።

እነግር ጽድቀክ በዳገናየ። ባለ በዘመኔ ሁሉ ቸርነትህን እናገራለሁ።

እገብር ደቂቀ ይላል አብነት።

፲፩.ወትረ እሴብሐክ ወእዜምር ለክ። ዘወትር እንተን አመለግንሃለሁ ለእንተ ምስጋና አቀርባለሁ።

በኩሉ መዋዕለ ሕይወትየ። ባለ በዘመኔ ሁሉ።

በቅድመ ቤተ እግዚአብሔር። በቤተ እግዚአብሔር ሆኜ።

፮. ጸሎተ ምናሴ ነቢይ

ምናሴ ማለት መርሰኤ ገዘን ማለት ነው። የሕዝቅደስ ልጅ ነው። ለባቱ የሠራውን ለፍርሳል። ለባት ቀፎ ቢያበጅ ልጅ ሞገሠ መንግሥት /የቀፎ ማር የሚባል አውራ/። ይዋጅ እንዲሉ ሥዕል ንስር አቀሟል መንቅሐ /መንሥኤ/ ምውት ነህን አሥነሥቷል። ልጄን ለጣዖት ሠውቷል። አሳይቃል ነህ ድንገል ትጽጋል ወትወልድ ወልደ ብሎ ቢናገር በኩላብ አሰቅሎ በመጋዝ አስተርትሮ ገድሎታል /አስገድሎታል/ ከዕለታት አንድ ቀን ለአደን ከወጣ ዘንድ አስበቀፈት። ሆኒሐርድን። አስራዶን። ንዑስ ለናከሬም ይለዋል። አስልሎ ይዞ ወስዶ በብረት ቀፎ አግብቶ ቀን ዋዕየ ፀሐይ ከሚጸናበት ይጥለዋል ሌሊት ውርጭ /ብርድ/ ከሚጸናበት ይጥለዋል። ከዚያው ሆኖ ንስሐ ገባ። መልእክ ቅዱስ ሚካኤል ከነቀፎው ተሸክሞ ወስዶ በእንቀጽ ኢየሩሳሌም ጣለው ለነቢያት ለካህናት ንጉሣችሁ ከዚያ አለላችሁ ሄዳችሁ ልብሱን አልብላችሁ እምጡት አላችው። ሄደው ልብሱን አልብለው አመጡት። ዘመነ መንግሥቱ ፶፩ ዘመን ነው። ሃውን ጣዖት እያመለከ ፎቱን ዘመን ያንን የብረት ቀፎ ከፊቱ አድርጎ እያለቀሰ ገዝቷል። በሚሞትበት ጊዜ ጻዊት ሰሎሞን በተቀበሩበት አትቅበሩኝ በገነተ ያዛ ቅበሩኝ ብሏቸዋል። እንተ ይእቲ ምቅዋመ አእዱን ይላታል።

ነቢይ ንጉሥ ይላል። ምናሴ የተናገረው ነገር ይህ ነው።

፩. እግዚአ ኦጋዚ ኩሉ ዓለም።

ይህን ዓለም የምትገዛ አቤቱ። አንድም ይህን ዓለም እንደ ጽና እንደ ጥላ እንጠልጥለሁ እንደ እንቁላል ጨብጠህ የያዝክ አቤቱ አምላክሙ ለአበዊነ። የአባቶቻችን ፈጣሪ።

ለአብርሃም ወለደስሐት ወለደዕቆብ። የአብርሃም የደስሐት የያዕቆብ ፈጣሪ አቤቱ።

፪. ወለኩሉ ፍሬሳም ለጻድቃን።

የልጆቻቸው ፈጣሪ አቤቱ።

፫. ዘገበርክ ሰማየ ወምድረ ምስለ ኩሉ ዓለሞሙ። ሰማይን ምድርን ከዓለሞቻቸው /ከዓለማቸው/ ጋራ የፈጠርክ አቤቱ ሰማይ ከነግሡ ምድር ከነልብሱ እንዲሉ ሰማይን ከወሐይ ከጨረቃ ከዘዋኩበት ምድርን ከእዝርዕት ከእትክልት ጋራ።

፬. ዘገሠጽካ ለባሕር በቃል ትጎዛዝዘ። ውትያናህን በቃልህ የገሠጽካት።

እስከ ዝዩ ብጽሐ ወኢትትዐደዊ እምወሰንኪ ዳዕሙ ይትከሙስ ማዕበልኪ ብለህ።

በአጸከ ቀላያተ ወንተምክ ግሩሙ። ታላያተ ውትያናህን በብሔሞት የዘጋህ ግሩም ብሔሞትን በዚያ የወሰንክ አቤቱ።

፭. ውእቱኒ በስቡሕ ስምክ። ይኸውም ክቡር በሆነ በስምህ ነው እንዲህ ያደረግክ አቤቱ።

አንድም ዘገሠጽካ። ባሕረ ኤርትራን ከሃሰት ከኢራት ከሃለህ በቃልህ የገሠጽካት አቤቱ።

በዐጸከ ቀላያተ። ኤርትራን በፈርዖን የዘጋህ ግሩም ፈርዖንን በዚያ የወሰንክ አቤቱ።

ውእቱኒ በስቡሕ ስምክ። ይኸውም ክቡር በሆነ በስምህ ነው። እንዲህ ያደረግህ አቤቱ።

አንድም ዘገሠጽካ። ባሕረ ገዋንምን በቃልህ የገሠጽካት አቤቱ።

አንድም በአጸከ። ቀላያተ ገዋንምን በዲያብሉስ የዘጋህ ግሩም ዲያብሉስን በገዋንም የወሰንክ አቤቱ ውእቱኒ አያለውኦም።

፮. ዘኩሉ ደርዕድ ወያድሰቀልቅ እም ቅድመ ገጸ ኃይልክ። ከገጸ መሀትህ የተነሳ ሁሉ የሚርድ የሚንቀጠቀጥ አቤቱ።

፯. እስመ አልቦ ጽንፍ ለዕቦየ ስብሐቲክ። ለጌትነትህ ጽንፍ። ዳርቻ የለውም።

፰. ግሩም መቅሠፍተ መዐትክ ሳዕለ ገጥአን። ፈርደህ የምታመጣው መቅሠፍት ግሩም ነው።

አልቦ ጉልቶ ወአልቦ መስፈርት ለሣህለ ትእዛዝክ፡፡ አዝዘህ ለምታደርገው ይቅርታህ ሥፍር ቱጥር የለውም፡፡

እስመ አንተ እግዚአብሔር ባሕቲ፡ትክ ልዑል፡፡ ገናና ጌታ አንተ ብቻ ነህና መሐሪ ርኅቶ መዓት ወብዙኅ ሣህል፡፡ መዓትህ የራቀ ቸርነትህ የቀረበ አንድም መዓትህ ያነሡ ቸርነትህ የበዛ ቸር ነህ፡፡

፲. ወመስተመደጥ ላዕለ ጌታዮሙ ለዕንሰ አመሕያው፡፡ የሰውን ኃጢአት አይተህ እንዳለየህ ከመዓት ወደ ምሕረት የምትመለስ አንተ ነህ፡፡

፲. ደእዜኒ እግዚአ አምላኩም ለጸድቃኑ፡፡ ደእዜኒን ያስጠብቃል፡፡ የጸድቃን ፈጣሪ አቤቱ

እስመ አኮ ለጸድቅ ዘገበርኮ ለንስሐ፡፡ ንስሐን የሠራኸው ለጸድቅ አይደለምና፡፡ አኮ ለአብርሃም ወለይስሐቅ ወለያዕቆብ እስኢአበሱ ሰከ፡፡ ኪያክ ሲል ነው፡፡ አንተን ላልበደሉ ለአብርሃም ለይስሐቅ ለያዕቆብ አይደለምና

፲፩. አላ ተመየጥ ንስሐ ዜእየ ለኅጥአ፡፡ ለኅጥአ ነው እንጂ ለጸድቅ አይደለምና ደእዜኒ ተመየጥ፡፡ ዛሬም ንስሐዬን አይተህ ከመዓት ወደ ምሕረት ተመለስ፡፡

፲፪. እስመ አበሰኩ አምጉልቄ ሃሃ ባሕር፡፡ ከባሕር አሸዋ ይልቅ በድያሰሁና ወብዙኅ ኃጢአትየ፡፡ ኃጢአቴም ብዙ ነውና፡፡ አኮ ድልወት ሊተ እንቃዕዱ ወእርአይ ኑሃ ሰሰማይ፡፡ ወደ ሰማይ አቅንቼ የሰማይን ምጥቀቴን ላይ አይገባኝም፡፡ ከተበደለ የበደለ ያፍራልና፡፡

እምብዝኅን ጌጋይየ፡፡ ከኃጢአቴ ብዛት የተነሣ ሠራሕኩ በመዋቅሕተ ሐፂን፡፡ በግር ብረት ደክምኩ፡፡

ከመ እስሐቃ ለነፍስየ እምገጢአትየ፡፡ ለውኑቴን ኃጢአት ከመሥራት አሳርፋት ዘንድ፡፡

ወበዝየኒ ኢተስሕትኩ፡፡ በዚህም ሆኔ ኃጢአት ከመሥራት አላረፍኩም ወየው ከዚህ ወጥቼ ጠላቴን እንዳደረገኝ አድርጌው አያልኩ፡፡

እስመ ወሀኩ መዓተክ፡፡ መዓትህን እነሳስቼአለሁ፡፡

ወእኩየኒ በቅድሜክ ገበርኩ፡፡ በፊትህ ከፋ ሥራ ሠራሁ፡፡

፲፫. እንዝ አዕቅብ ከንቶ ወእስዝኅ ዘኢይበቀውኒ፡፡ ከንቱ ጣዖትን ስጠብቅ የማይረሳኝ የማይጠቅመኝን ነገር አበዛሁ፡፡

፲፬. ወይእዜኒ አሰገድ በብረክ ልብየ፡፡ ዛሬም ታሥራእለሁና በአብራክ ሥጋ መሰገድ ቢሣንኝ በአብራክ ልብ እሰገዳለሁ፡፡ እንዝ እስከል ምሕረተ ዚአክ፡፡ ቸርነትህን እየለመንኩ፡፡

፲፭. አበሰኩ እግዚአ አበሰኩ፡፡ አቤቱ በደልኩ በደልኩ፡፡ ወንጢአትየኒ አትኦመን፡፡ አምናለሁ ሠርቼ እልሥራብም አልልም፡፡

፲፮. አትመሐለል ወእስእስክ እለምንሃለሁ ተሠሃለኒ እግዚአ ተሠሃለኒ፡፡ አቤቱ ይቅር ዘለኝ ይቅር ዘለኝ፡፡ ወእትመጥወኒ ለንጢአትየ፡፡ በኃጢአቴ ለመጣ መከራ /ፋጂ/ አትስጠኝ አንደ ለጠኸኝ አትቅር፡፡

፲፯. ወሰዓለምስ ኢትዕቀብ ሊተ ኦክይየ፡፡ ኃጢአቴን አንድ ጊዜ ብትጠብቅ ለዘላለሙ አትጠባበቅብኝ /አትጠብቅብኝ/፡፡ ወእትትበቀለኒ በማዕምትተሃ ለምድር፡፡ በምድር በጥልቁ አትበቀለኝ በፋርስ በመቃብር በሲአል፡፡

እንተ እግዚአ አምላኩም ለእለ ይኔስሐ፡፡ ንስሐ ለዝቡ ሰዎች ፈጣሪያቸው የምትሆን አቤቱ፡፡ ያስተርኢ ጌሩትክ በላዕሌየ፡፡ ቸርነትህ በኔ ለሌላው ይገለጥ፡፡ ሊተ ለኔ ይገለጥ፡፡

ከመ እንዝ አኮ ድልወት ሊተ እድገንክኒ በብዝኅ ሣህልክ፡፡ መዳን የማይገባኝ ስሆን በይቅርታህ ብዛት እንዳዳንክኝ ያስተርኢ፡፡ እንድም እንዳዳንክኝ መጠን

፲፰. እሴብሐክ በኩሉ ጊዜ ወበኩሉ መዋዕለ ሕይወትየ፡፡ በሚመጣው ዘመን ሁሉ አመለገንሃለሁ፡፡

እንድም በኩሉ ጊዜ ወበኩሉ መዋዕለ ሕይወትየ፡፡ ባለ ዘመኔ ሁሉ በ፩ቱ በ፲፪ቱ በ፳፬ቱ ጊዜያት አመለገንሃለሁ፡፡

እስመ ኪያክ ይሴብሐ ኩሉ ኃይለ ሰማያት፡፡ ሊቃን መላእክት አንተን ያመለገናሉ /ያመለገናሉ/፡፡

ወለክ ስጠሐት ለዓለመ ዓለም፡፡ ለዘላለሙ ለአንተ ምስጋና ይገባል፡፡

፩. ጸሎተ ዮናስ ነቢይ

ዮናስ ማለት ርግዝ ማለት ነው። ወሀሱ አሐዱ ወልደ ብእሊት በሰራጽታ ያላል። በአካላት ሞቶ አልያስ አስነግው የአልያስ ደቀ መዝሙር ሆኖ እደገ ሀብተ ትንቢት ተሰጠው ነገዌ ወርደህ እስከ ሠሉስ ዕለት ትትገፈታል ነገዌ ሀገር በነድ ብለህ አስተምር አለው። እንተ መሐረ ነህ ብትምራቸው ነቢያ ሐሰት እዛል የለም? አለው መሐረ ብሆን ምን ይከፋል ገድ የለም ገድ የለህም/ አለው ይህ ሁሉ እንጂ ከፊቱ በያገኘኝ ነው የሚዘጋገዝኝ ብሎ ወተንጥእ ዮናስ እምነጸ እግዚአ ያላል። ጌታ ከሚያገኘው ቦታ ከብልሎ ሄደ። ርግዝ ያለኝው ይህ ነው።

ወተሐሰበ ሐመርሙ ያላል። መርከብ ዋጅቶ /ለመርከባቸው ዋጋ ሰጥቶ/ ተጫነ ማሰበል ሞገሮ ተነግሞቸው በእኩደው እንጂ ነው ብለው ኃዋቸውን እያነሱ ይገኛሉ ጀመር። ፀጥ የማይልላቸው ሆነ። ከኛ የበደለ ስው አለን? ሐሳ እንጣባል ብለው ሐሳ ቢጣጣሉ በዮናስ ወጣበት።

ወንጌረ ዮናስ ውስተ ከርሠ ሐመር ያላል። ተኝቶ ሲያንከራፋ ነበር። ሊቀ ጥትያው /የመርከቡ ካፒቲን/ ቀስቅሶ ሁሉ ወደ ፈጣሪው ሲያለቅስ ሲጨነቅ/ እንተ የሚተላቅስ የሚታዝን ፈጣሪህ ማነው? ነገድህስ ከማነው? አለው። ነገድም ስብራዊ ነኝ ፈጣሪዬም ስማዬን ምድሩን የብስን ባሕሩን የፈጠረ ፈጣሪ ነው። ይህ መከራ የመጣባችሁ በኔ ነው እኔን ካልጣላችሁ ጸጥ አይልላችሁም አላቸው መጣሉን ተሰቅተው ወደ ጌላ ተመለሱ ፀጥ የማይልላቸው ሆነ።

ኢትረሲ ደሞ ለዝ ብእሲ ደመ ጸድቅ ብለው ጣሉት። ዓግ ዐንበሪ ቀለመው/ ተቀብሎ ዋጠው/ ባሕርም ድርጎዎን ተቀብላ ጸጥ አለች። ሶስት ቀን ወስዶ በእንቀጽ ነገዌ ተፋው እንደ ጸዳ ካለች ቦታ ደርሶ ይህች ሀገር ማን ትዛለላች ብሎ ጠየቀ ነገዌ ትዛለላች አሉት። በፈቃደ እግዚአብሔር መጥቻለሁ ብሎ ከዚያ ገብቶ እስከ ሠሉስ ዕለት ትትገፈታል ነገዌ በነድ ብሎ አስተማረ። ሰልምናዕር ነበር ገጉሁ አዋጅ ነገረ ጥጃ ከእናቱ ልጅ ከጡቱ ሳይገናኙ አዘኑ። እሱም ጋዘናቸውን እይቶ አዘነ አሳቱ ይቀራል ብሎ።

እሱም ገዘንክን ዮናስ፡ እሳት ባለማዝንሜ አዘንክ? አለው እዎን አለ። ይህን ብሉት ተሰወረ። የሹማግሌ ልጅ መታየቱ መቀላወጡ እንዲሉ እንዲህ ማለቱ ሲያዘንም ነው ብሎ። እንደ ካይላ ሜዳ ካለ ወጥቶ ጎጆ ሠርቶ ተኛ። ቢነቃ /ቢነሳ/ ቅል በቅላ ጎጆውን አልብላለት ሰውነቱን ደስ ብሎት እገኛ። መልካም ብሎ ሁለተኛ ብንን ቢል ያችን ቅል ትል/ ቆማምጦ/ ቆራርጦ/ በልጌት። ፀሐይ ራሱን መትቶት አዳጊት የምትባል ራስ ካልጠት ቀጭን ሰጥር ውጋት ተነስቶበት አገኝ እንዲያውም ነቢያ ሐሰት እየተባለ ከመኖር መሞት ይሻላል አለ።

ገዘንክን ዮናስ በእንተ ዛቺ ሐምሐም በኢተከልካ ወዘኢስቀደካ ዘሌላት በቆለት ወሌሊታ ማለኝት። ሌሊት ያለው መዓልቱን ነው። የሌሊት ሥራ ሰለተሠራበት። እንደም ሰኞ ለማክለኞ በቅላ አድራ ማክለኞ ለረቡዕ ደርቃለች እምን አለው። እንሰኑ እያምሕካ ለነገዌ ሀገር ወጣዶ ዘሀለው ውስቲት አለ። ደብዝተ እም ፲ቱ ወጅቱየ እለ ኢፈለው የማኖሙ ወጸጋምሙ። ከመቶ ሃያ ሺሕ የሚበዙ ከመቶ ሃያ ሦስት ሺህ የሚያነሱ ቀኝ ግራቸውን የማይለዩ ሕፃናት ላለባት ለነገዌ ማዘን አይጋዢኝምን አለው።

እንድም ቀኝ ግራ ብለው የሚወረሙሩ አርበኞች ላለባት ለነገዌ ማዘን አይጋዢኝም? አለው። እውነት ነው ጌታዬ ይገባል አለው። ይህችም ነገዌ ወምዕዋደ ቅጽራ እምአንቀጽ እስከ እንቀጽ ምሕዋረ ፎቱ ዕለታት ይላታል። የሶስት ቀን ጎዳና ናት። ነቢያ ሐሰትም እንዳይባል ረቡዕ በሠርክ እንደ ደመና እንደ ደመና ሆኖ ታይቶ ተመልሷል ይህም ምሳሌ ነው። ዮናስ የወልደ እግዚአብሔር፡ ከርሠ ዓንበሪ የመቃብር፡ ከዚያ ሶስት መዓልት ሶስት ሌሊት አድሯል። ጌታም በከርሠ መቃብር ሶስት መዓልት ሶስት ሌሊት አድሮ ተነሥቷል። ይህንንም እስከ ሠሉስ ዕለት ያለውን ጦቢት በሶስተኛው ትውልድ ትጠፋለች ማለት ነው ብሎ ተርጉሞታል። በእስራኤል የቆጠሩ እንደሆነ በኢኮንያን ተማርከው በሰላትያል ተሰፋ ሰምተው በዘሩባቤል ወጥተዋል። በእሕዛብ የቆጠሩ እንደሆነ በናቡከደነፆር ተማርከው በኢዮርማርዴቅ ተሰፋ

ሰምተው በብልጣሶር ወጥተዋል። ነቢዩ ዮናስ የተናገረው ነገር ይህ ነው።

፩. ጸራሕኩ በምንዳቤያ ንብ እግዚአብሔር አምላኪያ። በመከራዬ ጊዜ ወደ እግዚአብሔር ጮኼ ለመንገዱ

፪. ወሰምዐኒ በውስጥ ከርሠ ሲኦል። በባሕር ውስጥ ሆኜ የለመንኩት ልመናዬን ሰማኝ። እንደም በባሕር ውስጥ ባለ በከርሠ ዓንባሪ ሆኜ የለመንኩት ልመናዬን ሰማኝ።

ወሰምዐኒ ቃልየ። ልመናዬን ሰማኝ።

ወገደፈኒ። ውስጥ ማዕምቀ ልብ ባሕር። ማዕምቀ ልብ የተደራረበ ነው። በጥልቁ ጣሰኝ

ወአፍላግኒ ዐገቱኒ።

ፈላሾች ከበቡኝ ነቢይ ነውና በላይ የሚሄደውን ያያል።

ከዚያው ውስጥ የሚገባውን።

ኩሉ ማዕበልክ ወምገድክ እንተ ላዕሌየ ነላል። ማዕበል ሞገዱ ተመላለሰብኝ።

፫. ወእቤ ተገንፋኩኑ እንጋ አምቅድመአዕይኑቲክ። ከባለሟልነትህ እንደተለየሁ ቀረሁ ይሆን አልኩ።

ሀሉኩኑ እርአይ ጽርሐ መቅደስክ።

ከዚህ ወጥቼ ቤተ መቅደሰን እይ ዘንድ አለኝ? ይሆን አልኩ።

፬. አሕዘዘኒ ማይ። እስከ ነፍሰዬ። ለውነቴን እስከ ማጥፋት ደርሶ ውሃው እነዘዘኝ ሲጥሉት እንዘዞታልና

ወቀላይኒ መልዐኒ። ውሃው መላብኝ።

ናሁ ርእሰዬ ውስተጥንቃቃተደብር። ራሴ በምሽጉ/በባሕር እዝዋሪ /አለ። እንደ ንዋየ ውስጥ ነው። ንቅዓታተ ደብር ቢል በክፍልፍሉ አለ። ነቢይ ነውና በተራራና በተራራ መካከል ሲወሰደው ያያል።

ወወረድኩ ውስተምድር ከመመልሕቅ ታሕተ። መልሕቅ ቢጥሉት ወደ ታች እንዲወርድ እንደዚያ ወረድኩ።

፭. ትዕርግ ሕይወትዬ ዘእንበለ መስና ንቤክ እግዚአ አምላኪያ። ሰውነቴ ጥፋት /ጉዳት/ ላያገኛት ወደእንተ ትምጣ።

፮. ለባ ንልቀት ነፍሰዬ ተዘከርክዎ ለእግዚአብሔር። ነፍሴ ከሥጋዬ እለይ እለይ /ልለይ ልለይ/ ባለች ጊዜ እግዚአብሔርን በጸሎት አስብኩት።

ትብጻሕ ጸሎትዬ ቅድሜክ ጽርሐ መቅደስክ።

በፊትህ ሆኜ የጸለይኳት ጸሎት ወዳንተ ትድረከ?

፯. እሰሰ ዐቀቡ ከንቶ ወሐሰተ ገዳፉ ሃህሱሙ። ከንቱ ጣዖትን የተጠባበቁ ሰዎች ይቅርታቸውን አጡ። እንደም ይቅርታቸው እግዚአብሔርን አጡ። እንደም ገንዘባቸውን አጡ። ሐሰትም ያለው ጣዖቱን ነው። እንደም ሐሰተ ይላል። በሐሰት ይቅርታቸውን አጡ።

፰. አንስ ምስለ ቃሰ ስብሐት በተጋዥ አሠውዕ ለክ። በመገዛት ከምስጋና ጋራ ላንተ መሥዋዕትን አቀርባለሁ።

መጠነ ጸለይኩ በሕይወትዬ እዕለዬ ለእግዚአብሔር። በሕይወቴ የጸለይኩትን ያህል በከርሠ ዓንባሪ ሆኜ አቀርባለሁ። እንደም በከርሠ ዓንባሪ ሆኜ የጸለይኩትን ያህል በከርሠ ዓንባሪ በወጣሁ ጊዜ አቀርባለሁ። እንደም መጠነ በዓዕኩ። የተላለሁትን ያህል እስጣለሁ። ከዚህ ብታወጣኝ ይህን እደርጋለሁ ብዬ።

፩. ጸሎተ ዳንኤል ነቢይ ሰብሐት ዘእምአዛርያ

ዳንኤል ማለት ዳኛ አግዚአብሔር ማለት ነው። የዳንኤል አናትና ቤቱ ደቂቅ ካንድ ሆኖ ይወጣሉ። ጸድቃንን ከገጥአን ጋራ ያለማርካቸዋል። ስለ ምን ቢሉ መከራ ቢበዛ ጸጋ ክብር ይበዛላቸዋል ብሎ። ተሹመው ተሸልመው አባራኤልን ሊጠብቁቸው መከረው አስተምረው ከገቢረገቢነት ከእምልኮተ ጣዖት ሊያድኗቸው። ከምርኮ በኋላ ናቡከደነፆር ሳሪዩ ሲተ እምደቂቀዊዋ አለ። ቢቆም የማይታከተውን ጥበብ የሚለማማውን እያያችሁ ምረሱ። መርጣችሁ ፈላስፋ ሕሙግ መብልዕ የሐምማልበ ይላልና። ጽፋይ ጽፋይ ምግብ እየመገበችሁ መሐርዎሙ መጽሐፈ፡ ወነገረ ፋርስ፡ መጽሐፈ፡ ወግ ታሪክን፡ ወነገረ ፋርስ፡ ቋንቋን፡ እንድም መጽሐፈ፡ ፍልስፍናን፡ ወነገረ ፋርስ፡ ጥንቆላን፡ አስተምሯቸው አለ። አስፋኒዝ ይለዋል። ቢትወዳዱ እነዚህን መርጦ እምጥቶ ከፊቱ አቆማቸው። ወወለጠ ሰሞሙ ይላል። ለማቸውን ለውጦታል ሲለውጥም በእንጻር በእንጻር ይለውጣል። ዳንኤል ማለት ዳኛ አግዚአብሔር ማለት ነበር። ብልጣሶር ብሎታል /አለው/ እምነ ቤል ሲል። እናንድ ማለት በግዕ ደመና ማለት ነበር። ሲድራቅ ብሎታል /አለው/ ጸሐፊ ጸሐፊ ፍንው ትጉሕ ለግብረ ንጉሥ ሲል ነው። አዛርያ ማለት ረዳኢ ረድኤተ አግዚአብሔር ማለት ነበር። ሚሳቅ ብሎታል /አለው/ ሠቃዩ አትክልት አሠናዩ አትክልት ሲል። ሚሳኤል ማለት ለምዐኒ አግዚአብሔር ማለት ነበር።

አብደናጎ ብሎታል፡ ገብረ ዳጎን ሲል። አሚሳድ ይለዋል መምህሩ ለሱ ስጣቸው ሀበነ ዘርዓ ምድር አሉት ለእምን ቢሉ ተጸደፈው ዛሬ እኛ የእስላምን እንጀራውን እንድንጸየፈው ጥሬውን እንዳንጸየፈው። ደግሞም በተድላ በደባታ ከተማሩት በመከራ የተማሩት ትምርት ይበልጣልና። ይህሰ ዘርዐ ምድር ያለው ምንድን ነው ቢሉ ሽምብራ ይህስ ተድላ ደባታ ይሆናል። ባቂላ ነው።

ለእመ ርአየክሙ ንጉሥ ድግዱጋኒክሙ እምእለ ይሴለዩ እማኦደ ንጉሥ ኢይኳንነኒኑ ርአሰዩ አለ። ከንጉሥ ማዕድ ከሚመገቡ ይልቅ እናንተ ጠቁራችሁ ከሰታችሁ ቢያያችሁ ከታች ባቲን ከላይ አንገቱን አይሠራኝም አይቀጣኝም? አላቸው። ፍትነነ አሠራ መዋዕለ ለአግብርቲክ። አሥር ቀን ፈትነኸን የክላን የጠቆርን እንደሆን እንዳልከን እንሆናለን አሉት። አሰር ቀን ሙሉ ባቂላ ሲለጣቸው ሰነበተ።

ንዩለት ነፍሶሙ ወሠነየት ራአዮሙ እምእለ ይሴለዩ እማዕደ ንጉሥ ይላል። እንደ ብርሌ ጠርተው እንደብርጭቆ እንጸባርቀው አገኛቸው። እኔ ትከላላችሁ ትጠቁራላችሁ ብዬ ነው እንጂ ብሎ ለነሱ የመጣውን እሱ እየተመገበ ሶስት ዓመት ሙሉ ባቂላ ሲለጣቸው ኖረ።

በሶስተኛው ዓመት ንጉሥ እስኪ እምጣቸው ጥበብ አመረምራቸዋለሁና አለው። ቢመረምር ወሶበገህህ ንጉሥ በንቤሆሙ ረከበ ትዕሥርተ እድ እምኩሎሙ ጠቢባነ ባቢሎን ይላል። አሰር አጽፍ ጥበብ አገኘባቸው መልካም ነው ተቀመጡ አላቸው። ይህ በሆነ በሁለት ዓመት ንጉሡ ከሰገነት ላይ ተቀምጦ ሁሉ ሲፈታ ሲታጠቅ አይቶ እኔ ሁሉን እንደ ሰም አቅልጬ እንደገል ቀጥቅጬ ገዛሁት ከኔ በኋላ የሚነሳው ከኔ የበለጠ ይሆን ከኔ ያነሰ? ብሎ አሰበ። ቀን ያሰበውን ሌሊት ያሳየዋል ቀን የለቀሙ ሌሊት ይቅሙ እንዲሉ። ርአሱ ዘወርቅ እንግድዓሁ ዘብሩር ሐቋሁ ዘብርት ቀዩጸሁ ዘሐጺን መንፈቀ አግሩ ዘልሕኩት ወዘሐዊን። ሽቅብ ነው ያሉ እንደሆነ እንደ አፍራኔቆ /አፍራኔቆን/ ድንኳን/ ክብ ድንኳን/። ግድም ነው ያሉ እንደሆነ እንደነፍጥ መሸቢያ /እንደ ጥይት ካርታ/ እንደ አልጋ ሽንኮር፡ እሱ ጣዖቱን ጣዖቱ አሉን ሲመለከት ከረጅም ተራራ የለው እጅ ሳይነካው ደንጊያ ተፈንቅሎ ወርዶ ያን ቀጥቅጦ ደንጊያው ተራራ ሲያህል ተራራው በዓለም ሲመላ አይቷል። ብንን ቢል ጠፋው ሰለምን ቢሉ የንጋት እንቅልፍ ነበረበትና። አንድም ራአዩ ግሩም ነውና። የዳንኤልን ክብር ለመግለጽ ሲነጋ ከሰላው አብልቶ ከጠጣው አጠጥቶ የሚያኖራቸው ብዙ ማእምራን ጠቢባን

ነበሩት። እነዚያን አስጠርቶ ሕልም አይቼ ጠፍቶኝ ሕልሜን ከነትርጓሜው ትነግሩኝ ብዬ አላቸው። ንጉሥ ሥርዓት ለወጥከበን ዮሴፍ ለፈርዖን ቢተረጉምለት ሕልሙን ነግሮት ነው። ሕልሙን ንገረን እንተርጉምልህ አሉት ቢጠፋኝ ነው እንጂ አላቸው። ባይሆንም ቀን ሰጠን አሉት አይድዑኒ እንበለ ይሕልፍ ጊዜሁ። ይህን ጊዜ ትዝ ትዝ ብሎኝ ሳለ ንገሩኝ ድኅረሰ ትፈጥሩ ካልዐ ነገረ ጌላማ ልብ ወለድ አምጥታችሁ ይህ ነው ልትሉኝ አይደለምን? አላቸው። የማይሆንላቸው ሆነ እንኪያ ፈረሰ አይደላችሁ አልጋልባችሁ በቅሎ አይደላችሁ አላሰግራችሁ በሰይፍ በላቸው አለ።

ወወጽኦ አርዮክ /ያርክ/ ሰያፊ ወላገዝ ይቅትሎሙ ለጠቢባነ ባቢሎን ይላል። ሁለቱን ሶስቱን እንደነሳላቸው /እንደነሣላቸው/ ዳንኤል ፫ቱ ደቂቅ ከከተማ በአፍኦ ነበሩ። ዳንኤል ቀረብ ብሎ ይጠይቃል። በይነ ምንት ወጽኦ ዝንቱ ፅኑ ፅኑ ትእዛዝ እምቅድመ አዕይንቲሁ ለንጉሥ አለው። ሽረ ይህሰ ሰእናንተም አይቀርላችሁም ንጉሥ ሕልም አልሞ ሕልሙን ከነትርጓሜው የሚነግረው እጥቶ አለው። እነሱንም አትጨርሻቸው ተዋቸው ሕልሙን እኔ እነግረዋለሁ አለው።

ነገር ግን ቀን አሰጠኝ አለው ገብቶ ከምርኮ ልጆች እንዲህ የሚል እለ አለው። ሦስት ቀን ሰጥቼሁለሁ በለው አለው ሱባዔ ገቡ በሶስተኛው ቀን ተገለጸላቸው። ለዳንኤል ግን ዕለቱን ተገልጸለታል። ስለምን ቢሉ ጥሪ እንብላ ውሀ እንጠጣ በማለት ጸንቶ ይኖር ነበርና። ስለተገለጸለት ዕለቱን ልውጣ አላለም ዛሬ ሱባዔ የገባ ሰው ነገሪ ከቀናልኝ ብሎ ሱባዔውን ሳይፈጽም መውጣት እንዳይገባው ሲያጠይቅ። በሶስተኛው ቀን ለሁሉም ተገለጸላቸው ሂዱ ንገሩልኝ አለ። ነገሩለት ግባ በሉት አለ ገባ።

ትክልኑ ትንግረኒ ሕልምየ ወፍካራሁ አለው። ይህ ዳንኤል እጥር ምጥን ያለ መልክ መልካም ነበረ። እኔ በጥበብ ከሁሉ እበልጣለሁ ብዬ አይደለም ነገር ግን ሕልምን የሚተረጉም እግዚአብሔር እንጂ የገለጸለት ነው ብሎ አምልኮተ

እግዚአብሔርን ለበክለት። አለኪ በል ንገረኝ አለው። እንዲህ እንዲህ ያለ አላየህምን አለው።

ሕልምየ ውስቱ ንግረኒ ፍካራሁ አለው። እንኪያስ ቀን ያሰብከውን ሌሊት አሳይቶሃል ባንተ ጊዜ የሚሆነውን ካንተ በጊላ የሚደረገውን። ርእሱ ዘወርቅ፡ የተባልህ አንተ ነህ። ወርቅ መክብብ ንዋያት ነው። እንተም ንጉሠ ነገሥት ነህ። እንግድጓሁ ዘብሩር የተባለ ዳርዮስ ነው። ብር ከወርቅ በታች ከሌሎች ንዋያት በላይ ነው። ዳርዮስም ካንተ በታች ከሌሎች ነገሥታት በላይ ነውና። ሐቋሁ ዘብርት የተባለ ቂርሰ ነው። ብርት ቢመቱት ከሩቅ ይለማል ቂርሰም ዜና መንግሥቱ ጽንፍ እስከ ጽንፍ ይለማልና። ቀዋጺሁ ዘሐጺን የተባለ አስከንድር ነው። ብርት ጽኑ ጽኑ ነው አስከንድርም ኃያል ንጉሥ ነው። መንፈቀ አግሩ ዘልሕኩት ወዘሐጺን የተባሉ አስከንድር በጊዜ ሞቱ የሚያነግሣቸው ድኩማኑ ኃያላኑ ነገሥታት ናቸው። ድኩማኑ ለልፎሲ ድማጥርያናስ፡ ኃያላኑ እንጥያከላ በጥሊሞስ። አንድም ወዘመዋዕሊሆሙ ሰአሉ ይመጽኦ እምላክ ለማይ ይላል ብሎ። በመንግሥት ያወርዱታል። ርእሱ ዘወርቅ፡ መንግሥተ ባቢሎን። እንግድጓሁ ዘብሩር፡ መንግሥተ ሜዶን። ሐቋሁ ዘብርት፡ መንግሥተ ፋርስ። ቀዋጺሁ ዘሐጺን፡ መንግሥተ ጽርዕ። መንፈቀ አግሩ ዘልሕኩት ወዘሐጺን፡ መንግሥተ ሮም። አንድም ጽርዕን ከፋርስ ደርቦ ቀዋጺሁ ዘሐጺን መንግሥተ ሮም። መንፈቀ አግሩ ዘልሕኩት ወዘሐጺን፡ በሮም ያሉ ድኩማኑ ኃያላኑ ነገሥታት ናቸው። ይህ ምሳሌ ነው። ደብር የለማየ ለማያት፡ አብን የጌታ። ከረጅም ተራራ የለው እጅ ሳይነካው ተፈንቅሎ መውረዱ ያለ አንብር /ያለ መንደር/ ከለማየ ለማያት የመውረዱ፡ አንድም ደብር የአመቤታችን፡ አብን አይለወጥም የጌታ። የለው እጅ ሳይነካው ከረጅም ተራራ ተፈንቅሎ መውረዱ ያለ ዘር ከአመቤታችን የመወለዱ። ያን ቀጥቅጦ ደንጊያው ተራራ ሲያህል ማየትህ ይህን ሁሉ አጥፍቶ ልዕልናውን የመግለጹ፡ ተራራው በዓለም ሲመላ ማየትህ ሕማሙ ሞቱ ጽንፍ እስከ ጽንፍ የመሰበኩ እምላል ነው ብሎ ተርጉሞለታል። እሙን ሕልሙ ወርቅዕ ፍካራሁ ብሎ አድንቆ ራስ ቢትወደድ ሾሞታል ይህንንክ

ሌላ ይበታል ብሎ ሊቀ ጠቢባንነት ሾሞታል። ፎቱ ደቂቅም ወግዴ በዘመኑ አንዲሉ ቀኝአዝማች ግራአዝማች ከንቲባ አየሆኑ ተሾመዋል። ሹመታቸውም የዳንኤል በከተማ፡ የፎቱ ደቂቅ በአፍካ ነው። ጥበበ አግዚአብሔር ነው። ዳንኤል በከተማ ያሉ አስራኤልን ሊጠበቃቸው፡ ፎቱ ደቂቅ በአፍካ ያሉ አስራኤልን ሊጠብቁቸው። ይህ በሆነ በሁለት ዓመት ፎቱ ደቂቅ ከሹመቱ ያስለቀቁት ነው ይላሉ ሌላም ነው ይላሉ ዳንኤል ስንኳን ርእሱ ዘወርቅን የተረጉመልህ ላንተ ነው የወርቅ ጣዖት አቁመህ አታሰግደውም? አለው። እውነት አንጂ ነው ብሎ ፩ ከንድ ቁመቱ፡ ፮ ከንድ ደረቱ፡ ጣዖት በሐቅሰ አዱራን ይቁም ብሎ አዘዘ ቆመ። ዘኢሰንደ ለምስል ዘወርቅ ዘገበርኩ በእዴያ ይትበርበር ቤቱ ወይትሐየድ ንዋዩ ወይትኩንን ነፍሱ ብሎ አዋጅ ነገረ። ጽርዕ ሜዶን ፋርሰ ባቢሎን ሰንዱ። ፎቱ ደቂቅ ሳይሰግዱ ቀሩ ያው ሰው ሄዶ ሸረ ቀኝአዝማች ግራአዝማች ከንቲባ አድርገህ የሾምካቸው ሲድራቅ ሚሳቅ አብደናጎ ሳይሰግዱ ቀሩ አለው /ብለው ነገሩት/። ወእዘዘ በመዓት ያምጽእሦሙ። ተቆጥቶ ያመጧቸው ዘንድ አዘዘ። አንድም እያጣደፋችሁ አምጧቸው አለ መጡ /አመጧቸው/። አማንክሙኑ ሲድራቅ ወሚሳቅ ወአብደናጎ ዘኢትላግዱ ለምስል ዘገበርኩ በእዴያ ወኢታመልኩ አምላኪያ አላቸው።

አ ንጉሥ ኢንፊቅድ ንሰጠውክ በዝንቱ ግብር ሀሎ አምላክነ ዘናመልክ ኪያሁ በሰማይ አሉት።

መኑ ያድንክሙ እምአዴያ ወእምአቶነ አሳት አላቸው። ሀሎ አምላክነ ዘፈጠረ ኪያክ ወኪያነ ውኣቱ ያድንክ እምአዴክ ወእምአቶነ አሳት አሉት። ያን ጊዜ ሰይፍ ጦር ቃጣባቸው። ጊላ ያን ትቶ ጉድጓድ አሰቆፍሮ አሳት አሰነድዶ ከነቁንጽል/ ከአጭር / ቀሚላቸው በተራዳ እየገፋ ጣላቸው /እየገፋ ጣሏቸው/ ስለምን ቢሉ አላልቦ ይግደላቸው ብሎ። ለዚህስ እሳቱ ይበቃል ብሎ ውሉደ መንግሥት ናቸውና እንዳይዋረዱ ብሎ። ፎቱ ደቂቅ በውስጥ ዳንኤል በአፍካ ሆነው ተናግረውታል፡ ከአዛርያ የተገኘ ዳንኤል የተናገረው ነገር ይህ ነው። ምነው እነዚያስ ተናግረው የለም? ቢሉ እነዚያ መከራውን እንደመለቀቅ ብለዋል፡ ይህ አዛርያ

፪

አጽንቲቸዋል አንድ ለዓት አይደለም ምን ቁም ነገር አለው ብሎ። ዳንኤል ጥራ እንብላ በማለት አንደጸና።

፩. ይትባረክ አግዚአብሔር አምላክ አበዊን። ያባቶቻችን ፈጣሪ አግዚአብሔር ይክበር ይመስገን። የአብርሃም የይስሐቅ የያዕቆብ። አንድም ለሙሴ ባሕር የከፈለለት ለኢያሱ ፀሐይ ያቆመለት ዛሬም ለኛ አቶነ አሳትን ያበረደ አግዚአብሔር ይክበር ይመስገን።

እኩት ወስቡሕ ስምክ ለዓለም

ስምህ ለዘላለሙ ክቡር ምስጉን ነው። እኛ ብናመለግነው ክብር የሚጨመርለት እኛ ባናመለግነው ክብር የሚጎድልበት ሆኖ አይደለም።

፪. አስመ ጸድቅ አንተ በኩሉ ዘእምጸእክ ላዕሌነ፡ ብነ ሲል።ነው ባመጣህብን ሁሉ እውነተኛ ነህና እውነት ፈርደህ አምጥተህብናልና።

እሙን ኩሉ ግብርክ። ሥራህ ሁሉ የታመነ ነው።

ወርቱዕ ኩሉ ፍናዊክ። ሥራህ ሁሉ የቀና ነው።

ወጽድቅ ኩሉ ኩነኔክ።

ፍርድህ ሁሉ እውነት ነው።

አንድም እሙን ኩሉ። ኢታምልክ የታመነ ነው። ኩሉ አለ ፍጹም ሲል ነው።

ኢ በለማይ ወኢ በምድር ብሎ ከፍሎታል።

ወርቱዕ። ፆኑ ቃላት።

ወጽድቅ ኩሉ ኩነኔክ። ርፂ፭ ወነበቦ አለ። ያ እውነት ነው አንድም እሙን ሚጠት። ወርቱዕ። ፃዋዊ።

ወጽድቅ ኩነኔክ። በሀገራችን ሳለን ያመጣኸው አባር ቸነፈር እውነት ነው አለ የሚገባ ነው።

፫. ወገበርክ ፍትሐ ወርትዕ በኩሉ ዘገበርክ ለነ ብነ ሲል ነው። /ይላል/ በኛ ባደረግኸው ሁሉ ፍትሕ ርትዕን አደረግህ አለ። እውነት ፈርደህ አመጣህብን።

ወዲበ ሀገረ አበዊነ ኢየሩሳሌም ቅድስት።

ብነ ወበሀገረ አበዊነ። በአባቶቻችን እገር በኢየሩሳሌም ሳለን ይመጣኸው አባር ቸነፈር እውነት ነው አለ። እውነት ፈርደህ አመጣህብን።

እስመ በኩነኔ ጽድቅክ አምጸክከ ዘ ኩሎ በእንተ ኃጢአትነ። ስለጋጢአታችን ይህን ሁሉ በእውነተኛ ፍርድህ አምጥተህብናልና አለ። እውነት ፈርደህ አምጥተህብናልና።

፬. እስመ አበሰነ ወጌገይነ ዘንደግናክ ያ ግን የጣልንህ እኛ በድለናል ስሑታን ሆነናልና። ዐመፅነ በኩሉ ወኢሰማዕን ትእዛዘክ። ፲ሩ ቃላትን አፈረስን።

ኢሰማዕነ። ፭፻፸ ወነበዐ አለ። ያን እልሰማንም። አንድም ዐመፅነ በኩሉ። ሀሐይ ጨረቃ ከዋክብት ዕፀው አአባንን በማመን (በማምለክ) በደልንህ። ወኢሰማእነ። ኢታምልክ ያልከውን አልሰማንም።

፭. አዐቅብነ ወኢገበርን በከመ አዘገዘክ። ያዘዘክንን አልጠበቅንም እንዳዘገዘክን አሳደረግንም። ከመይኩን ሠናዩ ላሰሰኑ። መጠበቁ በጎ ይሆንልን ዘንድ። ሠናዩ ይላል በመጠበቁ ክብር ረድኤት ይለጠን ዘንድ።

፮. ኩሎ ዘአምጸእክ ሳዕሌን ወኩሎ ዘገበርክ ዲቤነ በኩነኔ ጽድቅ ገበርክ። በኛ ባመጣኸው በኛ ባደረግኸው ሁሉ በእውነተኛ ፍርድህ አደረግህ አለ። እውነት ፈርደህ አመጣህብን።

፯. ወመጠውከነ ውስተ እደ ፀርነ ኃጥእን ወዓላውያን። ኀጥእን ዓላውያን ዘሚሆኑ በጠላቶቻችን እጅ የጣልክንን መጣል ኃጥእን የሚላቸው ምግባር የሌላቸው። ዓላውያን የሚላቸው ሃይማኖት የሌላቸው ናቸው። እሊህ ግን ሁሉም የላቸውምና ኃጥእን ዓላውያን አላቸው።

እሰ ርጉቃን ወግሑሣን አምኔክ። ኃጥእን ያለውን ርጉቃን ዓላውያን ያለውን ግሑሣን ብሎ ይገመው።

ወነጉሥ ዐማፂ ወእኩይ እምኩሉ ምድር። ወውስተ እደ ንጉሥ ይላል። ከሰው ሁሉ በሚከፋ በናቡከደነፆር እጅ የጣልክንን መጣል። ቢከፋ ቢከፋ ከፈርዖን ይከፋል? ቢሉ ለጊዜው አዎን ይከፋል። ፈርዖን ለእግዚአብሔርን እያምሮ

አለ እንጂ እነ ውለቱ አላለም። እሱ ግን እነ ውለቱ ዘእሠርቅ ፀሐየ ብሏል።

፮. ወይከዚኒ እኩ። ድልወት ለነ ንክሥት አፋነ። አሁንም አድነን ብለን አንለምንህ ዘንድ አይገባንም ኃጥእን ነን።

ሐፍረት ወዝንጓጓ ኮኖሙ ለአግብርቲክ ለእሰ ይፈርሑክ። በሚያመልኩህ በሚፈሩህ በባርችህ በነቢያት በካህናት የመጣውን ሽሙጡን ተግዳሮቱን አይተህ ለምተህ ይቅር በሰን አንጂ።

፱. ኢትመጥወነ። ለግሙራ በእንተ ሰምክ። ሰምየኒ መሐሪ ወመሥተማህል ስላልከው ስለሰምህ ብለህ ለመከራው አትሰጠን አንደሰጠኸን አትቅር።

ኢትሚጥ ኪዳነክ ወኢታርሕቅ ምሕረተክ እምኒ። መሐላሕን ቸርነትህን ከእኛ አታርቅ ኪዳነን ምሕረተነም ይላል።

በእንተ አብርሃም ፍቅርክ። ብዩ ዓርክ አብርሃም በዲብ ምድር ስላልከው ስለ አብርሃም ብለህ።

ወበእንተ ይስሐቅ ቊልዳክ። እምይስሐቅ ይሰመይ ለክ ዘርዕ ስላልከው ስለይስሐቅ ብለህ።

ወበእንተ እስራኤል ቅዱስክ። እምይእከሊ ኢይሰመይ ሰምክ ይዕቆብ አላ ይሰመይ ሰምክ እስራኤል ስላልኸው ስለ ይዕቆብ ብለህ ይቅር በሰን።

፲. እለተናገርኮሙ ወትቤሉሙ ከመታብዝኅ ዘርዖሙ ከመ ኮከበ ሰማይ። ልጅ የልጅ ልጃቸውን እንደ ሰማይ ኮከብ።

ወከመ ጥፃ ባሕር ዘድንጋ ባሕር። እንደ ባሕር እሸዋ ታቦዛቸው ዘንድ ስለተናገርካቸው ስለእነሱ ብለህ ይቅር በሰን።

እስመ ውጉዳን እሙንቱ አምኩሉ አሕዛብ። ከአሕዛብ ይልቅ ጥቂቶች ላሉ አብርሃም ከሣራ። ይስሐቅ ከርብቃ። ያቆፅብ ከራሔል ከልያ።

ወከነ ገሡራን በኩሉ ምድር የም በእንተ ኀጢአትነ። ስለኀጢአታችን በባቢሎን የጎሰቆልን ሆን።

፲፩. ስልዐ በዘ መዋዕል መልእክ ኢ ነቢይ ወኢ ንጉሥ። አለቃችሁ አያድናችሁም ትላች እንደሆነ እንደ ኢያሱ ያለ

ከፋውን ተመራምሮ አጥፍቶ የሚያድን አለቃ የለንም (የለንምና)።

ታሪክ ይህ ኢየሱስ ተሳለ ለብሉ ኢየሪኮን በእጅ ብትጥልልኝ ከዚያ ያገኘሁትን ሁሉ ለቤተ እግዚአብሔር እሰጣለሁ ብሎ ሕዝቡም ተሳሉ። ይህች ኢየሪኮ ፩ ቅፅር ያላት ናት ፩ ቀን እየዘረ ሲለፍር ሰንበተ በ፯ኛው ቀን የነጋሪት ድምፅ አለማባት ሻ / ናድ ፡ ወለል/ ብላ ፈረሰች። እክለን ወልደ ከርሚ ይለዋል። ሀምሳ ወቂት የምትሆን ልሳነ ወርቅ ሁለት መቶ ምዝምዝ ብር አራት ጎሞር አምስተኛ ወርቀ ዘቦ ያላት ግምጃ አገኘ ያን ከድንኳኑ ወስዶ ጉድጓድ ቆፍሮ በታች ወርቁን በላይ ብሩኝ ከዚያ በላይ ግምጃውን አድርጎ ቀበረው ካጠገቡ ጋደ የምትባል አገር ነበረች ሰላይ ሰደደ /ሰዶ/ ይህችሰ አገሩንም የምታስጭን አይደለችም ቢሆን ሁለት ሺ ባይሆን ሶስት ሺ ጦር ይበቃቃል አሉት። ሶስት ሺ ጦር ሰደደ አስራኤል ድል ሆኑ። ከአስራኤል ፱፯ ሰው ሞተ። ኢየሱስ በኖጎቱ ደብተራ ወደቀ።

በይነ ምንት አዕድሞ አዕድሞሙ ገብርክ ዮርዳኖስ ናሁ አስራኤል ሜጣ ዘባኖ ቅደመ ፀሩ። አስራኤል ጀርባውን መልሶ ፊቱን ቀልሶ ሸሸ ብሎ ፸ ሊቃናትም ወደቁ ጌታ ስሠርክ መጥቶ አገሩን ለባ ሊቃናትሰ ለምን ወደቃችሁ ለኔ ክተሳልከው ገንዘብ ያስቀረ አለ። ያን ተመራምረህ ካለጠፋህ በፈድኤት ካንተ ጋራ አልኖርም አለው። ሲቀ ካህናቱ አልዓዛር ነበር አልዓዛርን /ካህናቱን/ ልብሰ ተክህኖ አልብሰ በየነገዳችሁ እለፉ ሂዱ አላቸው። ነገደ ዛሬ ሲያልፍ ምልክት ታየ። ምልክቱም ልብሱ ይጠቁራል ይነፋል እነዚያን ደግሞ አንድ አንዳችሁ እለፉ አላቸው። ይህ እክለን ሲያልፍ ጭራሽ ጠቆረ ቃልም ተሰማ ይላሉ።

እመኖ ወልድዮ። ልጄ አላዋቂ አታድርገው። ምን ምን ወሥደሃል አለው። እንዲህ እንዲህ ያለ ወስጃለሁ አለው። ሚሰቱን ልጆቹን ከብቶቹን እሱን አድርጎ በቆላተ ኤሜቃከር በእሳት አንጠቅጥቆ ገድሎታል። እንዲህ አድርጎ ክፉ ክፉውን ተመራምሮ አጥፍቶ የሚለድን አለቃ የለንም።

ኢ ነቢይ። ነቢያችሁ እያድናችሁም ትላኝ እንደሆነ እንደ መሴ ያለ። እምትጥስዎ ለእሱ ሕዝብክ ጠሰዋሪ ሊተ አመጽሐፊ ሕይወት ዘጸሐፍከኒ ብሎ ራሱን ለምት አሳልፎ ለጥቶ የሚያድን ነቢይ የለንም።

ወኢ ንጉሥ። ንጉሣችሁ እያድናችሁም ትላኝ እንደሆነ እንደ ዳዊት ያለ። ምንተ ገብሩ እሱ አባግዕ እነ ኖላዊ /አገዝ እነ/ ኖላዊ ብሎ ራሱን ለምት አሳልፎ ለጥቶ የሚያድን ንጉሥ የለንም።

ታሪክ ዳዊት የአስራኤልን ብዛት ሊያይ ቢሻ አስቆጠራቸው። ነገደ ይሁዳ አምስት መቶ ሺሕ ሆኑ። ፯ሩ ነገድ ተኩል ሰምንት መቶ ሺሕ ሆኑ። ቆቱ ነገድ ተኩል ክረምት ገባና ሳይቆጠሩ ቀሩ። በዚህ ቢያዝን ጋድን በልማደ ነቢያት ላከበት። ብዙተቸውንስ ልታይ ብትወድ ግባት አለኝተህ/ስብሰሳ ጠርተህ/ ባየሃቸው ነበር እንጂ። አሁንም ከረኃብ ከጦር ከቸነፈር ከሊህ ከሶስቱ ምረጥ ብሎሃል አለው።

እምእደቅ ውስተ እደ ሰባእ ይጌይሰኒ ወዲቅ ውስተ እደ እግዚአብሔር አለ። ረሀብንስ አላነሳውም ከሁሉም ይጸናልና። ከዚህ በኋላ መልአክ መደምሰስ በዓውደ እርና ሲቀስፍ ታየው።

ምንተ ገብሩ አሉ አባግዕ አገዝ እነ ኖላዊ ዘአበሰኩ። በግ አረኛው ሊቆጥረው አልቆጠርም ይላል?

ዛቲ እደክ ትኩን ላዕሌየ ወላዕለ ቤተ አቡዮ ብሎ ወደቀ። ቸነፈሩ ፀጥ አለ ያንኒዜ ያለቁት ሰባ ሺሕ ከሶስት ናቸው እስከ ቀትር።

ኢ ቊርባን ወኢ መሥዋዕት። ቊርባናችሁ መሥዋዕታችሁ እያድናችሁም ትላኝ እንደሆነ ቊርባን መሥዋዕት የለም። መሥዋዕት የለሙ የበኑ። ቊርባን የሰንዴው የአህሉ አንድም መሥዋዕት ተረፋ ቊርባን የሚፈስሰው ደሙ የሚጤሰው ፅቡ።

ወኢ ገበ እለ ያእነሕሐ ፅጣኑ። ሊቀ ካህናቱ እያድናችሁም ትላኝ /ትላኝ/ እንደሆነ እንደ እርን ፅጣን አጥኖ የሚያድን ሊቀ ካህናት የለንም። አንድም ፅጣን የሚያጥንበት ማዕጠንት የለም። ኤርምያስ ቀብሮት ሄጷል። አንድም ፅጣን ይላል። ፅጣን በባቢሎን የለም ማለት አይደለም መሥዋዕቱ ሊቀር ፅጣኑም ቀርቷል።

ወሊ ብሔር ገበ አለ ይረርዩ በቅድሜክ ይርከቡ ሃህላክ።
ይቅርታህን ሊያገኙ ምግባር ትሩፋት የሚሠሩበት አገር የለም።
ለሥራ በታ ያግዛልና።

፲፪. ዘአንበላ በነፍስ የዋሕ ወበመንፈስ ትሑት ተወክፍ ለነ።
በትሑት ለብእና በየዋሕ /በቅን/ ልቡና ያቀረብንልሕን
ተቀበልልን እንጂ። እንደ መሥዋዕቱ ጸሎታቸውን፡ እንደ
ምሥዋዕ ብርቱ ልቡናቸውን፡ እንደ ሊቀ ካህናቱ
እንደበታቸውን፡ እንደ ቤተ መቅደስ ሰውነታቸውን፡ እድርገው
ይናገራሉ።

፲፫. ከመ ዘመሥዋዕተ ሐራጊት ወእልሕምት። ሐራጊት የዳዊት
የለሉሞንን። አልሀምት። የሙሴ የእርንን መሥዋዕት
እንደተቀበልክ ተቀበልልን።
ወከመ ዘእዕላፍ አግዕዕ ስቡሐን። የኢየሱያስን መሥዋዕት
እንደተቀበልክ ተቀበልልን። አልቦ ዘገብረ በዓለ ዘከመ ገብረ
ኢየሱያስ ይለዋልና።
ከማሁ ይኩን መሥዋዕቱን በቅድሜክ የም። ጸሎታችን
በፊትህ እንዲህ ይሁን አለ ወደህ ተቀበልልን።
ወፋጹመ ይኩን በገቤክ። ባንተ ዘንድ ፍጹም ይሁን።
ከመ ኢይትገፈሩ ኩሉሙ አለ ይትዋከሉክ። ባንተ ያመነ-
ሁሉ መከራ መጥቶባቸው እንዳያፍሩ።

፲፬. ወይእኬሪ ንተልወክ በኩሉ ልብነ ወንፈርሐክ። አሁንም
በፍጹም ልቡናችን እንፈራሃለን እናመልክሃለን።
ወነንሥሥ ገጸክ ዳዕሙ ኢታስተሐፍረነ። አታሳፍረን እንጂ
ረድኤትህን እንሻለን።

፲፭. ወግበር ምስሌን በከመ ተመይጦትክ። ከመዓት ወደ ምሕረት
እንደመመለሰህ መጠን ቸርነትህን እድርግልን።
ወበከመ ብዝን ምሕረትክ እድነነ በተእምሪክ። እንደ
ቸርነትህ ብዛት መጠን በተእምራትህ እድነን።
ሁብ ስብሐተ ለሰምክ እግዚእ። ለሰምህ ምስጋናን ስጥ አለ።
አቤቱ እኛን አድነህ ስምህ እንደሚመሰገን እድርግ።

፲፮. ይትገፈሩ ኩሉሙ አለ እርእይምሙ ሥቃዩ ለአግባርቲክ።
በባሮችህ በነቢያት በካህናት መከራ የሚያፀንባቸው ይፈሩ
ይንስቁሉ።

ይትሐፈሩ በኩሉ ትዕንልቶሙ ወይትቀጥቀጥ ገይሉሙ።
የሰው ገዝብ በመቀማታቸው እምልኮትህን በመቀማታቸው
ይንስቁሉ ይትሐፈሩ ይድክም ኃይሉሙ ይሕልቅ ብዕሉሙ
ይላል። ኃይላቸው ይድክም። ብዕላቸው ይለቅ።

፲፯. ወያእምሩ ከመ አንቲ እግዚአብሔር አምላክ ባሕቲትክ።
አንቲ ብቺ አምላክ እንደሆንክ ይወቁ።

ስቡሕ በኩሉ ምድር ወበኩሉ ዓለም፤ በኩሉ ምድር፤ በዚህ
ዓለም።

ወበኩሉ ዓለም፤ በሰማይ።

እንድም በኩሉ ምድር፤ በኢየሩሳሌም።

ወበኩሉ ዓለም፤ በባቢሎን።

እንድም በኩሉ ምድር፤ በባቢሎን።

ወበኩሉ ዓለም፤ በከላውዴዎን። ክቡር ምስጋና እንቲ ብቻ
እንደሆንክ ይወቁ።

፱ ጸሎተ ፫ቱ ደቂቅ

ወወረደ መልአክ እግዚአብሔር ወዘበጦ ለነበልባል ወኮነ
ከመ ነፋሰ ቂረር ያላል። ቅዱሰ ገብርኤል ወርዶ ቢባርከው ቀዘቀዘ
በምትሐት ያጠፉት መስጊቸው ወወደዩ ውስተ እሳቱ ተዩ ወፒሳ
ወሰጠጽዮን ወቀለምጺዳ ይላል።

ተዩ ድኻ ፒሳ ስም አደርማር ሰጠጽዮን የወይን ሐረግ ዶግ
ቀለምጺዳ ቅንፍብ ቀልቋል የሚያናድደውን ሁሉ ጨምረዋል
/ጨምረውበታል/።

ወተለዐለ ነበልባሉ መጠነ ፱ ወ፱ቱ በእመት ያላል። በምን
ታውቋል ቢሉ ካጠገቡ ዛፍ ነበረ ያንን ወጥቶ በልቶታል።
ቢለፍሩት ፱፱ ከንድ ሆኗል። እንድም ነበልባሉ አልፎ የወደቀበት

መስከ:: አንድም ዳንኤል በእመተ ጸጋ ስፍርታል /በጸጋ አውቆ ቆጥሮታል/ በመስራ ላይ መስራ ቢያጸነባቸው በምስጋና ላይ ምስጋና ይፈጸምራሉ ትቲ ደቲት የተናገሩት ነገር ይህ ነው::

፩. ይትባረክ እግዚአብሔር አምላክ አበዊን:: ያባቶቻችን ፈጣሪ እግዚአብሔር ይክበር ይመስገን:: የአብርሃም የይስሐቅ የያዕቆብ:: አንድም ለሙሴ ባሕርን የከፈለለት ሰሊያሱ ፀሐይን ያቆመለት ባራም ለኛ እቶን እሳትን ያበረደልን እግዚአብሔር ይክበር ይመስገን::

ሰቡሕኒ ውሕቱ ወልዑልኒ ውሕቱ ለዓለም:: ስምህ ለዘላለሙ ክቡር ምስገን ነው:: እኛ ብናመስግንው ክብር የሚጨመርለት እኛ ብናመስግንው ክብር የሚጎድልበት አይደለም::

ወይትባረክ ስመ ስብሐቱሁ ቅዱስ:: ክቡር ልዩ የዮን የኒትነቱ ስም ይክበር ይመስገን::

ሰቡሕኒ ውሕቱ ወልዑልኒ ውሕቱ በኩሉ ዓለም:: ለዘላለሙ ክቡር ምስገን ነው::

፪. በፋክ አንተ በጽርሐ ትድስተ ስብሐቱክ:: በጽርሐ አርያም ቅዱስ ቅዱስ ቅዱስ ተብለህ የምትመስገን ክቡር ምስገን አንተ ነህ::

ሰቡሕኒ አንተ ወእኩት አንተ ለዓለም:: ለዘላለም ክቡር ምስገን ነህ::

፫. በፋክ አንተ በትሬሊ ቀላያተ ነቢረክ ላዕሰ ኪሩቤል:: በኪሩቤል ላይ በነህ ቀላያተ ውቅያኖስን ቀላያተ እቶን እሳትን ቀላያተ ገህነምን የምታይ አንተ ክቡር ምስገን ነህ::

ሰቡሕኒ አንተ ወልዑል አንተ ለዓለም:: ለዘላለም ክቡር ምስገን አንተ ነህ::

፬. በፋክ አንተ በዲበ መንግሥትክ:: በኒትነትህ በፋን ክቡር ምስገን አንተ ነህ:: ሰቡሕኒ አንተ ወቡፋክ አንተ ለዓለም:: ለዘላለም ክቡር ምስገን አንተ ነህ::

፭. በፋክ አንተ በመልዕልተ ሱማያት:: በሊቃነ መላእክት ክቡር ምስገን አንተ ነህ::

ሰቡሕኒ አንተ ወክቡር አንተ ለዓለም:: ለዘላለም ክቡር ምስገን አንተ ነህ::

ሰለምን ከፍ ብለው ፤ ፩: ዝት ብለው ፩: ፩: ያልተናገሩ ፤ የተናገሩ ሰለምን ነው ቢሉ ሰውስ ከፍ ብለው ፤ ፩: ዝት ብለው ፩: ፩: ቢናገሩም ሰለምን ነው ግለቱን አይተውም ብሉ መንፈስ ቅዱስ እንደመገባቸው ተናገረዋል:: እኛ ከእቶን እሳት በወደቅን በ፪ ዘመን ሰው ይሆናል ሥጋ ይለብላል ሲሉ:: በዘመናቸው የነበረ ዳንኤል ፬፻፲ አለ: እነሱ ፪፻ አሉ: እንደምን ነው ቢሉ እሱ ከሚጠት እስከ ጽንሰ ቆጥሮ እነሱ ከእቶን እሳት እስከ ዕርገት ቆጥረው ነው:: የሴዴቅያስ ዘመን መንግሥቱ ፲፩ ዓመት ነው:: በ፳ኛው ወድቀዋል:: ከሴዴቅያስ ፮ የናቡከደነፆር ፳፭:: የዮርማርዴቅ ፳፪ የብልጣሶር ፳፫ ይህን ቢያገናኙት /ቢገጥሙት/ ፩፻:: የጌታ ፴፫:: በጠቅላላ ፻፲:: ፬፻፲ን እና ፻፲ን ቢያገናኙ /ቢገጥሙት/ ፪፻ ይሆናል:: ወተለዐላ ነበልባሉ መጠነ ፃዕኑ በእመት ያለው ግን የዘሩባቤል ዘመን መንግሥቱ አምሳል:: ፵፱ ዘመን ገዝቷል:: ፮ን እና ፵፱ን ቢያገናኙ (ቢቆጥሩ) ፶፭ ይሆናል:: በ፭ ሺህ ከ፭፻ ዘመን ሰው ይሆናል ሥጋ ይለብላል ሲሉ::

፲ ገቢ ባረኩ ለናንያ ወልዛርያ ውግሳሌል::

ለናንያ አዛርያ ሚሳኤል ምስጋና ካቀረቡ ዘንድ:

፩. ይባርክም ኩሉ ግብረ እግዚእ ለእግዚአብሔር:: ፍጥረቱ ሁሉ እግዚአብሔርን ያመስግንታል አሉ:: ትቲ ደቲት እሱ:: ትቲ፻:: ሰቡሕኒ ውሕቱ ወልዑልኒ ውሕቱ ለዓለም:: ለዘላለሙ ክቡር ምስገን ነው::

፪. ይባርክም ሱማያት ለእግዚአብሔር:: ኩሉ ያለውን ይተረትራል:: ፤ቲ ሱማያት እግዚአብሔርን ያመስግንታል:: ሰቡሕኒ: አይለውጥም::

፫. ይባርክም መላእክተ እግዚእ ለእግዚአብሔር:: ሰራዊተ መላእክት እግዚአብሔርን ያመስግንታል:: ሰቡሕኒ: አይ::

- ፱. ይባርክዎ ኩሉ ማያት ዘመልዕልተ ሰማያት ለእግዚአብሔር። ከጠፈር በላይ ያሰ ሐናሰ እግዚአብሔርን ያመሰግንዋል። ማያት ሰማያት ብሉ አበሃ በ፱ቱ ማዕዘን ጸንቶ የሚኖር ሰላሆን ሰቡሕኒ፤ አይ።
- ፲. ይባርክዎ ኩሉ ኃይሰ እግዚአብሔር። ሊቃነ መላእክት እግዚአብሔርን ያመሰግኑታል። ሰቡ አይ።
- ፲፩. ይባርክዎ ፀሐይ ወወርን ለእግዚአብሔር። ፀሐይ ጨረቃ እግዚአብሔርን ያመሰግኑታል። ሰቡ አይ።
- ፲፪. ይባርክዎ ከዋክብተ ሰማይ ለእግዚአብሔር። በሰማይ ያሉ ከዋክብት እግዚአብሔርን ያመሰግኑታል።
- ፲፫. ይባርክዎ ጠል ወዝናም ለእግዚአብሔር። ጠል ዝናም እግዚአብሔርን ያመሰግኑታል።
- ፲፬. ይባርክዎ ኩሉ መንፈስ ለእግዚአብሔር ጃቱ ነፋሳተ መፃት ፱ቱ ነፋሳተ ምሕረት እግዚአብሔርን ያመሰግኑታል።
- ፲፭. ይባርክዎ አሳት ወላህብ ለእግዚአብሔር። አሳት አካሉ ሳህብ ዋለዩ እግዚአብሔርን ያመሰግኑታል።
- ፲፮. ይባርክዎ ሌሊት ወመፃልት ለእግዚአብሔር። ፲፪ቱ ሰዓተ መፃልት ፲፪ቱ ሰንተ ሌሊት እግዚአብሔር ያመሰግኑታል።
- ፲፯. ይባርክዎ ጠል ወዐውል ለእግዚአብሔር። ጠል ዓውል እግዚአብሔርን ያመሰግኑታል። ምነው ጠልንማ ተናግርት አልነበረም? ቢሉ ጠላ ሐጋይ ጠላ ከረምት ጠላ መፃት ጠላ ምሕረት አሰና። እውልዕ ዋግ ነው።
- ፲፰. ይባርክዎ ቱር ወእስሐትዩ ለእግዚአብሔር። ቱር አስሐትዩ እግዚአብሔርን ያመሰግኑታል። ቱር ብትኑ አስሐትዩ ግግሩ። ወይትፈለጥ ከመ ሰባረ ማሕረጽ /ማኅው/ የሚለው።
- ፲፱. ይባርክዎ በርህ ወጽልመት ለእግዚአብሔር። ጨለማ ብርሃን እግዚአብሔርን ያመሰግኑታል።
- ፳. ይባርክዎ ደደክ ወመርቄ ለእግዚአብሔር። ደደክ ደጋ መርቄ ቆላ። እንድም ደደክ ቀቅ/ብርድ/ መርቄ ዋዕዩ እግዚአብሔርን ያመሰግኑታል።

- ፳፩. ይባርክዎ በረድ ወጊሜ ለእግዚአብሔር። በረድ ጊሜ እግዚአብሔርን ያመሰግኑታል። በረድ የሚለው መገብተ ደመናት ወስደው ደመናውን ይዘረጋሉ። ማያት ይቋጥራሉ። መገብተ ነፋሳት ቁነው ይወጣሉ። ከዚያ ሲያማታው ይወርዳል። እንድም ሄናክ ወርኢኩ መዝገበ በረድ ይላልና። ይታ አሰው። ጊሜ ሳህበ ምድር ነው።
- ፳፪. ይባርክዎ መብረት ወደመና ለእግዚአብሔር። መብረቅ ሰዶሎው መላእክት ድኝ አሸዋ ጨምረው ቁነው ይወጣሉ። ከዚያ ሲያጋጩት ይወጣል በላድ/ደንጊያና ደንጊያ/ ሲያጋጩት አሳት እንዲወጣ። ደመና። ርጡብ ጢሰና ይሱስ ጢሰ በፀሐይ ሞተው እንድ ደመና ይሆናሉ። ወይመውቁ ቆሆሙ በፀሐይ ወይከውኑ አሐይ ደመና እንዲል።
- ፳፫. ትባርኩ ምድር ለእግዚአብሔር። ምድር እግዚአብሔርን ታመሰግንዋለች። አስከ አሁን በወንድ አንቀጽ ሲናገር መጥቶ አሁን በሴት አንቀጽ ተናገረ። ሴት ከባሏ ዘር ተቀብላ ልጅ እንድታስጥሽ ምድርም ከሰማይ ዝናምን ተቀብላ አትክልትን አብርሶትን ታስጥሶለችና።
- ፳፬. ይባርክዎ እድባር ወአውግር ለእግዚአብሔር። እድባር ተራሮች /ተራራዎች/ አውግር ተራብቶች /ተራብታዎች/ እግዚአብሔርን ያመሰግኑታል።
- ፳፭. ይባርክዎ ኩሉ ዘይበቱል ውስተ ምድር ለእግዚአብሔር። በምድር የሚበቅለው ሁሉ አገርዕት አትክልት እግዚአብሔርን ያመሰግኑታል።
- ፳፮. ይባርክዎ ቀላያት ለእግዚአብሔር። ቀላያት እግዚአብሔርን ያመሰግኑታል። በሀገራችን ጣና በሀገራቸው ምጥዋ።
- ፳፯. ይባርክዎ ባሕር ወአፍላግ ለእግዚአብሔር። ባሕር በፈላሹ መካከል ያለው። አፍላግ ፈላሹ እንደ ዓባይ እንደ በሽሉ ያሉት እግዚአብሔርን ያመሰግኑታል።
- ፳፰. ይባርክዎ ዐንበር ወኩሉ ዘይትሐወሰ ውስተ ማይ ለእግዚአብሔር። ዓሣ ዐንበሪ በውስጡ ያሉት እዞ ጉማሬ እግዚአብሔርን ያመሰግኑታል።

፳፱. ይባርክዎ ኩሉ አዕዋፈ ሰማይ ለእግዚአብሔር። አከዋና እግዚአብሔርን ያመሰግናችኋል።

፴. ይባርክዎ ኩሉ አራዊት ወእንሰላ ለእግዚአብሔር። አራዊት እንሰላት እግዚ ያመሰግናችኋል።

፴፩. ይባርክዎ ደቂቀ ዕንሰእመሐይው ለእግዚአብሔር። ሰዎች እግዚአብሔርን ያመሰግናችኋል። ቤት ሠርቶ ጉልላት እንደ መሥራት ጥቁር ጥሎ ነጭ እንደመጣል ሰውን በላይ እደረገው /አመጣ/።

፴፪. ይባርክዎ አሰራሌል ለእግዚአብሔር። ከዚያውም ዘንድ ምእመናን ይበልጣሉና። አሰራሌል እግዚአብሔርን ያመሰግናችኋል።

፴፫. ይባርክዎ ካህናት እግዚአብሔርን ያመሰግናችኋል። እንደ ዲያቆናት ያሉት እግዚአብሔርን ያመሰግናችኋል።

፴፬. ይባርክዎ አግባብ እግዚአብሔርን ያመሰግናችኋል። እንደ ቀላውሰት ያሉት እግዚአብሔርን ያመሰግናችኋል።

፴፭. ይባርክዎ መንፈስ ወነፍስ ጳጳሩን ለእግዚአብሔር። የጳጳሩን ሰውነታቸው ልቡናቸው እግዚአብሔርን ያመሰግናሉ።

፴፮. ይባርክዎ ጳጳሩን ወትሐታን ልብ ለእግዚአብሔር። ጳጳሩን ወጣንያን፣ ትሐታን ፍጹማን፣ ወይሬሰዩ /ወይሬእዩ/ ርእሰሙ ከመ ነፍስ/መንፈስ/ እንተ ትማልም ገለፈትአንዲል/ የማላቸው/ እግዚአብሔርን ያመሰግናችኋል።

፴፯. ይባርክዎ አናንድ፣ ወአዛርያ፣ ወሚሳኤል ለእግዚአብሔር። ከዚያውም ዘንድ ሰማዕታት ይበልጣሉና አናንድ አዛርያ ሚሳኤል እግዚአብሔርን ያመሰግናችኋል።

ግርክ ለአብ ወወልድ ወመንፈስ ቅዱስ። አብ ወልድ መንፈስ ቅዱስን እናመሰግናለን። እንደነታቸውን ሲያዩ ግርክ፡ ሦስትነታቸውን ሲያዩ አብ ወልድ መንፈስ ቅዱስ አሉ። አንድም የቺቱ ደቂቅን ቃል የቱደ ይተረጉማሉ ይባርክዎ ማለታቸው። ግርክ ለእግዚአብሔር ማለታቸው፡ አብ ወልድ መንፈስ ቅዱስ ሊሉ ነው ብለው።

አንስ ሶበ እቤ እግዚአብሔር አብል በእንተ አብ ወወልድ ወመንፈስ ቅዱስ እንዲል።

ታሪክ፡-

ያወ ናቡከደነፆር ከሰንነት ላይ ሆኖ እይቶ

አኩሉ አሚረን ቺቶ እደው ወደይን ውስተ እሳት ናቡ እራኢ

ፀቶ እደው እንዘ ያንሶስወ፣ ፍቅራኒሆሙ ውስተ እቶን እሳት። ወራብውስ ይመስል ገጽ ከመ ገጸ ወልደ እግዚአብሔር አሉ። ዛሬ ሰው መልክ መልካም ሕፃን ያየ እንደሆነ የገቡ ልጅ መልክ ይመስላል እንዲል ፀሐይ ይመስላል አሉ። አንድም ሙሴን ይመስላል አሉ። በሬቱ ብርሃን ተሥሎበት ተወለደ ሲሉ ይሰማልና። አንድም መልክ ራቱን ጸፍቶ አፋን ከፍቶ አናገርታል። ገብርኤል ማለት አምላክ ወሰብእ ወልደ እግዚአብሔር ማለት ነውና። ከዚያ ወርዶ አንትሙ ሲድራቅ ወሚሳት ወአብደናን አግብርቷታል ለልዑል፡ ንዑ ጸኡ ዝየ አላቸው። ተራሩ ትክለልን ገመድ ጣሉልን ሳይሉ እንደሳቢላ ብር ብር እያሉ ወየተዋል። አዋጁን ዘአዋጅ መልሶታል።

ዘኢሰንደ ለአምላክ ሲድራቅ ወሚሳት ወአብደናን ይትበርበር ቤቱ ወይትሐየድ ንዋዩ ወይትኩንን ነፍሱ ብሏል። ይህ ምሳሌ ነው። በውስጡ ያሉት የጳጳሩን ብላት፡ ከዚያ ሆነው እሳቱ እንዳላገኙቸው ጳጳሩን ብላትንም ሥቃዩ ገነነም አላገኙቸውም።

ነፍሶሙስ ለጳጳሩን ውስተ እደ እግዚአብሔር ወኢሰከርሙ ሥቃዩ /እሳተ/ ገነነም እንዲል።

እደ እግዚአብሔር እንደ ድካኒን እንደ አግብር ሆና ትውብቃቸው ነበር።

በአፍኒ /በውጭ/ ያሉት የንጥእን ብላት፡ ናቡከደነፆር የወልደ እግዚአብሔር። ከዚያ ወርዶ ጸኡ ዝየ እንዳላቸው በእካለ ነፍስ ወርዶ እሰ ውስተ ሲኤል ጸኡ ወእስ ውስተ ጽልመት ተከሠቱ ብሏቸዋልና። ይህንም መሥመሩን ቢቆጥሩት ፴፪፡ አንድ ስቡሐኒ ጨምሮ ፴፫ ይሆናል። በዚህ ዓለም ሰው ሆኖ ሥጋ ለብሶ ፴፫ ዘመን የመኖሩ ምሳሌ።